

black spot

ALEX NORTH

OMUL ȘOAPTĂ

virtual-project.eu

ALEX NORTH
OMUL ȘOAPTĂ

Original: *The Whisper Man* (2019)

Traducere din limba engleză:
ANA-MAGDALENA PETRARU
și SPERANȚA DOBOȘ

virtual-project.eu

— 2020 —

Jake.

Am atâtea să îți spun, dar dintotdeauna ne-a venit greu să stăm de vorbă, nu-i așa?

Deci va trebui să îți scriu.

Îmi amintesc cum te-am adus cu Rebecca pentru prima dată acasă de la spital. Era întuneric și ninge și niciodată în viața mea nu am condus atât de atent. Aveai două zile și stăteai fixat într-un port-bebe pe bancheta din spate, Rebecca moțăia lângă tine și din când în când mă uitam în oglinda retrovizoare să văd dacă ești bine.

Pentru că știi ce, Jake? Eram *absolut îngrozit*. Am fost singur la părinți, nu eram obișnuit cu bebeluși și iată-mă, responsabil pentru copilul meu. Erai atât de mic și vulnerabil, iar eu atât de nepregătit, încât mi se părea ridicol că te-au lăsat să ieși din spital cu mine. Nu ne-am potrivit de la bun început. Rebecca te ținea în brațe firească și natural, de parcă tu i-ai fi dat viață, nu invers. În schimb, eu mă simțeam ciudat, speriat de această greutate fragilă din brațele mele și nu știam ce voiai când plângeai. Nu te-am înțeles deloc. Și acest lucru nu s-a schimbat niciodată.

Când ai mai crescut un pic, Rebecca mi-a spus că asta se întâmpla deoarece noi ne asemănăm atât de mult, dar nu știu dacă e adevărat. Sper că nu. Mi-am dorit întotdeauna mai mult de-atât pentru tine.

Oricum nu putem sta de vorbă, ceea ce înseamnă că va trebui să încerc să scriu toate astea. Adevărul despre tot ce s-a întâmplat în Featherbank.

Domnul Noapte. Băiatul din podea. Fluturii. Fetița cu rochia stranie.

Și Omul Șoaptă, desigur.

Nu va fi ușor și trebuie să încep prin a-mi cere scuze. Pentru că, de-a lungul anilor, ți-am spus de multe ori că nu există monștri.

Îmi pare rău că am mințit.

Partea întâi

Unu

Gândul că un străin îți poate răpi copilul este cel mai cumplit coșmar al oricărui părinte. Statistic vorbind, evenimentul este extrem de rar. În realitate, în spatele ușilor închise, copiii pot deveni adesea victime ale abuzurilor din partea unui membru al familiei și, în timp ce lumea exterioară ar putea părea amenințătoare, adevărul este că majoritatea străinilor sunt oameni decenti, în vreme ce, de multe ori, căminul este locul cel mai periculos.

Bărbatul care-l urmărea pe terenul viran pe Neil Spencer, un băiat în vârstă de șase ani, înțelesese asta foarte bine.

Deplasându-se liniștit, paralel cu Neil, în spatele unui șir de tufișuri, l-a urmărit constant. Neil pășea încet, fără să bănuiască pericolul care-l pândea. Din când în când, lovea cu piciorul pământul, ridicând praful ca o ceață albă, calcaroasă ce-i acoperea adidașii. Omul pășea cu mai multă atenție și putea auzi târșăitul picioarelor. Nu scotea niciun sunet.

Era o seară caldă de iulie. Soarele dogorise tare și necruțător mai toată ziua, dar acum, la ora șase, cerul era alburii. Temperatura scăzuse și aerul era ca de miere. Era o seară în care puteai să stai pe terasă, sorbind un vin alb, rece și să urmărești apusul soarelui, fără să-ți vină în minte să pui o haină pe tine, asta până când se lăsa întunericul și se făcea prea târziu ca să te mai deranjezi.

Chiar și terenul viran era frumos, scăldat în lumina de chihlimbar. Un petic de pământ cu arbuști, ce despărțea satul Featherbank de o veche carieră de piatră abandonată. Terenul accidentat era, în cea mai mare parte, uscat și fără viață. Totuși, ici și colo rămăseseră niște tufe care, cu vremea, crescuseră și se transformaseră în desișuri groase, oferind zonei un aspect de labirint. Copiii din sat se jucau uneori pe-aici, deși nu era un loc chiar sigur. De-a lungul anilor, mulți au fost tentați să coboare în cariera de piatră, dar pereții abrupti se puteau prăbuși oricând. Consiliul Local a montat garduri și semne de interzis, însă oamenii spuneau că ar trebui să se facă mai mult. La urma urmei, copiii găseau întotdeauna găuri prin garduri pe unde să se strecoare.

Aveau obiceiul să ignore semnele de avertizare.

Bărbatul știa multe despre Neil Spencer. Studiase cu atenție atât pe băiat cât și pe familia lui, ca pe un proiect. Băiatul nu se descurca la școală, era slab la învățătură, nu avea prieteni și era mult în urma colegilor săi la citire,

scriere și aritmetică. Cele mai multe haine erau de căpătat. În felul său, părea chiar prea matur pentru vârsta lui – arătând deja furie și repulsie față de oameni. În câțiva ani, va deveni un bătăuș și un scandalagiu, dar deocamdată era încă destul de mic pentru ca oamenii să-i ierte comportamentul mai rebel. *N-a făcut-o dinadins*, spuneau ei. *Nu-i vina lui*. Neil nu era destul de mare încât să fie considerat singurul responsabil pentru faptele sale și astfel lumea nu-l băga în seamă.

Bărbatul îl observase. Nu i-a fost greu să ghicească toate acestea.

Neil își petrecuse ziua la casa tatălui său. Părinții erau despărțiți, ceea ce bărbatul considera un lucru bun. Atât tatăl cât și mama erau alcoolici și reușeau să se apuce de treabă doar după câteva pahare. Și unul și celălalt gândeau că viața le este mult mai ușoară atunci când băiatul se afla în casa celuilalt și se străduiau să-i facă pe plac când era cu el. În general, Neil era lăsat să-și poarte singur de grijă și să-și asigure cele necesare traiului, ceea ce, evident, explică într-un fel încrâncenarea pe care bărbatul o văzuse la băiat. Neil era o anexă în viața părinților săi. Cu siguranță, nu era iubit.

Nu era prima dată în seara aceea când tatăl lui Neil era prea beat ca să-l conducă înapoi la mama sa; nu prea putea să se țină pe picioare ca să meargă cu el. Băiatul are aproape șapte ani, se gândi tatăl, și a stat singur, bine mersi, toată ziua. Neil se întorcea acum singur acasă.

Nici nu-i trecea prin minte că va ajunge într-o altă casă. Bărbatul se gândea la camera pe care i-o pregătise și încerca să-și stăpânească emoțiile.

Traversând terenul viran, Neil se opri la jumătatea drumului.

Bărbatul s-a oprit și el în apropiere, apoi s-a uitat printre măracini ca să vadă ce îi atrăsese atenția copilului.

Era un televizor vechi, aruncat într-una dintre tufe, cu ecranul gri bombat, dar intact. Bărbatul privi cum Neil îi dă un picior, dar era prea greu ca să-l miște. Obiectul trebuie să-i fi părut băiatului ceva din alte vremuri, cu grilaje pentru difuzoare, butoane în partea laterală a ecranului și cu carcasa din spate de dimensiunea unui coș de gunoi cu pedală. Pe marginea cărării erau câteva pietre. Bărbatul privea cu interes cum Neil se apropie, alege una și o azvârli cu toată puterea în ecranul de sticlă.

Poc.

Un zgomot asurzitor în acest loc, de obicei liniștit. Sticla nu s-a spart, dar piatra a trecut prin ea, lăsând o gaură cu margini zimțate, ca după o împușcătură. Neil luă de jos o altă piatră și repetă gestul, dar acum nu nimeri, apoi încercă din nou. O altă gaură apără în ecran.

Părea că îi place acest joc.

Și bărbatul înțelegea de ce. Această distrugere întâmplătoare semăna cu agresivitatea de nestăpânit arătată de copil la școală. Încerca să atragă atenția unei lumi indiferente asupra existenței sale. Voia să fie privit. Remarcat. Iubit.

Pentru că asta își dorea fiecare copil în sinea lui.

Bărbatul știa acest lucru și-l dorea sufletul; inima îi bătea din ce în ce mai repede. Ieși tiptil din tufișuri și, ajuns în spatele băiatului îi rosti numele în șoaptă.

Doi

Neil! Neil! Neil!

Comisarul Pete Willis pășea cu atenție pe terenul pustiu, cu urechea ciulită la zgomotele din jur, în timp ce ofițerii strigau, din când în când, numele băiatului dispărut; liniștea era apăsătoare. Pete ridică privirea ascultând strigătele care se înălțau spre cer, înghițite de bezna nopții, la fel cum Neil Spencer dispăruse fără urmă de pe fața pământului.

Comisarul cercetă la lumina lanternei urmele de pași lăsate pe drumul prăfuit. Pantaloni albaștri de jogging sau pantaloni scurți, tricou cu imprimeu *minecraft*, adidași negri, rucsac de tip armată, sticlă de apă. Primise mesajul de alertă tocmai când se așezase să ia cina pe care și-o pregătise, iar gândul la fărfația neatinsă, lăsată pe masă, care între timp se răcise, îi stârni foamea.

Însă un băiețel dispăruse și trebuia să-l găsească.

Ceilalți ofițeri nu se zăreau; doar lumina lanternelor mătura zona. Altfel, terenul părăsit ar fi fost în beznă. Pete se uită la ceas. Arăta 20.53. Ziua se terminase și, deși fusese cald în această după-amiază, temperatura scăzuse în ultimele două ore, iar aerul rece îl făcea să tremure. Plecând în grabă de acasă, și-a uitat haina, iar prin cămașa subțire pătrundea frigul. Oasele îi erau bătrâne – avea, în fond, cincizeci și șase de ani – și nu era o noapte de stat afară nici măcar pentru tineri. Darămite pentru cineva care s-a rătăcit și a rămas singur. Și probabil a fost rănit.

Neil! Neil! Neil!

Începu să strige și el: „Neil!”

Nimic.

Primele patruzeci și opt de ore după dispariție sunt cele mai importante. Băiatul fusese dat dispărut la ora 19.39 în acea seară, la aproximativ o oră și jumătate după ce părăsise casa tatălui său. Ar fi trebuit să fie acasă până la ora 18.20, dar părinții nu au căzut de acord cu privire la ora la care ar fi trebuit să se întoarcă. Mama lui Neil și-a sunat fostul ei soț și astfel s-a descoperit dispariția fiului lor. În momentul în care poliția a ajuns la fața locului, la ora 19.51, soarele apusese și două din cele patruzeci și opt de ore se scurseseră deja. Acum trecuseră aproape trei ore.

Pete știa că, în marea majoritate a cazurilor, un copil dispărut este găsit repede și adus acasă. Cazurile de dispariție au fost împărțite în cinci

categorii distincte: alungat de acasă; fugit de acasă; accident sau alt eveniment tragic; răpit de un membru al familiei; răpit de un străin. Pete se gândea că, după legea probabilității, dispariția lui Neil Spencer se va dovedi a fi o întâmplare nefericită și că băiatul va fi găsit în curând. Și totuși, pe măsură ce trecea timpul, instinctul îi spunea altceva. Avea o strângere de inimă. Dispariția unui copil îi stârnea mereu aceleași sentimente. Poate întâmplarea din seara asta nu însemna nimic. Poate erau doar amintirile urâte, din trecut, de acum douăzeci de ani, care l-au răscolit.

La lumina lanternei văzu ceva cenușiu.

Pete se opri imediat și se întoarse pe unde trecuse. Lângă un tufiș, era un televizor vechi, cu ecranul spart în mai multe locuri, ca și cum cineva l-ar fi folosit drept țintă. L-a privit o clipă.

— Ați găsit ceva? strigă o voce necunoscută venind dintr-o parte.

— Nu, răspunse răstit comisarul.

Ajunse în celălalt capăt al terenului viran în același timp cu ofițerii; căutările se dovediră zadarnice. După bezna de pe terenul viran, strălucirea alb-spălăcită a felinarelor din stradă i se părea comisarului năucitoare. Se simțea în aer o vibrație de viață care-i lipsea terenului viran cufundat în liniște.

Deocamdată nu avea nimic mai bun de făcut; așadar se întoarse pe drumul pe care venise.

Nu era foarte sigur încotro se îndrepta, dar se trezi că o ia către fosta carieră de piatră care se întindea de-a lungul unei coaste. Era un teren periculos pe întuneric, așa că se îndreptă spre mulțimea de lanterne, unde echipa de căutare se pregătea să se apuce de lucru. În timp ce unii ofițeri mergeau de-a lungul coastei, luminând pereții cu lanternele și strigând numele lui Neil, alții consultau hărți și se pregăteau să coboare pe cărarea anevoioasă care ducea în carieră. Câțiva au ridicat privirea când Pete a ajuns la ei.

— Domnule?

Unul dintre ei l-a recunoscut.

— Nu știam că sunteți de serviciu în această seară.

— Nu sunt.

Comisarul ridică sârma gardului și se ghemui să treacă pentru a li se alătura, pășind și mai atent ca înainte.

— Locuiesc în zonă.

— Da, domnule.

Ofițerul părea bănuitor. Era ceva neobișnuit ca un comisar de poliție să se deplaseze la fața locului pentru o acțiune atât de neînsemnată. Doamna comisar Amanda Beck coordona de la departament investigația în desfășurare, iar membrii echipei de căutare fuseseră aleși în funcție de grad și de experiență. Pete își dădu seama că avea la activ mai mulți ani decât oricare dintre ei, dar în această seară era o persoană oarecare. Un copil a dispărut și trebuia găsit. Poate că ofițerul era prea tânăr ca să mai aducă aminte ce s-a întâmplat cu Frank Carter acum două decenii și ca să înțeleagă de ce nu era o surpriză să-l întâlnească acolo pe comisar.

— Aveți grijă, domnule! Fuge pământul de sub picioare pe-aici.

— Bine!

Ofițerul era destul de tânăr și asta îl făcea să se simtă bătrân. Probabil că nu l-a văzut niciodată pe Pete în sala de sport a departamentului unde se antrena în fiecare dimineață, înainte de a merge la muncă. În ciuda diferenței de vârstă dintre ei, Pete ar fi pariat că l-ar întrece pe tânăr la orice aparat. Era bun la investigațiile pe teren. Supraveghea totul – se supraveghea inclusiv pe el însuși – asta îi intrase în sânge.

— Domnule, ne pregătim să coborâm. Haideți să ne organizăm.

— Nu coordonez eu operațiunea.

Pete își îndreptă lanterna spre potecă, luminând terenul accidentat. Fasciculul bătea la o distanță mică. Fundul carierei de piatră era doar o enormă gaură neagră.

— Îi raportați inspectorului Beck, nu mie.

— Da, domnule.

Pete continuă să se holbeze în jos, gândindu-se la Neil Spencer. S-au identificat posibilele trasee pe care le-ar fi putut străbate băiatul. Terminaseră de cercetat străzile. Majoritatea prietenilor lui au fost deja contactați, fără niciun rezultat. Iar pe terenul părăsit nu găsiseră nicio probă. Dacă dispariția băiatului a fost într-adevăr rezultatul unui accident sau al unui eveniment tragic, atunci cariera era singurul loc unde mai putea fi găsit.

Și totuși, hăul negru de dedesubt părea complet lipsit de viață.

Nu putea ști cu siguranță. Dar instinctul îi spunea că Neil Spencer nu va fi găsit aici.

Poate că nu avea să fie găsit deloc.

Trei

— Îți amintești ce ți-am spus? a întrebat fetița.

Își amintea, însă în acest moment Jake făcea tot posibilul să o ignore. Ceilalți copii din clubul 567 erau afară, la soare, și jucau fotbal. Le auzea strigătele și zgomotele pașilor pe asfalt când alergau și când mingea care se izbea sec de clădire. În tot acest timp, Jake stătea la masă și desena. Mai degrabă l-ar fi lăsat în pace ca să-și termine desenul.

Nu că nu-i plăcea să se joace cu fetița. Bineînțeles că-i plăcea. Ea era singurul copil care *voia* să se joace cu el și, în mod normal, era foarte bucuros să o vadă. Dar, în această după-amiază, fetița nu prea avea chef să se joace. De fapt, era *serioasă* și asta nu i-a plăcut deloc.

— Îți amintești?

— Cred că da.

— Atunci *zi!*

A oftat, a lăsat creionul jos și s-a uitat la ea. Ca întotdeauna, fata purta o rochie albă cu carouri albastre, iar el putea vedea o julitură pe genunchiul drept care nu se va vindeca vreodată. În timp ce celelalte fete de aici aveau părul îngrijit, tuns la nivelul umerilor sau legat la spate strâns în coadă de cal, părul fetiței era zburlit într-o parte și părea nepieptănat.

Din expresia de pe chipul ei își dădu seama că va insista, așa că a repetat ceea ce îi spusese.

— De lași ușa întredeschisă...

Era surprins că *și-a adus aminte*, pentru că nu făcuse niciun efort special să țină minte versurile. Dar din anumite motive, le reținuse. Era ceva legat de rimă. Uneori, asculta o melodie pe CBBC^{1} și îi rămânea în minte ore întregi. Tati îi spunea că are un *vierme în ureche*, iar Jake își imagina că sunetele își săpau tuneluri în capul lui ca să se adăpostească.

Când a terminat, fetița a încuviințat, mulțumită. Jake luă din nou creionul în mână.

— Ce înseamnă asta, în fond? întrebă el.

— E un avertisment. Ea strâmbă din nas. Ei bine, într-un fel. Asta recitau copiii când eram mică.

— Da, dar ce *înseamnă!*

— E doar un sfat bun, spuse ea. Sunt mulți oameni răi pe lume. Și multe lucruri rele. Și e bine să ținem minte asta.

Jake se încruntă și apoi începu să deseneze din nou. Oameni răi. A fost aici, la Clubul 567, un băiat ceva mai mare, pe nume Carl, despre care Jake credea că este rău. Săptămâna trecută, Carl l-a pus la colț în timp ce construia o fortăreață cu un set Lego. Apoi, ca o umbră mare, s-a apropiat de el amenințător.

De ce te așteaptă întotdeauna tatăl tău? îl întrebase Carl, deși știa deja răspunsul. *Din cauză că mama ta a murit?*

Jake n-a răspuns.

Cum arăta când ai găsit-o?

Tăcu din nou. În afară de coșmaruri, nu se gândise niciodată la felul în care o găsisese pe mami în acea zi. Gândul l-a făcut să respire neregulat și sacadat. Dar nu putea scăpa de gândul că ea nu mai era.

Îi amintea de o vreme de mult apusă când arunca o privire prin ușa deschisă de la bucătărie și o vedea tăind în jumătate un ardei roșu, mare ca să-i îndepărteze cotorul. *Hei, băiatul meu minunat.* Asta spunea când îl vedea. Întotdeauna îi vorbea așa. Sentimentul pe care îl avea când își amintea că mama sa este moartă îi sfâșia inima lăsând în urmă un gol.

Îmi place foarte mult să te văd plângând ca un bebeluș, declarase Carl, îndepărtându-se, de parcă Jake nici nu ar fi existat. Nu era plăcut să-ți imaginezi că lumea era plină de astfel de oameni și Jake nu voia să creadă asta. Acum desena cercuri pe foaia de hârtie. Câmpuri de forță în jurul figurilor schițate care se luptau acolo.

— Te simți bine, Jake?

Ridică privirea. Era Sharon, o fostă angajată a Clubului 567. Se spălase pe față și pe mâini într-un colț îndepărtat din cameră, iar acum venise lângă băiat și stătea aplecată cu mâinile între genunchi.

— Da, a spus el.

— E un desen frumos.

— Încă nu e gata.

— Ce va reprezenta?

S-a gândit cum să explice bătălia pe care o desena – cu toate părțile implicate în luptă, cu liniile dintre ele și mângăliturile deasupra celor înfrânți –, dar era prea dificil.

— E doar o luptă.

— Sigur nu vrei să ieși și să te joci cu ceilalți copii? E așa frumos afară.

— Nu, mulțumesc.

— Avem niște loțiune de protecție solară, de rezervă. Se uită în jur.

Probabil am și o pălărie pe undeva.

— Trebuie să-mi termin desenul.

Sharon se ridică din nou, oftând liniștit pentru sine, afișând o figură amabilă. Își făcea griji pentru el, deși nu trebuia, iar el considera că e un gest drăguț. Jake simțea întotdeauna când oamenii se îngrijorau pentru el. Tati a fost adesea așa, mai puțin când își ieșea din fire. Uneori țipa și spunea lucruri de genul *o fac doar pentru că vreau să vorbești cu mine, vreau să știu ce gândești și ce simți* și îi era teamă când se întâmpla asta, pentru că Jake simțea că îl dezamăgește și îl întristează. Dar el nu știa să fie altfel.

Desena cercuri – un alt câmp de forță cu linii suprapuse. Sau poate era un portal de data asta? Pentru ca mica făptură din interior să dispară din luptă și să ajungă într-un loc unde să-i fie mai bine. Jake întoarse creionul și începu să șteargă cu atenție personajul de pe pagină.

Acolo.

Ești în siguranță acum, oriunde te-ai afla.

Odată, când tati și-a pierdut cumpătul, Jake a găsit un bilet pe pat. Într-adevăr, și-a zis, era o imagine foarte bună cu ei doi zâmbind și dedesubt tati scrisese: *Îmi pare rău. Vreau să îți minte că și atunci când ne certăm ne iubim foarte mult. Pupici.* Jake pusese biletul în Pachetul său cu Lucruri Speciale, împreună cu toate celelalte obiecte importante pe care ținea să le păstreze. Acum a verificat. Pachetul era pe masă, în fața lui, chiar lângă desen.

— Te vei muta în curând într-o casă nouă, a spus fetița.

— Serios?

— Tatăl tău a mers astăzi la bancă.

— Știu. Dar el spune că nu este sigur că se va întâmpla. S-ar putea să nu-i dea ceea ce are nevoie.

— *Ipoteca*, spuse fetița, cu răbdare. Dar o vor face.

— De unde știi?

— E un scriitor celebru, nu-i așa? Se pricepe la inventat lucruri. S-a uitat la ce desena și a zâmbit pentru sine. Exact ca și tine.

Jake i-a observat zâmbetul. A fost unul ciudat, de parcă se simțea fericită, dar și tristă în același timp. Dacă stai să te gândești la asta, așa se simțea cu privire la mutare. Nu-i mai plăcea în casă și știa că și tati se simte nefericit, dar mutatul părea totuși ceva ce n-ar trebui să se întâmple, chiar dacă *el* a fost cel care a ochit noua casă pe iPad-ul lui tati când se uitau împreună.

— Ne vedem după ce mă mut, nu-i așa? a întrebat el.

— Sigur că da. Doar *știi* că ne vom vedea. Dar apoi fetița se aplecă înainte, vorbind mai imperativ. *Orice s-ar întâmpla*, amintește-ți ce ți-am spus. E important. Trebuie să-mi promiți, Jake.

— Îți promit. Dar ce *înseamnă* totuși?

Pentru o clipă, el crezu că fetița ar vrea să-i explice mai mult, dar se auzi soneria din celălalt colț al camerei.

— Prea târziu, șopti ea. Tăticul tău e aici.

Patru

Când am ajuns, mi se păru că aproape toți copiii se jucau în fața Clubului 567. Auzeam râsetele lor în timp ce parcam. Toți păreau atât de fericiți – atât de *normali* – și, pentru o clipă, i-am urmărit cu privirea, căutându-l pe Jake, sperând să-l văd printre ei.

Dar, desigur, fiul meu nu era acolo.

L-am găsit, în schimb, înăuntru, stând cu spatele la mine, aplecat peste un desen. Am simțit că mi se rupe inima când l-am văzut. Jake era mic pentru vârsta lui, iar postura sa îl făcea să pară minuscul și mai vulnerabil ca niciodată. Ca și cum ar fi încercat să dispară în decorul din fața lui.

Cine putea să-l învinovățească? Știam că nu-i plăcea aici chiar dacă nu s-a opus niciodată să vină și nici nu s-a plâns după aceea. Dar am simțit că n-am de ales. Au fost atâtea situații dramatice de la moartea Rebeccai: când a trebuit să mergă prima dată la tuns cu mine; când i-am dat comandă de uniformă pentru școală; când de-abia am reușit să împachetez cadourile sale de Crăciun căci îmi dădeau ochii în lacrimi și nu mai vedeam nimic. O listă interminabilă. Dar din anumite motive, sărbătorile fuseseră cele mai grele. Oricât de mult îl iubeam pe Jake, mi-a fost imposibil să petrec toată ziua, zi de zi cu el. Nu-mi rămânea destul timp pentru *mine* ca să-mi umplu cu ceva acele ore și, în vreme ce mă disprețuiam că nu am fost tatăl de care avea nevoie, adevărul era că uneori aveam nevoie de timp pentru mine. Să uit de prăpastia dintre noi. Să ignor incapacitatea mea tot mai mare de a face față. Să mă pot prăbuși și să plâng o vreme, știind că nu va intra peste mine și nu mă va găsi.

— Hei, amice!

I-am pus mâna pe umăr. N-a ridicat privirea.

— Bună, tati!

— Ce-ai mai făcut de când nu ne-am văzut?

— Nimic deosebit. A ridicat din umeri aproape imperceptibil, sub mâna mea. Abia îi simțeau corpul, mai ușor într-un fel și mai moale decât țesătura tricoului pe care îl purta. Mă joc un pic cu cineva.

— Cu cineva? am întrebat.

— Cu o fată.

— Drăguț. M-am aplecat și m-am uitat la foaia de hârtie.

— Văd că și desenezi.

— Ți place?

— Desigur. E minunat.

De fapt, nu aveam idee despre ce era vorba – o bătălie de vreun fel, deși era imposibil să descopăr cine cu cine se bătea sau ce se întâmpla. Jake rareori desena ceva static. Imaginile sale au prins viață, o animație se desfășura pe pagină, iar rezultatul final a fost ca un film în care se pot vedea toate scenele dintr-odată, suprapuse una peste alta.

A fost însă creativ și mi-a plăcut asta. În acest fel ne asemănăm: aveam o conexiune – deși adevărul era că abia scrisesem un cuvânt în cele zece luni care trecuseră de la moartea Rebeccai.

— Ne vom muta într-o casă nouă, tăticule?

— Da.

— Deci persoana de la bancă te-a ascultat?

— Să spunem doar că am fost creativ, în mod convingător, cu privire la starea precară a finanțelor mele.

— Ce înseamnă precar?

Aproape că m-a luat prin surprindere că nu știa. Cu mult timp în urmă, Rebecca și cu mine am convenit să-i vorbim lui Jake ca unui adult, iar când nu înțelegea un cuvânt, i-l explicam. A reținut totul și, prin urmare, au apărut lucruri ciudate. Dar acesta nu era un cuvânt pe care voiam să i-l explic chiar acum.

— Înseamnă că este un motiv de îngrijorare pentru mine și persoana de la bancă, am spus. Nu pentru tine.

— Când mergem?

— Cât de repede posibil.

— Cum vom căra totul?

— Vom închiria o dubă. Gândul la bani mi-a creat o ușoară panică. Sau poate vom folosi mașina – o ticsim cu lucruri și facem câteva drumuri. S-ar putea să nu putem lua *totul* cu noi, dar putem să sortăm jucăriile tale și să alegem ce vrei să păstrezi.

— Vreau să le păstrez pe toate.

— Vom vedea, da? Nu te voi obliga să scapi de nimic din ceea ce nu vrei, dar ești prea mare ca să te joci cu multe dintre ele. Poate că ar fi potrivite pentru un alt băiețel mai mic.

Jake nu a răspuns. O fi fost el prea mare pentru unele jucării, dar de fiecare îl lega o amintire. Rebecca se pricepuse dintotdeauna mai bine la orice când era vorba de Jake, inclusiv la jocurile cu el și încă o revedeam în

minte, în genunchi pe podea, mutând cifre de ici colo. O făcea la nesfârșit, răbdătoare cu el, spre deosebire de mine. Jucăriile lui erau lucruri pe care ea le atinsese. Cu cât erau mai vechi, cu atât mai mult ele purtau amprenta ei. O acumulare invizibilă a prezenței ei în viața lui.

— Nu te voi obliga să scapi de nimic din ceea ce nu vrei.

Asta mi-a amintit de Pachetul său de Lucruri Speciale. Era acolo, pe masă lângă desen, un săculeț uzat din piele, cam de dimensiunea unei cărți cartonate, închis cu fermoar pe trei laturi. Habar n-aveam la ce folosise cândva. Arăta ca o agendă mare fără pagini, deși numai Dumnezeu știe de ce i-ar fi trebuit Rebeccăi așa ceva.

La câteva luni după moartea ei, m-am uitat prin niște lucruri care i-au aparținut. Soția mea fusese o colecționară maniacă de-a lungul vieții, însă era și o persoană practică, iar multe dintre obiectele sale mai vechi erau depozitate în cutii și puse grămadă în garaj. Într-o zi, am adus o parte dintre ele și am început să le cercetez. Erau lucruri din copilăria ei, fără nicio legătură cu viața noastră împreună. Asta ar fi trebuit să-mi ușureze experiența, dar nu a fost așa. Copilăria este – sau ar trebui să fie – o perioadă fericită și, totuși, știam că aceste artefacte pline de speranță au avut un final nefericit. Am început să plâng. A venit Jake, și-a pus mâna pe umăr și, cum n-am schițat niciun gest pe moment, m-a luat în brațele lui mici. După aceea, ne-am uitat prin câteva lucruri împreună, iar el a descoperit ce urma să devină Pachetul și m-a întrebat dacă îl poate păstra. Sigur că da, am spus. Putea păstra orice dorea.

Pachetul era gol în acel moment, dar a început să-l umple. Unele dintre lucrurile dinăuntru fuseseră alese din obiectele care aparținuseră Rebeccăi. Erau scrisori, fotografiile și mici bibelouri. Desene pe care le făcuse sau elemente importante pentru el. Se despărțea rar de Pachet ca o vrăjitoare de obiectele ei magice și, cu excepția câtorva lucruri, nu știam ce era acolo. Nu m-aș fi uitat nici dacă aș fi putut. Erau Lucrurile *lui* Speciale, până la urmă, și avea dreptul să le păstreze.

— Hai, amice, am zis. Hai să-ți luăm catrafusele și să plecăm de aici.

A împăturit desenul și mi l-a înmânat. Orice ar fi reprezentat imaginea, nu era un motiv destul de important ca să mă uit în Pachet. El l-a luat singur și l-a cărat prin cameră până la ușă, până la sticla lui de apă atârnată de un cârlig. Am apăsat butonul verde pentru a deschide ușa, apoi am aruncat o privire înapoi. Sharon era ocupată cu spălatul.

— Vrei să-ți iei rămas-bun? l-am întrebat pe Jake.

Se întoarse în pragul ușii și păru trist pentru o clipă. Mă așteptam să-și ia rămas-bun de la Sharon, în schimb, a făcut cu mână spre masa goală la care stătea când am ajuns...

— Pa, i-a spus. Promit că nu te voi uita.

Și înainte să pot spune ceva, a zbughit-o afară pe sub brațul meu.

Cinci

În ziua în care Rebecca a murit, eu l-am luat pe Jake de la școală.

Acea după-amiază trebuia să fie dedicată scrisului și, când Rebecca a întrebat dacă aș putea să-l iau pe Jake în locul ei, prima mea reacție a fost una de iritare. Termenul limită pentru următoarea mea carte era peste câteva luni și mi-am petrecut cea mai mare parte a zilei încercând și nereușind să scriu, mizând, în acel moment, pe o minune, în ultima jumătate de oră de muncă. Dar Rebecca era palidă și abia se ținea pe picioare, așa că m-am dus eu.

La întoarcere, am făcut tot posibilul să-l descos pe Jake, să-mi spună cum i-a fost ziua, fără niciun rezultat. Era ceva obișnuit. Fie nu-și amintea, fie n-avea chef să vorbească. I-ar fi răspuns Rebeccăi, ca de obicei, însă atitudinea lui și lipsa mea de inspirație la scris mă făceau mai îngrijorat și mai nesigur ca niciodată. Ajuns acasă, o tuli din mașină într-o clipită. Putea să meargă să o vadă pe mami? I-am spus că da. Eram sigur că-i va face plăcere. Dar nu se simte bine, așa că fii drăguț cu ea – și nu uita să-ți scoți pantofii, pentru că știi că lui mami nu-i place murdăria.

Mi-am pierdut vremea în tihnă pe lângă mașină, simțindu-mă ca un ratat nenorocit. Am intrat în casă încet, lăsând lucrurile jos, în bucătărie, observând că fiul meu *nu-și* scosese pantofii și nu-i lăsase la locul lor, așa cum îl rugasem. Asta pentru că, desigur, nu mă asculta niciodată. Peste casă se așternuse liniștea. Am presupus că Rebecca stătea întinsă în pat, în dormitorul de la etaj, că Jake s-a dus să o vadă și că toată lumea era bine. Toți, în afară de mine.

Când, în sfârșit, am intrat în sufragerie, am văzut că Jake stătea la celălalt capăt al camerei, lângă ușa care ducea spre scări, cu privirea țintuită spre podea, către ceva ce eu nu puteam vedea. Era complet nemișcat, hipnotizat de ceea ce era în fața lui. Cum mă îndreptam încet spre el, am observat că nu era deloc nemișcat, ci tremura. Și atunci am văzut-o pe Rebecca, întinsă pe jos la capătul scărilor.

Totul mi-a dispărut din minte în acele momente. Știu că l-am scos pe Jake de acolo. Știu că am chemat ambulanța. Știu că am făcut tot ce trebuia. Dar nu-mi amintesc nimic din toate astea.

Mai rău a fost că eram sigur că Jake a ținut minte totul, deși n-ar vorbi niciodată despre asta.

Zece luni mai târziu, am intrat împreună într-o bucătărie plină ochi de farfurii și cești, iar blatul, mic și abia vizibil, era murdar de pete și firimituri. În camera din față, jucăriile lăsate pe pardoseala goală păreau uitare de lume. Mi se părea că am trecut în revistă toate bunurile noastre în discuția despre sortarea lor, înainte de a ne muta și că am luat tot ce ne trebuia, lăsând restul ca pe niște gunoaie împrăștiate. De luni de zile plana constant o umbră asupra locului, devenind din ce în ce mai întunecată, ca o zi care își aștepta sfârșitul. Casa noastră începuse să moară odată cu Rebecca și simțeam asta. Ea fusese dintotdeauna inima căminului.

— Poți să-mi dai poza mea, tată?

Jake era deja în genunchi pe podea, adunându-și creioanele colorate de pe unde se rostogoliseră în dimineața asta.

— Cuvântul magic?

— Te rog.

— Da, sigur că pot.

Am lăsat-o lângă el.

— Sandvici cu șuncă?

— Poți să-mi dai ceva dulce în loc de asta?

— După masă.

— În regulă.

Am eliberat un pic de spațiu în bucătărie și am uns două felii de pâine cu unt, apoi am pus trei felii de șuncă deasupra și am tăiat sandviciul în sferturi. Încercam să lupt cu depresia. Mă străduiam să merg înainte. Continuam să mă mișc.

Mă tot gândeam la ce s-a întâmplat la Clubul 567: Jake luându-și rămas-bun de la o masă goală. De când îl știam, fiul meu avusese tot felul de prieteni imaginari. Dintotdeauna a fost un copil singuratic; era atât de închis și introspectiv, încât îi alunga din preajma lui pe ceilalți copii. În zilele bune, puteam să mă prefac că asta se întâmpla din cauza propriei sale autosuficiențe, că era fericit în mintea lui și îmi spuneam că este bine. De cele mai multe ori, îmi făceam, pur și simplu, griji.

De ce nu putea Jake să semene mai mult cu ceilalți copii? Să fie mai *normal*?

Știam că era un gând urât, dar simțeam nevoia să-l protejez. Lumea poate fi brutală pentru cineva liniștit și singuratic ca el și nu voiam să treacă prin ce-am trecut eu la vârsta lui.

Cu toate astea, până acum, prietenii imaginari și-au făcut simțită prezența în mod subtil – mai mult ca niște mici conversații pe care le avea uneori cu el însuși – și nu eram sigur că-mi plăcea noua direcție în care se îndreptau lucrurile. Nu aveam nicio îndoială că fetița cu care mi-a spus că a vorbit toată ziua nu exista decât în capul lui. Atunci a fost prima dată când a recunoscut așa ceva cu voce tare, vorbind cu cineva imaginar în fața altora, lucru care m-a speriat un pic.

Rebecca nu fusese niciodată îngrijorată de așa ceva, desigur. *E bine – lasă-l să fie el însuși.* Și din moment ce se pricepea mai bine decât mine la mai toate lucrurile, întotdeauna am făcut tot posibilul să mă conformez. Dar acum? Acum mă întrebam dacă nu cumva avea nevoie de ajutor real.

Sau poate că *era doar el însuși.*

Încă un lucru copleșitor cu care ar fi trebuit să mă descurc, dar nu știam cum. Nu știam ce trebuia făcut și cum să fiu un tată bun pentru el. Doamne, îmi doream ca Rebecca să mai fie aici, printre noi.

Mi-e dor de tine...

Îmi dădeau lacrimile când mă gândeam la ea, așa că am alungat acest gând și am ridicat farfuria. Atunci l-am auzit pe Jake vorbind încet în camera din față.

— Da.

Și apoi, a dat un răspuns la ceva ce nu puteam auzi.

— Da, *știu.*

M-a străbătut un fior.

M-am îndreptat ușor spre ușă, dar n-am intrat – am rămas acolo, în prag, să ascult. Nu-l puteam vedea pe Jake, iar lumina soarelui ce trecea prin fereastra din colțul îndepărtat al camerei îi proiecta umbra pe partea canapelei: o formă amorfă, inumană, de nerecunoscut, care se mișca încet, ca și cum se legăna înainte și înapoi pe genunchi.

— Îmi amintesc.

Au urmat câteva secunde de liniște în care îmi auzeam doar bătăile inimii mele. Mi-am dat seama că îmi țineam respirația. Când a vorbit din nou, i s-a auzit glasul mai tare și părea supărat.

— Nu vreau să le spun!

Atunci am intrat pe ușă.

Pentru o clipă, nu am fost sigur de ce urma să văd. Însă Jake era ghemuit pe podea exact acolo unde l-am lăsat, doar că privea într-o parte acum și-și lăsase desenul de izbeliște. I-am urmărit privirea. Desigur, nu era nimeni

acolo, dar el se concentra atât de tare pe spațiul gol, încât era ușor să-ți imaginezi o prezență în aer.

— Jake? am întrebat încet.

Nu m-a privit.

— Cu cine vorbeai?

— Cu nimeni.

— Te-am auzit *vorbind*.

— Nu era nimeni.

Și apoi s-a întors ușor, a ridicat pixul și a început să deseneze din nou. Am mai făcut un pas înainte.

— Poți să lași pixul jos și să-mi răspunzi, te rog?

— De ce?

— Pentru că-i important.

— Nu vorbeam cu *nimeni*.

— Atunci ce-ar fi să lași pixul jos pentru că *așa zic eu*?

Dar a continuat să deseneze, mișcându-și mâna mai frenetic acum – trasând disperat cercuri cu pixul în jurul micilor forme de hârtie.

Frustrarea mea s-a transformat în furie. Jake părea adesea o problemă de nerezolvat pentru mine și mă detestam pentru că eram atât de inutil și ineficient. În același timp, îi purtam pică pentru că nu mi-a dat niciun indiciu niciodată. N-a lăsat niciodată de la el. Am vrut *să-l ajut*; am vrut să mă asigur că este *bine*. Și nu mi s-a părut că aș putea face asta de unul singur...

Mi-am dat seama că țineam prea strâns farfuria.

— Sandviciul tău este gata.

L-am pus pe canapea fără să aștept să văd dacă s-a oprit din desenat sau nu. În schimb, m-am dus înapoi în bucătărie, m-am sprijinit de blat și am închis ochii. Nu știu din ce motiv, mi-a sărit inima din loc.

Mi-e atât de dor de tine. Și m-am gândit la Rebecca.

Mi-aș dori să fii aici. Din multe motive, dar acum pentru că nu cred că pot face asta.

Am început să plâng. Nu conta. Jake fie desena, fie își bea ceaiul un timp și nu avea să treacă pe aici. De ce-ar face asta, când doar pe mine m-ar fi găsit aici? Așa că era bine. Fiul meu putea vorbi în liniște cu oameni care nu existau de ceva vreme. Atât timp cât eram la fel de liniștit, aș putea și eu.

Mi-e dor de tine.

În noaptea aceea l-am dus în brațe pe Jake la culcare, ca întotdeauna. Așa îl duceam de la moartea Rebeccăi. El refuza să se uite la locul unde îi văzuse cadavrul, agățându-se de mine, în schimb, ținându-și respirația și îngropându-și fața în umărul meu. În fiecare dimineață; în fiecare noapte; de fiecare dată când avea nevoie la baie. Am înțeles de ce, dar începea să devină prea greu pentru mine, în multe feluri.

Speram să se schimbe ceva curând.

După ce a adormit, m-am întors jos și m-am așezat pe canapea cu un pahar de vin și iPad-ul meu, încercând detaliile noii noastre case. Privind fotografia pe site-ul web, nu m-am simțit deloc în largul meu.

Pot să spun că Jake era cel care alesese această casă. Mie nu-mi făcuse cu ochiul de la început. Era o proprietate mică, izolată – veche, cu două etaje, care-ți dădea senzația de cabană dărăpănată. Și era ceva puțin *ciudat* în privința ei. Ferestrele păreau amplasate bizar, astfel încât era greu de imaginat dispunerea în interior, unghiul acoperișului era puțin deplasat, iar fața clădirii părea înclinată iscoditor, poate chiar furios. Dar îți dădea și o senzație de indispoziție generală – un fior pe șira spinării. La prima vedere, casa mă speriasse.

Și totuși, din momentul în care Jake a văzut-o, s-a hotărât. Ceva la ea l-a fermecat cu totul și n-a mai vrut să vadă altele.

Când m-a însoțit la prima vizionare, părea aproape hipnotizat. Pe mine nu m-a convins. Interiorul avea dimensiunile bune, dar era sumbru, cu dulapuri și scaune prăfuite, pachete de ziare vechi, cutii de carton, o saltea în camera de oaspeți de la parter. Proprietara, o femeie în vârstă, doamna Shearing, își tot cerea scuze; tot ce vedeam aparținuse unui chiriaș care a stat acolo, a explicat ea, și va dispărea până la vânzare.

Însă Jake fusese de neclintit, așa că am organizat și o a doua vizionare, de data asta de unul singur. Atunci am început să văd locul cu alți ochi. Da, arăta ciudat, dar asta îi dădea farmecul unei corciturii. Și dacă la început l-am privit furios, acum mă uitam doar neîncrezător, de parcă proprietatea ar fi fost rănită în trecut și trebuia să faci ceva ca să-i recâștigi încrederea.

Personalitate, am presupus.

Chiar și așa, gândul la mutare mă îngrozea. De fapt, în acea după-amiază o parte din mine sperase că administratorul băncii va vedea printre jumătățile de adevăr pe care i le spusese despre situația mea financiară și că va respinge cererea pentru împrumutul ipotecar. Dar acum eram ușurat. Aruncând o privire în camera din față, spre vechiturile aruncate cât colo și

prăfuite, rămășițe ale vieții duse odată, era evident că noi doi nu mai puteam continua ca până atunci. Oricât de mari ne-ar fi fost greutatea, trebuia să ieșim din acest loc. Și oricât de grele vor fi următoarele luni pentru mine, fiul meu avea nevoie de asta. Amândoi aveam nevoie de asta.

Trebuia s-o luăm de la capăt. Undeva unde să nu fie nevoie să fie dus în brațe sus și înapoi jos, pe scări. Într-un loc unde să poată să-și facă prieteni în afara celor din mintea lui. Unde să nu vadă fantome la fiecare colț.

Privind din nou casa acum, am crezut că ni se potrivește într-un mod ciudat mie și lui Jake. Ca și noi, era un străin greu adaptabil. Ne vom potrivi bine împreună. Chiar și numele satului era cald și reconfortant.

Featherbank.

Părea un loc unde vom fi în siguranță.

Şase

Ca și Pete Willis, comisarul Amanda Beck cunoștea foarte bine importanța primelor patruzeci și opt de ore de la dispariție. Ea i-a ordonat echipei să-și petreacă următoarele douăsprezece ore continuând să cerceteze diversele rute pe care le-ar fi putut străbate Neil Spencer, să pună întrebări membrilor familiei și să înceapă să alcătuiască un profil al băiatului dispărut. S-au obținut fotografii. S-au verificat relatările martorilor. Apoi, a doua zi la 9.00 dimineața, a fost organizată o conferință de presă, iar mass-media a primit o descriere a lui Neil și a hainelor pe care le purta.

Tăcuți, părinții lui Neil ședeau lângă Amanda, în timp ce ea adresa apeluri insistente și încuraja martorii să meargă la poliție. Blițurile aparatelor de fotografiat clipeau intermitent ațintite pe toți trei. Amanda a făcut tot posibilul să le ignore, dar i-a simțit pe părinții lui Neil că-i observă pe fiecare în parte și tresar imperceptibil când fotografii se îngrămădeau în fața lor.

— Încurajăm oamenii să verifice garajele și șoproanele de pe proprietatea lor, s-a adresat ea celor din sală.

Totul s-a desfășurat cât se poate de calm și discret. În afară de localizarea lui Neil Spencer, acum, obiectivul ei principal era acela de a calma temerile oamenilor și, în timp ce comisarul nu putea susține clar că Neil *nu* fusese sub nicio formă răpit, acum putea măcar să lămurească scopul investigației pentru moment.

— Cea mai plauzibilă explicație este că Neil a avut un accident de vreun fel, a spus ea. Lipsește de mai bine de cincisprezece ore și, în acest timp, sperăm din tot sufletul să-l găsim cu bine, în siguranță și cât de repede posibil.

În sinea sa nu era atât de încrezătoare. Una dintre primele sale acțiuni întreprinse în sala de investigații a fost să organizeze în secret audierea discretă, la secția de poliție, a câtorva infractori sexuali cunoscuți din zonă, care au fost interogați; ulterior Amanda va face o declarație de presă.

În timpul zilei au extins zona de căutare. Au început să dragheze secțiuni ale canalului – o propunere nerealistă – și au efectuat anchete extinse din ușă în ușă. Au analizat filmările de pe camerele de supraveghere. Amanda le-a studiat; camerele au surprins începutul deplasării lui Neil, dar l-au pierdut înainte să ajungă la terenul viran și nu au reușit să-l repereze din nou

după aceea. Undeva între cele două puncte, băiețelul dispăruse.

Epuizată, începu să-și maseze fața ca să se revigoreze.

Ofițerii au cercetat din nou terenul viran, de data aceasta la lumina zilei și au continuat explorarea carierei de piatră.

Nici urmă de Neil Spencer până acum.

Băiatul era prezent într-un fel, tot mai insistent, pe parcursul zilei: s-au difuzat la știri fotografii cu el, mai ales cea în care Neil zâmbea timid într-un tricou de fotbal – una dintre puținele poze pe care părinții lui o aveau și în care părea fericit. Rapoartele arătau hărți simple, cu locații-cheie marcate cu cercuri roșii și posibile rute punctate cu galben.

De asemenea, a fost difuzată filmarea conferinței de presă. Amanda a urmărit-o pe tabletă, în pat, acasă, în acea seară și s-a gândit că părinții lui Neil păreau chiar mai bătuți de soartă în filmare decât se simțiseră în realitate. Păreau *vinovați*. Și dacă încă nu se simțeau vinovați, atunci se vor simți în curând; li se va induce sentimentul. În cadrul ședinței din acea după-amiază, i-a avertizat pe ofițerii săi, mulți dintre ei fiind ei înșiși părinți la rândul lor, că, în ciuda circumstanțelor controversate din jurul dispariției lui Neil Spencer, mama și tatăl său trebuiau tratați cu blândețe. Erau departe de a fi părinți model, însă Amanda nu-i bănuia de implicare directă. Tatăl avea câteva fapte minore în cazier – beții și tulburarea liniștii publice, bătaii –, dar nimic care să atragă atenția poliției. Cazierul mamei era curat. Mai mult decât atât, ambii păreau cu adevărat devastați de evenimente. Nu a existat nici măcar un reproș între ei doi, oricât de greu de imaginat ar putea părea. Amândoi își doreau doar să se întoarcă băiatul acasă.

Amanda a dormit prost și s-a întors la departament devreme. Trecuseră peste treizeci de ore și dormise puțin, așa că s-a așezat la birou, gândindu-se la cele cinci categorii de dispariție a copiilor, forțată tot mai mult spre o concluzie deloc reconfortantă. Nu credea că Neil a fost abandonat de părinții lui sau că aceștia îi făcuseră felul. Dacă ar fi avut un accident pe unde a umblat, atunci ar fi fost găsit până acum. Puțin probabil să fi fost răpit de un alt membru al familiei. Și, deși nu lua în calcul ipoteza ca băiatul să fi fugit de-acasă, refuza să accepte că un băiat de șase ani fără bani sau provizii putea fi mai deștept decât ea.

Se uită la fotografia lui Neil Spencer de pe panou, imaginându-și scenariul de coșmar.

Răpire cu autor necunoscut.

În general, publicul s-ar fi putut gândi la o astfel de răpire cu autor

necunoscut, dar trebuia ea să fie sigură. Copiii din această categorie erau rareori răpiți de persoane complet necunoscute lor. Adesea, se împrieteneau și deveneau cunoștințe din cercul familiei. Așadar, ancheta se concentra pe altceva în acea zi, cu elementele mai subtile descoperite cu o zi înainte și aduse acum în prim-plan. Prietenii familiei. Familii de prieteni. O atenție sporită asupra infractorilor cunoscuți. Activitatea online de acasă. Amanda a încărcat din nou înregistrările disponibile de pe camerele de supraveghere și a început să le examineze cu ochii minții din unghiuri diferite, concentrându-se acum mai puțin pe victimă și mai mult pe potențialii prădători din fundal.

Au fost audiați din nou părinții lui Neil.

— Fiul dumneavoastră era îngrijorat cu privire la adulții care i-au acordat atenție fără să vrea? întrebă Amanda. V-a spus cumva că a fost abordat de cineva?

— Nu.

Tatăl lui Neil părea jignit de o asemenea idee.

— Aș fi făcut ceva în privința asta, nu-i așa? Și, ce naiba, nu credeți că ați fi aflat de la mine una ca asta până acum?

Amanda zâmbi politicos.

— Nu, zise mama lui Neil.

Dar mai puțin ferm.

Amanda forță nota, iar femeia spuse că, de fapt, își *amintea* ceva. Nu îi trecuse prin cap să menționeze acest lucru nici măcar când Neil dispăruse, pentru că fusese atât de ciudat, atât de banal și, oricum, ea era pe jumătate adormită în acel moment, așa că abia își amintea despre ce era vorba.

Amanda zâmbi din nou politicos, deși simțea nevoia să-i zboare femeii capul de pe umeri.

Zece minute mai târziu, se prezentă în biroul de la etaj al superiorului ei, comisarul-șef Colin Lyons. De oboseală sau de nervi, trebuia să se abțină să-și bătăie ușor piciorul. Și Lyons părea îndurerat. Se implicase mult în anchetă și înțelegea la fel de bine ca Amanda situația cu care se confruntau acum. Chiar și așa, nu dorea să afle cum evolua ancheta acum.

— Presa nu trebuie să afle nimic, spuse Lyons încet.

— Nu, domnule.

— Și mama?

O privi brusc, alarmat.

— I-ai spus să nu spună nimic în public? Deloc, da?

— Da, domnule.

Desigur, ce dracu', domnule. Deși Amanda se îndoia că fusese necesar. Tonul unora din presă era deja moralizator și acuzator, iar părinții lui Neil se culpabilizau destul și fără să mai primească alte lovituri din afară.

— Bine, spuse Lyons. Iisuse Hristoase!

— Știu, domnule.

Se sprijini de spătarul scaunului și închise ochii câteva secunde, respirând adânc.

— Știi cazul?

Amanda ridică din umeri. Toată lumea știa cazul. *A-l cunoaște* era cu totul altceva.

— Nu tot, spuse ea.

Lyons deschise ochii și rămase așezat acolo holbându-se în tavan.

— Atunci vom avea nevoie de ajutor, spuse el.

Inima Amandei se strânse puțin la gândul ăsta. În primul rând, lucrase singură în ultimele două zile și nu îi surâdea ideea de a fi nevoită să împărtășească cu cineva informații despre caz. În al doilea rând, exista și spectrul despre care se vorbea aici. Frank Carter. *Omul Șoaptă*. Va fi greu să stăpânească frica în rândul populației. Chiar imposibil, dacă acest nou detaliu ieșea la lumină. Într-adevăr, ar trebui să fie foarte atenți.

— Da, domnule.

Lyons ridică receptorul telefonului de pe biroul său.

Iată cum, din momentul dispariției lui Neil Spencer se scurseră aproape patruzeci și opt de ore cruciale, iar comisarul Pete Willis era din nou implicat în anchetă.

Șapte

Nu că ar fi vrut.

Filosofia de viață a lui Pete era una relativ simplă, înrădăcinată în el de atâția ani, încât acum era asimilată mai profund decât își dădea el seama în mod conștient: un plan după care își trăia viața. Diavolul îi ispitește pe cei leneși.

Gândurile negre îi cuprind pe cei slabi de minte.

Așa că se străduia să fie ocupat atât fizic cât și mental. Disciplina și organizarea erau importante pentru el, iar după ce n-a obținut niciun rezultat pe terenul viran, și-a petrecut cea mai mare parte din ultimele patruzeci de ore neobișnuite făcând exact ceea ce făcea întotdeauna.

În dimineața aceea, și-a făcut de lucru în sala de gimnastică a departamentului: a ridicat greutăți, haltere și a făcut exerciții pentru deltoizi. În fiecare zi își lucra o parte diferită a corpului. Nu era o chestiune de orgoliu sau de sănătate, ci pur și simplu solitudinea și concentrarea asupra exercițiului fizic îi distrăgeau atenția în mod reconfortant. După trei sferturi de oră, era adesea surprins să descopere cum mintea i se golea de gânduri.

În acea dimineață, reușise să își ia gândul de la Neil Spencer.

Și-a petrecut cea mai mare parte a zilei la etaj, în biroul său, unde pe masa de lucru erau îngrămădite multe dosare cu cazuri minore, care îi ocupau mai tot timpul. În tinerețe, când era dornic de afirmare, ar fi tânjit probabil după senzații mai tari decât cele produse de infrațiunile banale cu care se confrunta acum, dar în ziua de azi aprecia calmul proceselor-verbale plictisitoare. Entuziasmul nu era doar ceva rar în munca poliției, ci și un lucru rău; de obicei, însemna distrugere în viața cuiva. Dorința de a simți emoția însemna și dorința de a face rău, iar Pete avusese parte din plin de amândouă. Cazurile de furturi de mașini, cele din magazine, înfățișările în instanță pentru infrațiuni banale nesfârșite prezentau un grad de confort. Se vorbea despre un oraș care își ducea existența liniștit, poate imperfect, însă niciodată pe cale de a fi zguduit din temelii.

Deși a fost implicat indirect în ancheta referitoare la Neil Spencer, i-a fost imposibil s-o evite pe deplin. Dispariția unui băiețel punea totul într-o lumină nefavorabilă și devenise cazul cel mai de seamă din departament. Auzise ofițeri vorbind despre asta pe coridoare: pe unde ar putea fi Neil; ce i s-o fi întâmplat; și mai erau și părinții, desigur. Se făceau speculații

discrete în privința lor, oficial descurajate, însă afla de ele – de iresponsabilitatea care a permis ca un băiețel să fie lăsat să meargă singur acasă. Își aminti de discuții asemănătoare care avuseseră loc în urmă cu douăzeci de ani și trecu pe lângă ele la fel de puțin dispus să le întrețină ca în trecut.

Nu era încă de ora cinci și el stătea liniștit la birou, gândindu-se la ce va face în acea seară. Trăia singur, socializa rar și avea obiceiul să studieze cărți de bucate, să gătească adesea feluri de mâncare elaborate și să servească singur cina. Apoi se uita la un film sau citea o carte.

Și mai era și ritualul, desigur.

Sticla și fotografia.

Totuși, în timp ce își strângea lucrurile, fiind aproape gata să plece, își dădu seama că i se accelera pulsul. Noaptea trecută, avusese același coșmar pentru prima dată de câteva luni: se făcea că Jane Carter îi șoptea să pună cât mai repede mâna pe telefon. Deși încercase, îi fu imposibil să-și ia gândul cu totul de la Neil Spencer, ceea ce însemna că amintirile și gândurile negre îi reveneau în minte mai mult decât își dorea. Așadar, în timp ce își trase jacheta, nu fu chiar surprins să audă telefonul de pe birou sunând. Nu exista nicio modalitate de a ști sigur și totuși simțea cum stau lucrurile.

Îi tremură puțin mâna când ridică telefonul.

— Pete, îl strigă comisarul șef Colin Lyons de celălalt capăt al liniei. Mă bucur că te-am prins. Sper să putem discuta ceva repede la mine în birou.

★★★

Suspiciunile i-au fost confirmate de îndată ce intră la Lyons. Comisarul-șef nu dezvăluise nimic la telefon, dar era și Amanda Beck acolo, cu spatele la el, la biroul de lângă ușă. Lucra acum la o singură anchetă, ceea ce însemna că exista doar un motiv care să-i solicite prezența.

Încercă să-și păstreze calmul în timp de închidea ușa. Chiar încercase să nu se gândească la scena care o văzuse când reușise, în sfârșit, să obțină accesul în dependența casei lui Frank Carter în urmă cu douăzeci de ani.

Lyons zâmbi larg, iar zâmbetul comisarului-șef putea lumina o încăpere.

— Mă bucur că ați venit! Luați loc!

— Mulțumesc!

Pete se așeză lângă Beck.

— Amanda!

Beck schiță un salut și îi zâmbi stângaci – abia de i se luminează chipul, spre

deosebire de întâmpinarea făcută de Lyons. Pete nu o cunoștea bine. Era cu douăzeci de ani mai tânără decât el, dar acum părea mult mai bătrână pentru vârsta ei. Vădit epuizată – și emoționată, gândi în sinea lui. Poate că era îngrijorată că autoritatea îi era subminată și că urma să i se ia cazul; auzise că era ambițioasă. Putea să se liniștească în privința asta. Dacă Lyons era probabil așa de nemilos să-i ia ancheta după cum îi convenea, nu avea să i-o dea niciodată lui Pete.

Erau oarecum de aceeași generație, el și Lyons, dar, în ciuda diferenței de rang, Pete venise, de fapt, în departament cu un an mai devreme și, în multe privințe, a avut mai mult succes în carieră. În altă lume, cei doi ar fi avut același grad și ar fi lucrat în același birou într-un astfel de moment și poate așa ar fi *trebuit* să fie și acum. Dar Lyons fusese dintotdeauna ambițios, în timp ce Pete, conștient de faptul că promovarea venea la pachet cu propriile conflicte și drame, nu era prea doritor să avanseze pe scara ierarhică mai mult decât o făcuse deja. Pete știa că asta îl enervase întotdeauna pe Lyons. Când urmărești un scop așa de greu de atins precum cel pe care și-l fixase el, puține lucruri sunt la fel de agasante ca și cum cineva care ar fi putut avea totul mai ușor, dar niciodată nu părea să-și dorească asta.

— Știți de ancheta privind dispariția lui Neil Spencer? întrebă Lyons.

— Da. Am fost implicat în căutarea de pe terenul viran din prima seară.

Lyons îl privi o clipă, cântărind replica de parcă era o critică.

— Locuiesc în zonă, adăugă Pete.

Dar Lyons locuia și el tot acolo și nu participase la cercetări, pe străzi, în noaptea aceea. O clipă mai târziu însă, comisarul-șef dădu din cap afirmativ. Știa că Pete avea propriile sale motive să fie interesat de copii dispăruți.

— Cunoașteți noutățile?

Nu-i nimic nou, asta știu. Însă replica ar fi venit ca o mustrare față de Beck și nu merita asta. Văzuse puțină acțiune, însă ea gestionase bine ancheta și făcuse tot ce i-a stat în puteri. Mai mult decât atât, ea a fost cea care a îndrumat ofițerii să nu-i critice pe părinții, iar lui i-a plăcut asta.

— Sunt conștient că Neil nu a fost găsit, spuse el. În ciuda căutărilor și a anchetelor ample.

— Ai vreo teorie?

— Nu am urmărit investigația suficient de îndeaproape pentru a avea una.

— Cum așa? se arătă Lyons surprins. Nu spuneai că ai participat la căutări din prima noapte?

- Atunci am crezut că va fi găsit.
  - Și acum nu mai crezi asta?
  - Nu știu. Sper să fie găsit.
  - Mi-am închipuit că ai urmărit cazul, dat fiind trecutul tău.
- Iată prima mențiune. Prima aluzie.
- Poate că propriul trecut îmi oferă un motiv să nu o fac.
  - Da, pot înțelege asta. A fost o perioadă dificilă pentru noi toți.

Lyons se arăta înțelegător, dar Pete știa că aceasta era un alt motiv de ranchiună între ei. Datorită lui Pete s-a închis cel mai mare caz din zonă din ultimii cincizeci de ani și, totuși, Lyons a fost cel care a cules laurii. Ancheta în jurul căreia se învârteau era incomodă pentru amândoi din diverse motive.

Lyons a fost cel care a pus punctul pe i.

— De asemenea, am înțeles că ești singurul cu care Frank Carter dorește să vorbească?

Asta era.

Trecuse ceva timp de când Pete auzise numele pronunțat cu voce tare, așa că, probabil, ar fi trebuit să tresară. Însă auzind numele un fior lăuntric, i-a străbătut corpul. Frank Carter. Bărbatul care răpise și ucisese cinci băieței în Featherbank în urmă cu douăzeci de ani. Omul pe care Pete îl prinsese în cele din urmă. Doar numele îi provoca o asemenea groază, încât simțea că nu ar trebui rostit niciodată cu voce tare – de parcă ar fi fost un fel de blestem menit să invoce un monstru care să te urmărească. Și mai rău era numele pe care i-l dăduseră ziiarele. *Omul Șoaptă*. Conform lor, Carter se împrietenise cu victimele – copiii neglijați și vulnerabili – înainte de a le răpi. Le vorbea încet noaptea la fereastră. Era o poreclă pe care Pete nu și-a îngăduit niciodată s-o folosească.

Se lupta cu nevoia de a părăsi camera.

Tu ești singurul cu care va vorbi.

- Da.
- De ce oare? întrebă Lyons.
- Îi place să-și bată joc de mine.
- În legătură cu ce?
- Cu lucrurile pe care le-a făcut atunci. Și de care n-am aflat niciodată.
- Și nu-ți spune niciodată?
- Nu.
- Și atunci de ce să te deranjezi să vorbești cu el?

Pete ezită. Era o întrebare pe care și-o pusese de nenumărate ori de-a lungul anilor. S-a temut de întâlnirile cu el și a fost mereu nevoit să își stăpânească tremurul pe care îl simțea când stătea de vorbă cu el față în față în închisoare, anticipând abordarea lui Carter. Se simțea epuizat după aceea, uneori săptămâni întregi. Erau zile în care tremura necontrolat și seri în care abia rezista băuturii. Noaptea, Carter îi bântuia visele – o umbră malefică, masivă și se trezea din somn urlând. Fiecare întrevvedere cu bărbatul îl măcina pe Pete puțin câte puțin.

Și totuși continua.

— Cred că speram că într-o zi îi va scăpa ceva, răspunse el atent. Că poate va dezvălui întâmplător ceva important.

— Ceva despre locul în care l-a aruncat pe acel băiat, Smith?

— Da.

— Și despre complicele lui?

Pete nu răspunse.

Asta era, din nou.

În urmă cu douăzeci de ani, rămășițele a patru dintre băieții dispăruți au fost găsite în casa lui Frank Carter, dar trupul ultimei sale victime, Tony Smith, nu a fost niciodată recuperat. Nu exista niciun dubiu în mintea nimănui: Carter era răspunzător pentru toate cele cinci crime, el însuși nu a negat-o niciodată. Dar, de asemenea, era adevărat că au existat anumite inconsecvențe la nivelul cazului. Nimic care să îl exonereze pe bărbat: doar mici elemente care au provocat tensiuni și eșecuri în investigație. S-a estimat că una dintre răpiri a avut loc într-o anumită perioadă, dar Carter avea un alibi pentru cea mai mare parte din timp, ceea ce nu făcea *imposibilă* răpirea băiatului, ci doar măsura cumva probabilitatea. Au existat relatări ale martorilor, care, deși nu erau definitive, descriau un individ diferit în anumite locuri. Probele medico-legale din casa lui Carter erau copleșitoare și aveau declarații ale martorilor mult mai concrete și de încredere, dar toți se îndoiau de existența unui complice a lui Carter.

Pete nu credea, în general, în existența unui complice și, se străduia din toate puterile să ignore această posibilitate. Dar asta a fost clar motivul pentru care se afla aici. Și ca orice oroare cu care trebuia să se confrunte, era de preferat să fie scoasă la lumină și să o îndepărteze. Așa că decise să ignore întrebarea lui Lyons și să treacă la subiect.

— Pot să întreb despre ce este vorba, domnule? Comisarul-șef ezită.

— Ceea ce vom discuta trebuie să rămână acum între cei patru pereți ai

acestui birou. E clar?

— Desigur.

— Camerele de supraveghere ale noastre arată că Neil Spencer a mers în direcția terenului viran, dar undeva în apropiere, a dispărut. Ne-am împotmolit în căutarea lui. Toate locurile în care s-ar fi putut aventura din întâmplare au fost cercetate. Nu este împreună cu prietenii sau alți membri ai familiei. Așadar, suntem obligați să luăm în considerare alte posibilități. Doamna comisar Beck?

Alături de Pete, Amanda Beck prinse viață. Când vorbi, păru puțin în defensivă.

— Evident, am avut în vedere și alte posibilități de la început. Am mers din ușă în ușă. Am audiat toți suspectii obișnuiți. Încă n-avem nicio pistă.

Trebuie să fie mai mult decât atât, se gândi Pete. Dar?

Beck trase adânc aer în piept. Dar i-am audiat din nou pe părinții lui acum o oră. Căutam o informație pe care mă gândeam că am omis-o. Orice fel de pistă. Iar mama lui mi-a spus ceva. Nu mai pomenise nimic de asta până atunci, deoarece credea că-i o prostie.

— Ce anume?

Cum puse întrebarea, așa îi veni și răspunsul. Poate nu exact așa cum a fost formulat, dar suficient de aproape. Pe parcursul întâlnirii, piesele unui nou coșmar se reuniau constant într-o singură imagine.

Un băiețel dispărut.

Frank Carter.

Un complice.

Beck adăuga acum piesa finală.

— Cu câteva săptămâni în urmă, Neil își trezise mama în miez de noapte. I-a spus că văzuse un monstru afară, la fereastră. Draperiile nu erau trase, așa că se uitase într-adevăr pe geam, dar nu era nimeni.

Făcu o pauză.

— Băiatul a spus că i-au fost șoptite lucruri.

Partea a doua

Opt

Două luni mai târziu, Jake primi cu bucurie cheile de la agentul imobiliar din Featherbank, deși eu conduceam neliniștit spre noua noastră casă. Dacă nu era așa cum mi-o aminteam din vizionări? Dacă intram și nu-mi mai plăcea acum sau, mai rău, dacă nu-i mai plăcea lui Jake?

Totul ar fi fost în zadar.

— Nu mai da cu piciorul în scaunul din dreapta, Jake!

Tropăitul din spatele meu se opri, dar reîncepu aproape imediat. Am oftat în sinea mea luând curba. Jake era entuziasmat, ceea ce era destul de rar, dar am decis să ignor faptul în sine. Măcar unul dintre noi era fericit.

Era o zi frumoasă, totuși. Lăsând deoparte tensiunile, nu puteai spune că Featherbank nu este un orașel frumos, scăldat în lumina soarelui de vară târzie. Eram într-o suburbie, la doar opt kilometri de centrul zgomotos al orașului, dar te simțeai mai degrabă ca la țară. De-a lungul râului, pe coasta sudică a satului, vedeai drumuri pietruite și căsuțe. Mai sus, spre nord, departe de singurul rând de magazine, erau străzi în pantă, case drăguțe ornate cu gresie și copaci cu frunze verzi și groase, aliniați de-a lungul trotuarelor. Conducând cu geamurile deschise, simțeam în nări aerul de afară cu miros de iarbă proaspăt cosită, auzeam muzică și copiii jucându-se. Era un loc liniștit, ca o dimineață liniștită, caldă și adormită.

Am ajuns pe noua noastră stradă, un drum rezidențial liniștit, la marginea unui câmp întins. Pe marginea drumului erau copaci înalți, iar razele de soare răzbăteau printre frunze aruncând pete de lumină în iarbă; am încercat să mi-l imaginez pe Jake acolo, fugind pe lângă casă, cu tricoul său minunat în soare, fericit ca acum.

Casa noastră.

Ajunsesem.

Am intrat cu mașina pe alee. Casa arăta la fel, desigur, dar părea să privească altfel spre lume. Prima dată când am văzut-o, părea ostilă și înfricoșătoare – aproape amenințătoare –, iar a doua oară mi se păru că are personalitate. Acum, pe moment, aranjarea bizară a ferestrelor mi-a amintit de o față rănită, cu un ochi înfundat în obrazul vânăt, cu craniul zdrobit și deformat. Am clătinat din cap, iar imaginea a dispărut. A rămas totuși un sentiment rău-prevestitor.

— Hai odată, spusei încet.

Ieșirăm din mașină. Era o zi senină și liniștită. Nu adia nici măcar o briză

ușoară care să miște aerul, eram închiși ca într-o capsulă a liniștii. Dar lumea vibra în surdina în timp ce ne apropiam de casă și mi se păru că ferestrele ne priveau sau poate ne privea ceva ce nu puteam vedea, din spatele geamurilor. Întoarsei cheia în broască, deschisei ușa și aerul stătut ne izbi în față. Pentru o secundă simții un miros închis, ca și cum casa fusese sigilată mai demult, ca și cum ceva putrezise la soare, apoi simții doar un miros de clor și de produse de curățenie.

Pășii în casă împreună cu Jake; am deschis ușile și dulapurile, am aprins și am stins luminile, am tras draperiile. Se auzeau doar ecourile pașilor noștri; altfel, era o liniște desăvârșită. Dar, pe măsură ce intram în fiecare cameră, nu puteam scăpa de senzația că nu eram singuri, că altcineva era acolo, ascunzându-se de noi și, dacă m-aș fi întors la momentul potrivit, aș fi zărit un chip examinându-ne din cadrul unei uși. Era o senzație stupidă, irațională, dar ea persista. Prezența lui Jake nu înlătura această senzație persistentă. El era entuziasmat, se mișca repede dintr-o cameră în alta, iar câteodată surprindeam câte o privire ușor mirată pe chipul său, ca și cum se așteptase să găsească ceva ce nu era acolo.

— Asta e camera mea, tati?

Camera care urma să fie dormitorul său era la etajul întâi, ridicată pe platforma din fața casei, astfel încât fereastra era mai mică decât celelalte; era ochiul care se holba spre câmp de deasupra obrazului umflat.

— Da, îi răspunsei, ciufulindu-i părul. Îți place?

Nu răspunse și m-am uitat în jos la el, așteptând cu nerăbdare să-mi răspundă. Privea în jur, căzut pe gânduri.

— Jake? l-am strigat.

Ridică privirea spre mine.

— Chiar e *a noastră*?

— Da, am răspuns. E a noastră.

Apoi mi-a cuprins picioarele – atât de brusc încât aproape că mi-am pierdut echilibrul. A fost ca și cum i-aș fi arătat cel mai frumos cadou văzut vreodată și s-ar fi îngrijorat că nu putea să-l păstreze. M-am aplecat, ghemuit, ca să ne putem îmbrățișa mai bine. Sentimentul de ușurare resimțit era palpabil și deodată nimic nu mai conta. Fiul meu era fericit că ajunsese aici, că făcusem ceva bun pentru el și nimic nu mai era important. Priveam peste umărul său, spre ușa deschisă și spre hol. Prezența pe care o simțeam prin preajmă, știam că e imaginația mea care îmi joacă feste.

Vom fi în siguranță aici.

Vom fi fericiți.

Și, în prima săptămână, chiar am fost.

Contemplam biblioteca asamblată recent și mă surprindeau ingeniozitatea și priceperea mea. Bricolajul nu fusese niciodată punctul meu forte, dar știam că Rebeccăi i-ar fi plăcut să am acest hobby și mi-o imaginam aplecată acum deasupra mea, cu obrazul sprijinit de spatele meu și cu mâinile în jurul pieptului meu. Își zâmbea sieși. *Vezi? Poți să faci.* Și, cu toate că făcusem un pas mic spre succes, era un sentiment neobișnuit în ultima vreme, care m-a bucurat.

Cu excepția faptului că, desigur, eram tot singur.

Am început să așez cărțile pe rafturi.

Cu toate că era una dintre treburile pe care le făcea Rebecca, iar acum eu și Jake ne mutam singuri în această casă nouă, mă ocupam eu de acest lucru, în amintirea ei. *Mereu publici cărți*, îmi spusese ea o dată. *E ca o dependență.* Nnicicând nu era mai fericită ca atunci când citea. Petreceam amândoi multe seri calde, liniștite, ghemuiți fiecare în câte un colț de canapea, eu scriind de zor pe laptop, ea absorbită în lectură, citind roman după roman. În timp, se adunaseră zeci de cărți, iar acum mă apucam să le despachetez așezându-le pe rafturi.

Ajunsei la cărțile scrise de mine. Rafturile de lângă computer erau rezervate exemplarelor din cele patru cărți publicate de mine, lângă diverse traduceri în limbi străine. Mi se părea ostentativ să le expun, dar Rebecca era mândră de mine și insistase mereu să le așez la vedere. Era un alt gest în memoria ei – cum era și spațiul gol lăsat anume pe rafturi, pregătit pentru cărțile pe care nu le scrisesem încă, dar pe care urma să le scriu.

Am aruncat o privire circumspectă spre calculator. În afară de a-l deschide ca să verifice rapiditatea conexiunii wireless, nu lucrasem nimic în ultima săptămână. Nu scrisesem nimic de un an și aveam de gând să mă schimb. Un nou început, un nou...

Scârț.

Se auzi un zgomot de deasupra, sunetul unui singur pas. M-am uitat în sus. Era camera lui Jake, care se afla exact deasupra; îl lăsasem în camera din față, jucându-se, în timp ce eu căram cutiile și le despachetam.

M-am ridicat, m-am îndreptat spre cadrul ușii și m-am uitat în sus spre scări. Nu era nimeni pe holul de la etaj. De fapt, toată casa părea brusc

cufundată în liniște, în tăcere, ca și cum nu se auzise niciun scârțâit. Îmi țiuiau urechile de liniște.

— Jake? am strigat de pe hol.

Liniște.

— Jake?

— Tati?

Aproape am tresărit. Vocea sa se auzise din camera din față, exact lângă mine. Privind spre palier, m-am aplecat. Fiul meu stătea ghemuit pe podea cu spatele la mine, desenând ceva.

— Ești bine? am întrebat.

— Da. De ce?

— Întrebam doar.

M-am întors, am ieșit din cameră și m-am uitat din nou pe hol pentru câteva secunde. Era tot liniște sus, dar etajul îmi inspira acum un sentiment de neliniște, ca și cum, din nou, era cineva care se ascundea în casă. Era o senzație ridicolă, cu siguranță, pentru că nimeni nu ar fi putut intra pe ușa din față fără să observ. Casele scârțâie. Îți ia timp până te obișnuiești, asta e tot.

Dar chiar și așa...

Am urcat la etaj încet, circumspect, pășind ușor, cu mâna stângă ridicată, gata de a para o lovitură care ar fi venit din acea parte. Am ajuns sus și, desigur, nu era nimeni pe hol. Am intrat în camera lui Jake și nici aici nu era nimeni. O rază din soarele după-amiezii intra pe fereastră, iar particulele fine de praf pluteau liniștite în aer.

Doar case care scârțâie.

Am coborât la parter mai încrezător, simțindu-mă ridicol, dar mai ușurat decât aș vrea să recunosc. Jos, a trebuit să ocolesc maldărele de scrisori lăsate pe ultimele două trepte. Era multă corespondență: documente obișnuite care se trimit odată cu mutarea într-o casă nouă împreună cu numeroase pliante publicitare ale restaurantelor care livrau mâncare acasă și altă corespondență nesolicitată. Totuși, mai erau și trei scrisori adresate unui anume Dominic Barnett. Toate cele trei scrisori purtau ștampila *Confidențial* sau *Adresată doar destinatarului*.

Mi-am adus aminte că fosta proprietară, dna Shearing, închiriasse casa ani de zile și, dintr-un capriciu de moment, am deschis una dintre scrisori. Am găsit un document cu un cont detaliat de la o companie de recuperare a datoriilor. Brusc, m-am întristat. Oricine era acest Dominic Barnett, el

datora companiei arierate de peste o mie de lire sterline pentru un contract de telefonie mobilă. Am deschis și celelalte scrisori și am găsit aceleași documente: notificări asupra unor datorii. Am examinat detaliile, încruntându-mă. Sumele nu erau mari, dar tonul scrisorilor era amenințător. Nu era o problemă gravă, dar această mutare trebuia să fie pentru Jake și pentru mine un nou început și nu o nouă serie de obstacole pe care trebuia să le depășesc.

— Tati?

Jake apăruse lângă mine, în cadrul ușii de la camera de vizavi, ținând într-o mână Pachetul cu Lucruri Speciale, iar în cealaltă, o foaie de hârtie.

— Pot să mă joc la etaj?

M-am gândit la *scârțâitul* pe care îl auzisem și, pentru o secundă, am vrut să spun nu. Dar era absurd. Nu era nimeni sus și dorea să meargă în dormitorul lui; avea tot dreptul să se joace în camera sa. Pe de altă parte, nu petrecuserăm mult timp împreună toată ziua și mi s-ar fi părut că ne izolam dacă s-ar fi dus la etaj.

— Cred că da, am spus. Pot să-ți văd desenul mai întâi?

A ezitat.

— De ce?

— Pentru că mă interesează. Pentru că mi-ar face plăcere. *Pentru că mă străduiesc, Jake.*

— E secret.

Era corect, iar o parte din mine dorea să-i respecte decizia, dar nu mi-a plăcut ideea de a avea secrete față de mine. Pachetul era una, dar simțeam că distanța dintre noi se mărea, dacă acum nu dorea nici măcar să-mi arate *desenele* sale.

— Jake! l-am strigat.

— Bine.

Mi-a întins hârtia. Acum, că mi-o oferea, ezitam s-o iau.

Dar am luat-o.

Jake nu desenase niciodată scene realiste, simple, preferând în schimb să deseneze bătălii complicate, în desfășurare; cu toate acestea, încercase să facă acum un desen mai simplu care reprezenta, evident, în linii mari, casa noastră văzută de dinafară, o schiță a fotografiei originale care i-a atras atenția pe Internet. Redase bine aspectul ciudat al casei. Liniile curbate, copilărești, lungeau casa într-un contur bizar, prelungind ferestrele și transformând-o, mai mult ca oricând, într-un chip. Ușa din față parcă

gemea.

Totuși, etajul îmi atrase atenția. La fereastra din dreapta, mă desenase pe mine, stând în picioare singur în dormitorul meu. În stânga era el în camera lui, reflectat pe de-a întregul în fereastra destul de mare; zâmbea; schițase în creion tricoul și blugii pe care îi purta acum. Lângă el desenase o altă persoană în dormitor. O fetiță cu părul negru, revărsat în dezordine într-o parte. Purta o rochie albă, cu pete albastre. Avea o julitură roșie pe un genunchi.

Pe fața ei schițase un zâmbet vag.

Nouă

După ce i-am făcut baie lui Jake, m-am așezat lângă patul lui ca să ne citim povestea de seară. Era un bun cititor și acum ajunsese la *Puterea celor trei* de Diana Wynne Jones. În copilărie, era una dintre cărțile mele preferate și o alesesem fără să mă gândesc prea mult. Ironia oribilă din titlu o sesizasem ulterior.

Când vom termina capitolul din această seară, voi pune cartea laolaltă cu cărțile lui.

— Ne îmbrățișăm? am întrebat.

A ieșit de sub pătură și, fără a rosti un cuvânt, s-a așezat lângă mine cuprinzându-mi genunchii cu brațele. Am savurat îndelung îmbrățișarea, după care s-a suit în pat.

— Te iubesc, Jake.

— Chiar și când ne certăm?

— Sigur. *În special* când ne certăm. Atunci contează cel mai mult.

Asta mi-a amintit de un desen pe care îl făcusem pentru el și pe care știu că l-a păstrat. Am aruncat o privire la Pachetul cu Lucruri Speciale, care era sub pat acum, așezat astfel încât dacă și-ar fi întins mânuța peste noapte, l-ar fi putut atinge. În acel moment, mi-a zburat gândul la desenul pe care îl făcuse după-amiaza. Nu fusese încântat să mi-l arate și nu l-am mai întrebat nimic atunci. Dar în lumina caldă, blândă a dormitorului său, am simțit că poate ar fi momentul să-l întreb acum.

— Astăzi ai desenat foarte bine casa noastră, am spus.

— Mulțumesc, tati!

— Totuși, am o curiozitate. Cine era fetița de la fereastră, de lângă tine?

Își mușcă buza, dar nu răspunse.

— E în regulă, am spus cu blândețe. Poți să-mi zici.

Nu răspunse. Oricine ar fi fost fetița, ea era motivul pentru care nu a vrut să-mi arate desenul astăzi și nici nu dorea să vorbească despre ea acum. Dar de ce?

Răspunsul îmi trecu prin minte după o secundă.

— E fetița din Clubul 567?

Ezită, apoi dădu din cap afirmativ.

Făcui un pas înapoi ascunzându-mi, cum puteam mai bine, frustrarea resimțită. Chiar eram *dezamăgit*. În ultima săptămână, toate păreau că merg

ca pe roate. Eram fericiți aici. Jake părea că se acomodează bine, iar eu afixam un optimism rezervat. Și totuși, prietenul său imaginar ne însoțise mereu. Gândul îmi dădu fiori – mă îngrozeam la ideea că o lăsasem în fosta noastră casă și că de atunci ea a parcurs încet o asemenea distanță ca să ne găsească.

— Mai vorbești cu ea? întrebai.

Jake clătină din cap.

— Nu e aici.

Din dezamăgirea lui înțelesei că își dorea ca ea să fie aici și mă cuprinse îngrijorarea. Nu era bine pentru el să depindă de un personaj imaginar. Cu toate acestea, părea atât de deprimat și de singur acum încât m-am simțit vinovat că i-am interzis această relație de prietenie. Era dureros să aflu că mai are nevoie de un alt prieten, în afară de mine.

— Bine, am zis prudent. Mâine vei începe școala. Sunt sigur că-ți vei face mulți prieteni la școală. Între timp, eu sunt aici. *Noi* suntem aici. O casă nouă, un nou început.

— Suntem în siguranță aici?

— În siguranță?

De ce întreba asta?

— Da, suntem în siguranță.

— Ai încuiat ușa?

— Da.

Minciuna – o minciună nevinovată – îmi veni în minte automat. Ușa nu era încuiată; nu mă gândisem nici măcar să pun lanțul. Dar Featherbank era un sătuc liniștit. Și, oricum, era seara devreme, iar luminile erau toate aprinse. Nimeni nu era atât de inconștient.

Însă Jake părea atât de speriat încât mi-am dat seama deodată de distanța dintre noi și ușa din față. Zgomotul apei care curgea când făcea baie. Dacă cineva s-ar fi furișat în casă în timp ce noi doi eram la etaj, am fi auzit?

— Stai liniștit.

Făceam eforturi să par încrezător.

— Nu ți se va întâmpla nimic, îți promit. De ce ești așa de îngrijorat?

— Trebuie să închizi ușile, îmi spuse.

— Ce vrei să spui?

— Trebuie să încui ușile.

— Jake...

— Dacă vei lăsa vreo ușă întredeschisă, vei auzi în curând voci rostind

șoapte.

Mă cuprinse un fior rece. Jake părea speriat, iar fraza nu era inventată de el.

— Ce înseamnă asta? l-am întrebat.

— Nu știu.

— Atunci, unde ai auzit asta?

Nu a răspuns. Dar mi-am dat seama că nici nu era nevoie să răspundă..

— Ți-a spus fetița?

A încuviințat, iar eu am plecat capul confuz. Jake nu avea cum să se gândească la așa ceva, dar nici nu avea cum să audă asta de la cineva care nu exista. Poate mă înșelasem eu la Clubul 567 și fetița era reală? Poate Jake îi strigase „Rămas-bun!” fără să-și dea seama că ea ieșise afară? Numai că era singur când am ajuns eu. Cu siguranță a fost un copil de pe acolo, care a încercat să-l sperie. Și reușise, la cât de îngrozit părea acum.

— Ești în siguranță, Jake. Ți promit eu.

— Dar nu încui eu ușile!

— Nu, am răspuns. Le încui eu. Și nu trebuie să-ți faci griji. Nu mă interesează ce ți-au spus alții. Trebuie să asculți de *mine* acum. Ți promit că nu ți se va întâmpla nimic. *Niciodată.*

Cel puțin mă asculta, cu toate că nu eram sigur că îl convinsesem.

— Ți *promit*. Și știi de ce nu voi lăsa să ți se întâmple ceva? Pentru că te iubesc. Foarte mult. *Chiar și când ne certăm.*

Schiță un zâmbet vag.

— Mă crezi? l-am întrebat.

Dădu din cap, părând mai încrezător acum.

— Bine. M-am ridicat și i-am trecut mâna prin păr, ciufulindu-l.

— Pentru că ăsta e adevărul. Noapte bună, puiule!

— Noapte bună, tati!

— Mă întorc în cinci minute să văd ce faci.

Am stins lumina când am ieșit din cameră și am coborât la parter în vârful degetelor ca să nu fac zgomot. Dar în loc să mă trântesc pe canapea, cum doream, m-am oprit la ușa din față.

Dacă vei lăsa vreo ușă întredeschisă, vei auzi în curând voci rostind șoapte.

Cu siguranță niște prostii, oricine i-ar fi spus. Dar aceste cuvinte totuși mă tulburau. Și cum mă deranja ideea că acea fetiță ne-a urmărit de-a lungul țării, acum nu-mi puteam scoate din cap imaginea ei stând lângă el, cu părul

adunat într-o parte și cu acel zâmbet ciudat pe chip, șoptindu-i la ureche lucruri înfricoșătoare.

Am pus lanțul la ușă în noaptea aceea.

Zece

Comisarul Pete Willis își petrecuse weekendul departe de Featherbank, plimbându-se prin sat și verificând cu un băț boschetele la întâmplare. Verifica și gardurile vii pe lângă care trecea. Uneori, când vedea câmpuri goale, sărea peste pârleazuri și verifica iarba de-acolo.

Cine îl vedea îl putea confunda cu un hoinar și, judecând după scopurile acțiunilor sale, nu ar fi greșit. De fapt, el intenționase să-și transforme aceste expediții în ieșiri și plimbări de plăcere – ca un mod de petrecere a timpului liber pentru un bătrân din aceste vremuri. În fond, trecuseră douăzeci de ani. Și totuși, o parte din el rămăsese fixată pe acel caz. În loc să fie atent la frumusețea lumii din jurul său, căuta mereu prin iarbă fragmente de oase și bucăți de material vechi.

Pantaloni albaștri de jogging. Tricou polo negru, scurt.

Dintr-un motiv anume, purta aceleași haine.

Oricât de mult ar fi încercat să nu se mai gândească, Pete nu putea uita niciodată ziua în care văzuse ororile descrise în detaliu în declarația lui Frank Carter. Se întoarse apoi la departament, profund zdruncinat de această experiență și doar când a trecut de ușile glisante, a avut un sentiment de ușurare. Patru băieței fuseseră uciși. Chiar dacă deocamdată se numea Carter, în sfârșit monstrul avea un nume – un nume real, nu cel atribuit de ziare – și cele patru victime fuseseră revendicate de criminal.

În acel moment, crezuse că ancheta era aproape finalizată.

Dar apoi îi văzu pe Miranda și Alan Smith așteptând în hol. Chiar și-acum și-i amintea clar. Alan purta un costum și stătea drept pe scaun, privind în jur, cu mâinile împreunate în formă de inimă între genunchi. Miranda își ținea mâinile lipite de coapse și se aplecase spre soțul ei, punând-și capul pe umărul lui; părul lung, șaten i se revărsa pe piept. Era după-amiaza târziu și amândoi păreau obosiți, ca niște călători veniți de la mare distanță, străduindu-se cu greu să nu ațipească pe scaune.

Fiul lor, Tony, dispăruse.

Și, după douăzeci de ani de la acea după-amiază, era tot dispărut.

Frank Carter reușise să scape și să fugă cu o zi și jumătate înainte de a fi, în sfârșit, arestat. Duba acestuia fusese oprită pe un drum, la aproape o sută șaptezeci de kilometri de Featherbank. S-au găsit probe medico-legale că Tony Smith fusese ținut în dubă, în spate, dar nu i s-a găsit corpul. Carter

recunoscuse că l-a ucis pe Tony, dar refuza să spună unde l-a aruncat.

În săptămânile următoare s-au făcut cercetări și verificări extinse pe o grămadă de rute pe care ar fi fost posibil s-o ia Carter, dar totul a fost în zadar, nu s-a ajuns la niciun rezultat. Pete a participat la câteva. În timp, amplexarea cercetărilor s-a diminuat, până când, după două decenii, el era singurul care încă mai căuta indicii. Chiar și cei doi soți, Miranda și Alan Smith, se mutaseră și locuiau acum departe de Featherbank. Dacă Tony trăia, avea acum douăzeci și șapte de ani. Pete știa că fiica Mirandei și a lui Alan, Claire, născută în anii zbuciumați care au urmat, tocmai împlinise șaisprezece ani. Nu-i învinuia pe părinți că și-au refăcut viața după moartea băiatului, dar nu se putea ierta pe el însuși.

Un băiețel dispăruse.

Un băiețel avea nevoie să fie găsit și adus acasă.

Acum, conducând înapoi spre Featherbank, trecea pe lângă case frumoase cu ferestrele luminate în întuneric și își putea imagina râsetele în surdina și crâmpiele de conversații care răzbăteau până afară.

Oameni strânși laolaltă, așa cum e firesc.

Se simți puțin singur privind casele, dar se gândi că orice stil de viață poate fi plăcut, chiar și cu o viață solitară ca a lui. Șoseaua era străjuită de copaci înalți, cu frunzele pierdute în întuneric, cu excepția punctelor luminoase ale felinarelor care împrăștia pe stradă explozii de raze galben-verzui complicate, ce se ondulau în briza ușoară. Totul era atât de liniștit și de calm încât era aproape imposibil să crezi că acest loc a fost, odinioară, martor la atrocitățile comise de Frank Carter.

Observă un afiș lipit de un felinar la capătul străzii pe care locuia – unul dintre multele afișe cu mențiunea *DISPĂRUT* lipit săptămânile trecute de familia lui Neil Spencer. Era o fotografie a unui băiat, descrierea hainelor pe care le purta și un apel adresat martorilor de a furniza orice informație. Atât imaginea cât și textul păliseră în bătaia continuă a razelor soarelui de vară, astfel încât trecând acum pe lângă afiș, i-a amintit de florile ofilite lăsate la locul unui accident vechi. Un băiat care dispăruse începea să dispară, a doua oară, de pe un afiș.

Trecuseră aproape două luni de când Neil Spencer era de negăsit și, în ciuda resurselor, a inteligenței și a sufletului puse în anchetă, poliția nu aflase nimic mai mult ca în seara dispariției. Din câte știa Pete, Amanda Beck făcuse totul ca la carte. De fapt, ea era un exemplu de profesionalism

și de aceea comisarul-șef Lyons, chiar preocupat constant de propria reputație, a susținut-o și a desemnat-o responsabilă de acest caz.

Pete o întâlnise pe Amanda ultima dată pe hol și arăta atât de obosită încât comisarul se întrebase dacă acest caz nu este totuși o pedeapsă pentru ea.

Dorea să-i spună că, pe măsură ce timpul trece, va fi mai ușor.

După ce a fost convocat în biroul lui Lyons, Pete a vorbit cu Amanda despre ancheta inițială, dar implicarea lui în acest caz se dovedi a fi una superficială. Era același sentiment familiar de teamă ca atunci când ceruse să-l viziteze pe Frank Carter. Se imaginase stând față în față cu monstrul, tratat ca o jucărie și, ca întotdeauna, se întrebase dacă va putea merge, dacă nu cumva această întâlnire va fi mult prea dificilă pentru el. Și iată că temerea sa fusese inutilă. Pentru prima dată, din câte își amintea, cererea sa de a vorbi cu Carter fusese refuzată. Se pare că așa-numitul Om Șoaptă s-a hotărât să păstreze tăcerea.

Deși Pete îl vizitase de câteva ori și se pregătise să o facă din nou, totuși, acum se simțea ușurat. Îi era rușine și se simțea vinovat pentru asta, de aceea încerca să nu se mai gândească la acest subiect. Se convingea singur că era un chin să stea față în față cu Frank Carter. Că nu era bine pentru sănătatea lui. Și, fiindcă singurul element ce avea legătură cu cazul era ceea ce Neil declarase că văzuse și auzise sub fereastra dormitorului său, își spuse că nu există vreun motiv să creadă că această întâlnire ar putea contribui la anchetă.

Sentimentul de ușurare era răspunsul corect.

Ajuns acasă, își aruncă cheile pe masa din sufragerie, gândindu-se ce va face de mâncare și la programele pe care le va urmări la televizor ca să-și ocupe timpul cu ceva înainte de culcare. Mâine va merge la sală, se va ocupa de hârtii, acte administrative. De obicei, așa e viața.

Dar înainte de toate, îndeplini ritualul.

Deschise dulapul din bucătărie, scoase sticla de votcă, o întoarse pe o parte și pe alta, o cântări, acolo, în palmă. Era un strat gros, de protecție între el și lichidul fin. Nu a mai deschis de mult timp o asemenea sticlă, dar putea să-și amintească acel *clic* reconfortant care s-ar fi auzit dacă ar fi învârtit capacul și ar fi rupt sigiliul.

Scoase fotografia dintr-un sertar.

Se așază la masa din sufragerie cu sticla și cu fotografia în fața lui și-și puse o întrebare.

Oare chiar asta vreau?

De-a lungul anilor, dorința apăsătoare și dispărea, dar într-o anumită măsură era mereu prezentă. Erau mulți factori care o trezeau, dar, de multe ori, dorința putea să apară din senin, după un ritual propriu. De multe ori, băutura nu prezenta niciun interes pentru el, era moartă ca un telefon mobil descărcat, dar câteodată dorința de a bea îi licărea în minte. Acum era mai intensă ca niciodată. În ultimele luni, de fapt, sticla îi vorbea tot mai tare.

Amâni inevitabilul, îi spunea acum.

De ce te chinui așa?

O sticlă plină – asta era important. Să torni din una pe jumătate goală era mai puțin interesant decât să rupi sigiliul unei sticle pline. Satisfacția venea din gândul că ai destulă băutură.

Atinse ușor sigiliul, ispitindu-se. Dacă mai învârtea puțin capacul, se va rupe și o va deschide.

Ai putea ceda.

Te vei simți neînsemnat, dar știm amândoi că ești.

Vocea putea fi nemiloasă sau prietenoasă. Tonalitatea joasă sau înaltă.

Ești neînsemnat. Ești inutil.

Deci, deschide sticla.

Adezea, era vocea tatălui său. Bătrânul murise demult, dar chiar și după patruzeci de ani, Pete îl vedea în mintea sa: gras, tolănit într-un fotoliu jerpelit, în camera prăfuită din față, privindu-l cu dispreț. Nimic din ce făcuse Pete în copilărie nu era destul de bine pentru el. *Neînsemnat și inutil* erau cuvintele pe care le învățase de timpuriu și pe care le auzea des.

Cu vârsta, înțelesese că tatăl său era un om meschin, dezamăgit de viața pe care o ducea, iar fiul său era o țintă convenabilă pentru a-și defula frustrările. Dar a înțeles prea târziu. Până atunci, mesajul fusese asimilat și devenise o parte din el. Obiectiv, știa că nu este un ratat oarecare. Dar *se simțise* așa. Problema explicată convinge.

Luă fotografia lui Sally. Era veche și culorile păliseră în timp ca și cum hârtia încerca să șteargă imaginea imprimată pe ea și să redevină albă. Cei doi păreau atât de fericiți în poză, cu capetele lipite unul de altul. Fusese făcută într-o zi de vară. Sally radia de fericire, râzând în soare, în timp ce Pete privea chiorăș în lumina soarelui, zâmbind.

Asta pierzi când bei.

De aceea nu merită.

Stătu așa câteva minute respirând rar, apoi puse sticla și fotografia

deoparte și începu să-și pregătească cina. E ușor de înțeles de ce dorința se intensificase în ultimele săptămâni și de aceea era bine că relația se terminase. Lasă dorința să iasă la lumină. Las-o să aibă momentul ei de glorie.

Și apoi las-o să moară.

Unsprezece

În acea noapte, ca de obicei, nu puteam să adorm.

Mai demult, când publicam o carte nouă, mă duceam la evenimente, iar ocazional, chiar și în turnee organizate pentru sesiuni de autografe. În general, mergeam singur și stăteam în diverse camere de hotel nefamiliare, iar noaptea mă întindeam în pat și nu puteam adormi de dorul familiei. Nu puteam adormi când Rebecca nu era lângă mine.

Acum era și mai greu, știind că nu va mai fi niciodată, înainte, dacă îmi întindeam brațul pe marginea rece a unui pat de hotel, îmi puteam imagina măcar că face și ea același lucru acasă – că spiritele noastre puteau comunica. După ce a murit, când îmi întindeam brațul pe marginea patului, nu simțeam decât așternutul rece și gol. Crezusem că poate o casă nouă și un pat nou ar putea fi o schimbare, dar nu a fost. Când îmi întindeam brațul pe marginea patului în casa din care plecasem, știam măcar că Rebecca dormise cândva acolo.

Am stat treaz mult timp, gândindu-mă la ea. Chiar dacă mutarea fusese o decizie bună, eram conștient că distanța dintre mine și Rebecca se mărise mai mult ca niciodată. A fost îngrozitor să o abandonez acolo. Îmi imaginam că sufletul ei sălășluia tot în fosta noastră casă, privind pe geam și întrebându-se unde a plecat familia ei.

Asta îmi aminti de prietena imaginară a lui Jake. Fetița pe care o desenase. M-am străduit să mi-o scot din minte, concentrându-mă în schimb pe atmosfera liniștită din Featherbank. Lumea de dincolo de draperii era calmă și nepăsătoare. Casa era cufundată în liniște acum.

Puteam să mă gândesc la ale mele, desigur, după o vreme.

Sticla spartă.

Mama țipă.

Un om strigă.

— Tati!

M-am trezit buimac din coșmar, dezorientat, conștient doar că Jake mă striga și că trebuie să fac ceva.

— Așteaptă! am strigat.

La capătul patului se mișca o umbră și mi-a sărit inima din piept. M-am ridicat repede.

Doamne!

— Jake, tu ești?

Umbra firavă veni de la capătul patului lângă mine. Pentru moment, nu eram convins că era el, dar când ajunse destul de aproape, l-am recunoscut. Totuși, nu am putut să-i văd fața. Nu puteam vedea nimic în întunericul.

— Ce faci aici, amice?

Inima încă îmi bătea cu putere și din cauza coșmarului.

— Nu e momentul să te trezești acum. E chiar foarte devreme.

— Pot să dorm cu tine în noaptea asta?

— Ce?

Niciodată nu mai dormise cu noi. De fapt, amândoi, Rebecca și cu mine, fuseserăm fermi ori de câte ori ne cerea asta, gândindu-ne că dacă cedăm o dată, va deveni ceva obișnuit.

— Nu se poate, Jake. Doar știi.

— Te rog!

Mi-am dat seama că vorbea încet în mod intenționat, ca și cum era cineva în camera de alături și nu dorea să-l audă.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.

— Am auzit un zgomot.

— Un zgomot?

— E un monstru la fereastră.

Am tăcut, amintindu-mi ce mi-a spus înainte de culcare. Dar era vorba despre uși. Și oricum, nu putea fi nimeni sub fereastra lui. Eram la etaj.

— Ai visat, amice.

A clătinat din cap în întuneric.

— M-a trezit. M-am dus la fereastră și se auzea mai tare. Am vrut să trag perdelele, dar eram prea speriat.

Ai fi văzut câmpul întunecat de peste drum, m-am gândit. Doar atât.

Dar părea atât de serios, încât nu am putut să mai spun nimic.

— Bine.

M-am dat jos din pat.

— Hai să mergem, să vedem.

— Nu, tati!

— Nu mă tem de monștri, Jake!

Se ținu de mine până în hol, unde am aprins lumina în capătul scării. Intrând în camera lui, am lăsat lumina stinsă și m-am apropiat de fereastră.

— Dacă e ceva acolo?

- Nu e, am spus.
- Dar dacă ar fi?
- Mă descurc eu.
- Îi tragi un pumn în față?
- Sigur. Dar nu e nimic aici.

Și totuși, nu mă simțeam atât de încrezător pe cât arătam. Draperiile închise păreau rău-prevestitoare. Am ascultat un moment, dar nu am auzit nimic. Și era imposibil ca o persoană să se ascundă sub fereastră.

Am tras draperiile.

Nimic. Se vedea doar un unghi oblic al aleii și al grădinii, șoseaua pustie, în depărtare și câmpul imens, întunecat, care se întindea până în zare. Reflexia vagă a chipului meu se regăsea în cameră. Dar nu era nimic altceva acolo. Mi se părea că toată lumea doarme liniștită, cu excepția mea.

— Vezi?

Făceam tot posibilul să par calm.

— Nu e nimeni acolo.

— Dar a fost!

Am tras draperiile la loc și am îngenuncheat.

— Jake, uneori visele pot părea foarte reale. Dar nu sunt. Cum poate fi cineva sub fereastra ta când suntem la etaj?

— Puteau să urce pe burlan.

Am vrut să răspund, dar m-am gândit la exteriorul casei. Burlanul *era* chiar pe lângă fereastra sa. Îmi veni în minte o idee ridicolă. Chiar dacă încui ușa și pui lanțul ca să ții un monstru la distanță, ar găsi oare afară pe unde să se urce ca să pătrundă în casă?

Ce prostie.

— Nu a fost nimeni, Jake.

— Pot să dorm cu tine, tati, în noaptea asta? Te rog!

Am oftat. Evident, nu putea dormi singur aici, acum și era fie prea târziu, fie prea devreme să ne certăm. Nu mă puteam decide care din ele. Era mai ușor acum să cedez.

— Bine. Dar doar în noaptea asta. Și să nu te foiești!

— Mulțumesc, tati!

Își luă Pachetul cu Lucruri Speciale și veni după mine.

— Promit că nu mă foiesc.

— Bine. Cum rămâne cu plapuma, *o tragi pe toată spre tine?*

— Nu fac așa.

Am stins lumina de pe hol și ne-am băgat în pat. Jake s-a așezat pe partea unde ar fi trebuit să stea Rebecca.

— Tati, spuse. Ai avut vreodată un coșmar?

Sticlă spartă.

Mama țipă.

Un om strigă.

— Da, am spus. Cred că da.

— Și despre ce era?

Visul în sine pălise, dar rămăsese amintirea coșmarului. Eu, copil, intrând pe ușa bucătăriei mici din casa în care crescusem. În vis, era târziu, dar mă trezise un zgomot venit de la parter. Stăteam în pat, învelit, cu plapuma trasă peste cap și inima mi se zbătea de frică, dar încercam să mă prefac că totul e în regulă, cu toate că știam că nu e așa. În cele din urmă, m-am furișat pe scări în vârful degetelor; nu doream să văd ce se întâmplă, dar eram în același timp atras de ceea ce se întâmplă, simțindu-mă mic, îngrozit și neputincios.

Îmi aminteam cum mă îndreptam spre bucătărie, unde lumina era aprinsă, trecând prin holul întunecos și ascultând zgomotele care veneau de acolo. Vocea mamei era furioasă, dar se auzea în surdina ca și cum mama credea că dorm și încerca să mă protejeze, dar vocea bărbatului răsuna tare, nepăsătoare. Cuvintele lor se amestecau. Nu înțelegeam ce voiau să spună, decât că își adresau cuvinte jignitoare într-un crescendo, care culminase cu ceva îngrozitor.

Pragul ușii de la bucătărie.

Am ajuns la timp să văd fața roșie, contorsionată de furie și de ură a bărbatului, care a aruncat cu mânie un pahar spre mama. S-a ferit prea târziu și a țipat.

A fost ultima dată când l-am văzut pe tata.

A fost demult, totuși amintirea revenea din când în când, își croia drum din mocirlă spre suprafață.

— Chestii de om mare, i-am răspuns lui Jake. Poate o să-ți povestesc într-o zi, dar sunt doar vise. Și nu se întâmplă nimic. Se termină cu bine.

— Ce s-a întâmplat la sfârșit?

— Ei bine, s-a întâmplat că, la sfârșit, ai venit *tu*.

— Eu?

— Da.

I-am trecut mâna prin păr.

— Și apoi, ai adormit.

Am închis ochii și stăteam amândoi întinși în pat, într-o liniște prelungă, încât am crezut că a adormit. La un moment dat, mi-am întins mâna ușor peste el, să fie sigur că sunt tot acolo. Suntem împreună. Mica mea familie rănită.

— Șoptea, spuse Jake încet.

— Ce?

— Șoptea.

Vocea lui părea atât de îndepărtată, încât credeam că visează deja.

— Șoptea la fereastra mea.

Doisprezece

Grăbește-te!

În vis, Jane Carter îi șoptea lui Pete la telefon. Cu o voce în surdină, dar grăbită, ca și cum ceea ce spunea era ceva înspăimântător.

Dar vorbea. În sfârșit.

Pete stătea la biroul lui, cu inima bătându-i puternic în piept din cauza emoției. Vorbise cu soția lui Frank Carter de multe ori în timpul anchetei. O căutase adesea la serviciu sau o întâlnise întâmplător pe stradă, printre trecători, atent mereu să nu fie văzut cu ea într-un loc cunoscut de soțul ei. Se comporta ca și cum s-ar fi transformat într-un spion sub acoperire, ceea ce, credea el, nu era departe de realitate.

Jane furniza alibiuri pentru soțul ei. Îl apăra. Dar Pete observase de la prima întâlnire că era terorizată de Frank – pe bună dreptate, gândise el – și depusese eforturi să o convingă că era mai bine să vorbească cu poliția. Era mai bine să retragă declarația și să spună adevărul despre soțul ei. *Vorbește cu mine, Jane. Îți garantez că Frank nu mai poate să-ți facă rău – ție sau copilului.*

Și se părea ca acum va vorbi. Frica îi intrase în oase, astfel încât, de-a lungul timpului, dacă suna telefonul, Jane Carter vorbea în șoaptă, chiar dacă nenorocitul nu era acasă. Pete știa că absența fricii nu reprezintă curaj. Curajul *se clădește pe* frică. Și astfel, când simți că acest caz se apropie de sfârșit, când adrenalina își făcea efectul, a recunoscut și el că Jane avusese un curaj nebun când i-a telefonat.

— *Îți deschid eu ușa, șopti ea, dar trebuie să te grăbești! Nu știi cât timp va fi plecat.*

În realitate, Frank Carter nu s-a mai întors niciodată acasă. Într-o oră, urma să fie dus de poliție și de investigatori la locul crimei, va fugi de sub escortă și se va emite o alertă de localizare a dubei pe care o conducea. Dar în acel moment, Pete se grăbea. Deplasarea spre casa ei dura doar zece minute, dar acele minute au fost cele mai lungi din viața lui. Chiar și cu întăriri din efectivele poliției în spate, se simțea singur, ca un personaj dintr-un basm intrând în bârlogul unui monstru absent, dar care se putea întoarce în orice moment.

Înăuntru, văzu cum îi tremurau mâinile lui Jane Carter în timp ce deschidea ușa unei dependințe a casei cu cheia furată de la soțul ei. Casa era

cufundată în tăcere și simți o umbră materializându-se deasupra lor.

Lacătul cedă.

Acum faceți un pas în spate, vă rog, amândoi.

Jane Carter stătea în mijlocul bucătăriei, cu copilul ascuns în spatele ei, în timp ce Pete deschise ușa. Purta mănuși.

Nu.

Deodată se simți mirosul de cadavru în putrefacție. Lumină încăperea cu lanterna și apărură deodată imaginile, una câte una, într-o succesiune rapidă, senzații și imagini luminate ca de blitzurile camerelor.

Nu.

Nu încă.

Pentru moment, ridică mâna, luminând cu lanterna pereții. Erau văruiți în alb, dar Carter îi decorase, desenând copilărește fire de iarbă și fluturași în zbor deasupra. Aproape de tavan, oblic, era ceva ce semăna cu un soare galben. Schițase și un chip, cu ochii negri, lipsiți de viață, privind în jos spre podea.

Pete îi urmări privirea, coborând fascicolul de lumină al lanternei.

Aerul devenea irespirabil.

Îi căutase pe acești copilași timp de trei luni și, deși anticipase acest final, nu renunțase să sper. Dar erau aici, aliniați în întunericul cald. Cele patru trupuri arătau reale și ireale în același timp. Păreau niște păpuși naturale care fuseseră stricate și care zăceau nemișcate, cu hainele intacte, cu excepția tricourilor care fuseseră trase pe cap ca să le acopere fețele.

★★★

Poate cel mai rău lucru în privința unui anumit coșmar este că a devenit atât de familiar încât nu îi mai deranja somnul. Era ca o alarmă care îl trezea dimineața.

Rămase întins câteva secunde, încercând să-și păstreze calmul. Dorea să ignore amintirea, dar își dădea seama că aceste coșmaruri se născuseră din evenimentele recente și că vor dispărea cu timpul. Închise alarma.

Sala de forță, se gândi.

Hârtii. Acte administrative.

Rutină.

Făcu un duș, se îmbracă, își pregăti rucsacul pentru sală și până când coborî la bucătărie să-și facă o cafea și să-și pregătească un mic dejun ușor, coșmarul dispăruse, iar gândurile deveniră mai clare. Fusesse doar o mică întrerupere în viața sa – atâta tot. Era de înțeles că răscolirea unor

evenimente eliberase fantomele trecutului, dar ele vor dispărea curând. Dorința de a bea va păli din nou. Viața va reveni la normal.

Abia când se așeză în sufragerie să ia micul dejun văzu lumina roșie de la telefonul mobil clipind. Avea un apel pierdut; un mesaj în mesageria vocală. Formă numărul și ascultă mesajul, mestecând încet mâncarea.

Se forță să înghită. Avea un nod în gât.

După două luni, Frank Carter fusese de acord să-l primească.

Treisprezece

— Stai drept, cu spatele la perete, îi spun. Mai la dreapta. Nu, dreapta *mea*. Încă puțin. Asta e. Acum zâmbește!

Era prima zi când Jake mergea la noua lui școală și eram mai emoționat decât el gândindu-mă la ce va fi. De câte ori poți să tragi un sertar ca să fii sigur că ai pregătit hainele? Oare am pus toate bilețelele? Unde i-am lăsat ghiozdanul și sticla de apă? Aveam de pus la punct multe lucruri și voiam ca totul să iasă perfect.

— Mai stau, tati?

— O secundă!

Țineam telefonul sus, cu mâinile întinse, în timp ce Jake stătea în fața singurului perete alb din dormitorul său, îmbrăcat în uniforma noii școli: pantaloni gri, cămașa albă și pulover albastru – toate curate, spălate, desigur, cu etichete cu nume. Avea un zâmbet timid și dulce. Părea mai înalt în uniformă, totuși firav și vulnerabil.

Apăs pe ecranul telefonului de mai multe ori.

— Gata!

— Pot să văd?

— Sigur!

Am îngenuncheat și el se sprijini de umărul meu în timp ce îi arătam fotografiile pe care le făcusem.

— Arăt bine.

Păru surprins.

— *Arăți ca un profesionist*, i-am spus.

Și chiar așa era. Am încercat să savurez momentul, cu toate că era plin de tristețe, fiindcă ar fi trebuit să fie și Rebecca aici. La fel ca majoritatea părinților, îi făceam poze amândoi lui Jake în fiecare an, în prima zi de școală, dar mi-am schimbat recent telefonul și abia zilele trecute mi-am dat seama ce făcusem. Pierdusem, pentru totdeauna, toate fotografiile. Culmea ironiei, aveam telefonul Rebeccăi, cu toate pozele, dar nu puteam să le accesez. Preț de câteva minute, am privit aparatul frustrat și atunci am acceptat adevărul. Rebecca nu mai era, ceea ce însemna că acele amintiri s-au dus pentru totdeauna.

Încercasem să mă conving că nu avea importanță, că era doar o altă glumă amară a sorții – un lucru minor în planul de ansamblu al vieții. Dar

mă durea. Îl resimțeam ca pe un eșec.

Vom mai face multe poze.

— Hai, amice!

Înainte de a pleca, am încărcat copii ale fotografiilor în *cloud*.

★★★

Școala primară Rose Terrace era o clădire joasă, întinsă, înconjurată de garduri de oțel. Clădirea principală era veche, frumoasă: un singur etaj, cu numeroase acoperișuri ascuțite. Inscricțiunile BĂIEȚI și FETE erau sculptate într-un bloc de piatră neagră deasupra intrărilor, cu toate că semnele noi indicau că intrările separate din perioada victoriană erau folosite acum pentru a delimita clasele pe niveluri de învățământ. Mi se prezentase școala înainte de a-l înscrie pe Jake. Înăuntru, era un hol cu parchet lucios, care servea drept rotundă centrală pentru clasele din jur. Între uși, pereții erau acoperiți de urme de mâini înmuiate în vopsea de diverse culori, într-o ordine aleatorie, selectată de foștii elevi, cu anii de promoție trecuți dedesubt.

Stăteam cu Jake la poartă.

— Ce zici?

— Nu știu, spuse.

Nu-l puteam învinui că era reticent. Terenul de joacă era plin de copii, cu părinții adunați în grupuri. Era prima zi de școală, dar toți copiii și părinții se cunoșteau din anii trecuți, iar noi eram doi străini stingheri. Fosta lui școală era mai mare și lipsită de personalitate. Asta părea o comunitate strâns legată și probabil ne vom simți mereu străini aici. Doamne, sper ca el să se integreze!

L-am strâns ușor de mână.

— Haide, am spus. Să fim curajoși!

— E în regulă, tati!

— Mă refeream la mine.

O glumă, dar doar pe jumătate. În cinci minute, ușile urmau să se deschidă și știam că trebuie să mă străduiesc să mă apropiu de ceilalți părinți, să vorbesc cu ei, să încerc să mă integrez în cercul lor. În schimb, m-am sprijinit de perete și am așteptat.

Jake stătea lângă mine, mușcându-și ușor buzele. Îi priveam pe ceilalți copii alergând de jur împrejur și îmi doream să se ducă și el pe teren și să încerce să se joace cu ei.

Lasă-l să fie el însuși, mi-am spus.

Ar trebui să fie suficient, nu-i așa?

În cele din urmă, se deschise ușa de la clasa întâi, iar noua învățătoare a lui Jake stătea în prag zâmbind. Copiii au început să se alinieze, iar ghiozdanele să se legene. Fiind prima zi a semestrului, majoritatea ghiozdanelor ar fi trebuit să fie goale, dar al lui Jake nu era. Ca de obicei, insistase să-și ia cu el Pachetul cu Lucruri Speciale.

I-am dat ghiozdanul și sticla de apă.

— Ai grijă de el, da?

— Da.

Doamne, așa speram. Gândul de a-l pierde era de netolerat atât pentru mine cât și pentru el probabil. Pentru fiul meu, Pachetul era ca o păturică moale, care îl alina și nu ar fi putut pleca de acasă fără el.

Porni spre rândul de copii aliniați.

— Te iubesc, Jake! spusei în șoaptă.

— Și eu te iubesc, tati!

Am rămas acolo până când a intrat, sperând să se întoarcă să-mi facă cu mâna, dar nu s-a întors. Această detașare era un semn bun, credeam. Arăta că nu este intimidat de ziua care urma și că nu avea nevoie de încurajări.

Aș fi vrut să spun același lucru și despre mine.

Te rog, te rog, te rog să fie bine.

— E nou, nu?

— Pofțim?

Mă întorc și văd o femeie lângă mine. Chiar dacă era cald, purta o haină lungă, închisă la culoare și avea mâinile adânc înfipite în buzunare, ca și cum s-ar fi pregătit de o zi friguroasă de iarnă. Avea părul lung până la umeri, vopsit negru și o expresie a feței puțin amuzată.

E nou.

— A, Jake? Da, e fiul meu.

— De fapt, mă refeream la amândoi. Pari îngrijorat. Serios, sunt sigură că va fi bine.

— Da, sunt sigur că va fi bine. Nici măcar nu a aruncat o privire înapoi.

— Al meu nu mai face așa demult. De fapt, din momentul în care ajungem în parc dimineța, aș putea să dispar. Ți se rupe inima la început, dar te obișnuiești. E mai bine așa. Dădu din umeri. Apropo, eu sunt Karen. Pe fiul meu îl cheamă Adam.

— Tom, m-am prezentat. Mă bucur să te cunosc. Karen și Adam? Trebuie să încep să învăț aceste nume noi.

Zâmbi.

— Îți va lua ceva timp. Dar sunt sigură că Jake nu va avea probleme. Îți vine greu când te muți într-un loc nou, dar sunt copii buni. Adam s-a mutat la școala asta la mijlocul anului trecut. E o școală bună.

Îndreptându-ne spre poartă, am repetat în minte numele. Karen. Adam. Părea drăguță; trebuia să fac eforturi ca să mă apropii de ceilalți părinți. Poate în ciuda aparențelor, aș putea fi unul dintre acei adulți normali care se adunau în grupuri și stăteau de vorbă în parc.

Mi-am scos telefonul, mi-am pus căștile și am pornit pe jos spre casă într-o plimbare scurtă, gândindu-mă la ale mele. Începusem să scriu un alt roman când a murit Rebecca și ajunsesem cam pe la o treime. Chiar dacă unii scriitori, ca să uitate, s-ar fi cufundat în muncă, eu nu mai lucrasem nimic de atunci. Nu-mi surâdea ideea de a scrie și credeam că voi abandona romanul, lăsându-l să se descompună pe hard disk, ca pe o bazaconie neterminată.

Totuși, ce aș scrie?

Ajuns acasă, am deschis calculatorul, am deschis un document nou în Word și l-am salvat cu numele *idei proaste*. Întotdeauna făceam așa la început. Dându-mi seama că e încă devreme, m-am mai liniștit. Nu am considerat niciodată că dacă îți pregătești o cafea înseamnă că, de fapt, amâni o treabă importantă, așa că m-am dus la bucătărie și am pus la apa la fiert în ibric, rezemându-mă de blat ca să mă uit pe geam în grădina din spate.

Am văzut un om stând acolo.

Era cu spatele la mine și mi s-a părut că trage de lacătul de la ușa garajului.

Ce naiba?

I-am bătut în geam.

Omul tresări și se întoarse repede spre mine. Avea cam cincizeci de ani, scund și corpulent, cu o tunsoare ca a unui călugăr, chel în mijlocul capului, însă chelia era înconjurată de un cerc de păr grizonant. Era îmbrăcat îngrijit, într-un costum, pardesiu gri și fular și nu părea a fi un hoț.

Am schițat un gest cu mâinile și cu fața gen *ce naiba vrei?* Se uită la mine pentru o clipă, cu o expresie șocată pe chip, apoi se întoarse și dispăru în direcția aleii.

Am ezitat un moment, bulversat de ceea ce văzusem, apoi m-am dus în casă, hotărât să-l confrunt și să aflu ce dorea.

Când am ajuns la ușă, se auzi soneria.

Paisprezece

Am deschis ușa în grabă și l-am văzut pe om stând în prag, cu o privire spășită. De aproape, era mai scund decât părea văzut de pe geam.

— Îmi pare foarte rău că vă deranjez.

Vorbea politicos, potrivit cu hainele cu care era îmbrăcat – un costum demodat.

— Nu eram sigur dacă locuiește cineva aici.

Evident, dar ca să aflu ar fi trebuit să suni naibii la ușă, m-am gândit.

— Înțeleg, am spus încrucișându-mi brațele. Cu ce vă pot ajuta?

Bărbatul se fâstâci, vizibil incomodat.

— Am o dorință mai neobișnuită, recunosc. Dar, vedeți, e vorba despre casa asta. Am crescut aici, înțelegeți? Acum mulți ani, desigur, dar am amintiri frumoase din această casă...

Deviase de la subiect.

— OK, am spus.

Și am așteptat să continue. Dar stătea acolo așteptând, ca și cum mi-ar fi spus destule și ar fi fost ciudat sau nepolitic să-l las să continue el dialogul.

După o clipă, mi-a căzut fisa.

— Adică vrei să spui că dorești să intri și să vizitezi casa sau ceva de genul asta?

Încuviință recunoscător.

— Știu că este o mare îndrăzneală din partea mea, dar aș fi foarte bucuros dacă aș putea să văd casa. E un loc plin de amintiri extraordinare pentru mine.

Tonul lui era, din nou, formal, în mod ostentativ, încât mi-a venit să râd. Dar nu am râs, deoarece ideea că acest om îmi va intra în casă mă călca pe nervi. Era îmbrăcat *atât de potrivit*, manierele sale erau atât de ostentativ politicoase încât am avut impresia că joacă un rol. Deși aparent nu mă temeam de o amenințare fizică, omul îmi părea periculos. Mi-l puteam imagina înjunghiind pe cineva cu un cuțit de argint, uitându-se în ochii victimei și lingându-și buzele în timp ce comitea o crimă.

— Mă tem că nu se poate.

Manierele excesiv de politicoase dispărură imediat și se putea citi pe fața lui o urmă de nervozitate. Oricine era, se vedea că se obișnuise să i se facă

pe plac.

— Ce *păcat*, spuse. Pot să întreb de ce?

— În primul rând, de-abia ne-am mutat. Cutiile sunt împrăștiate peste tot.

— Înțeleg, spuse zâmbind vag. Poate altă dată, atunci?

— Nu cred. Nu am obiceiul să invit străini în casă.

— Sunt dezamăgit...

— De ce ați încercat să intrați în garaj?

— Nu am făcut *așa ceva*.

Făcu un pas în spate, părând jignit.

— Încercam să găsesc pe cineva.

— Cum? Încuiat într-un garaj?

— Nu știu ce ați crezut că vedeți, dar nu.

Clătină din cap întristat.

— A fost o neînțelegere regretabilă. Într-adevăr, ce păcat. Poate vă răzgândiți.

— Nu.

— Atunci, îmi pare rău că v-am deranjat.

Se întoarse și porni pe alee.

Am ieșit după el, amintindu-mi de scrisorile primite.

— Domnul Barnett?

Ezită auzind numele, se întoarse și mă privi. M-am oprit. Figura îi era diferită acum. Ochii îi deveniseră indescifrabili și, în ciuda diferenței de talie dintre noi, m-am gândit că dacă vine spre mine, mă dau în spate.

— Mă tem că nu, spuse. La revedere!

Apoi plecă, îndreptându-se spre stradă, fără a spune nimic. L-am urmărit din nou și m-am oprit pe trotuar, nefiind sigur dacă să mă duc după el sau nu. În ciuda căldurii de afară, tremuram ușor.

Fusesem atât de preocupat cu mutarea în casă încât uitasem să inspectez garajul. Cu siguranță, nu era cel mai atractiv loc de pe proprietate: avea două uși albastre, ruginite, care abia se uneau la mijloc; pereții albi erau scorojiți, iar pe o latură era un geam spart. Era năpădit de iarbă înaltă. Agentul imobiliar îmi spusese că pe acoperiș era un strat de azbest și, dacă mă hotărăsc să demolez garajul, aş avea nevoie de un specialist, dar se părea că la un moment dat va cădea singur. Aveam impresia că se sprijină de partea din spate a casei ca un bețiv nesigur pe picioare, încercând să nu

se clatine.

Pe uși era un lacăt, dar agentul imobiliar îmi dăduse cheia. Metalul zgâria și scrijelea asfaltul în timp ce deschideam ușile; m-am strecurat și am pășit ușor înăuntru.

M-am uitat în jur cu neîncredere. Era plin de vechituri.

Îmi închipuiam că, înainte de a pleca, doamna Shearing golise casa după prima vizionare, că închiriasse o firmă specializată care să-i ridice mobila veche. Era clar că nu făcuse cheltuieli costisitoare, iar acum totul mirosea aici a praf și mucegai. Cutiile de carton erau clădite una peste alta în mijlocul garajului; înmuiate de umezeală se prăbușeau sub greutatea celorlalte, iar mesele și scaunele vechi erau adunate ca un puzzle de lemn într-o parte a garajului. Pe peretele din spate era sprijinită o saltea veche; materialul, impregnat cu pete enorme de ceai, semăna cu o hartă a unei lumi necunoscute. Simțeam mirosul grătarului negru de arsură rezemat de o ușă.

Lângă pereți erau grămezi de frunze uscate, maronii. Împinsei precaut cu piciorul o găleată de vopsea și de sub ea ieși cel mai mare păianjen pe care l-am văzut vreodată în viața mea. Sări ușor de la locul lui, aparent nederanjat de prezența mea.

E bine, m-am gândit, privind în jur.

Îți mulțumesc frumos, doamnă Shearing.

Nefiind prea mult loc, nu aveam pe unde să mă mișc, dar am înaintat spre grămadă de cutii și am deschis una de deasupra, simțind cartonul umed sub degete. Am zărit înăuntru decorațiuni vechi de Crăciun. Beteală vestejită, globuri mate și deasupra ceva ce semăna a bijuterii.

Una dintre bijuterii zbură drept spre fața mea.

— Doamne!

Era să-mi pierd echilibrul, un picior îmi alunecă pe frunzele uscate din spate, iar brațul îmi flutură prin aer. Chestia zbură sus spre acoperiș, apoi se întoarce în jos răsucindu-se, înainte de a se lovi în mod repetat de fereastra gri.

Fâl, fâl, fâl. O cădere diafană.

Un fluture, mi-am dat seama. Nu recunoșteam ce tip de fluture, cu toate că aveam ceva cunoștințe în privința speciilor de fluturi, cum ar fi fluturele verzei și fluturele broască țestoasă.

M-am aplecat spre el cu atenție, la fereastră, unde fluturele bătea din aripi lipit de geam și l-am privit câteva secunde până când a înțeles și s-a așezat pe pervazul slinos cu aripile întinse. Fluturele era la fel de mare ca și

păianjenul din spatele meu, dar în timp ce acesta din urmă avea o culoare gri, urâtă, fluturile avea culori uimitoare. Pe aripi jucau vârtejuri galbene și verzi, iar pe margine avea nuanțe de mov. Era frumos.

Întorcându-mă din nou la cutie am mai văzut trei fluturi stând pe beteală. Aceștia nu se mișcau, deci poate era morți, dar privind în jos, am mai văzut unul pe o latură a ultimei cutii, bătând din aripi încet, ușor, ca o respirație.

Nu aveam idee de cât timp erau acolo sau care era ciclul lor de viață, dar credeam că închiși în garaj, singurul lor viitor era de a deveni hrană pentru păianjeni. Brusc, am simțit nevoia să întrerup acest lanț trofic. Am rupt o bucată de carton de pe cutia de sus și am încercat să-l fac să zboare pe unul dintre ei spre grămada de cutii de lângă ușă. Dar fluturile nu avea de gând să se miște. Am încercat cu cel de la fereastră, dar și el era încăpățânat. Și, în ciuda mărimii lor, priviți de-aproape păreau foarte delicați, gata să se dezintegreze la cea mai mică atingere. Nu voiam să risc să pun mâna pe ei.

Deci asta era.

— Ei, bine, prieteni!

Am aruncat cartonul într-o parte și mi-am șters mâinile de blugi.

— Eu m-am străduit.

Nu mai aveam de ce să rămân. Asta era situația. Trebuia să adaug pe lista mea de sarcini și debarasarea garajului, dar cel puțin nu era o urgență. Oare ce se afla acolo interesant pentru un vizitator? Evident, erau doar vechituri. Dar acum, când amintirea întâmplării se estompase puțin, mă întrebam dacă nu spunea cumva adevărul și dacă nu înțelesesem eu greșit ceea ce văzusem.

Am ieșit afară și am pus lacătul la loc, închizând fluturii înăuntru. Părea extraordinar că supraviețuiseră în garaj atât de mult, în asemenea condiții vitrege, imateriale. Dar în timp ce mă întorceam pe alee, spre casă, mă gândeam la Jake și la mine și mi-am dat seama ce s-a întâmplat. Așa cum stăteau lucrurile, la urma urmei fluturii nu aveau de ales. Chiar și în cele mai dure condiții, ei supraviețuiseră.

Cincisprezece

Încăperea era mică, dar fiindcă totul era alb, dădea senzația de spațiu infinit. Un loc fără pereți. Sau poate un loc în afara spațiului și a timpului. Pete își imagina că, pentru cei care urmăreau camerele de supraveghere cu circuit închis, semăna cu o scenă dintr-un film științifico-fantastic, cu o persoană stând într-o încăpere infinită, goală, unde pereții virtuali urmau să fie ridicați.

Își trecu degetele pe suprafața mesei lungi, care separa complet încăperea. Scârțâia ușor. Totul era curat, lustruit, steril.

Și, din nou, în cameră se lăsă liniștea.

Aștepta.

Când trebuia să se confrunte cu o situație neplăcută, era mai bine să se întâmple cât mai repede; oricât de îngrozitor ar fi, se va întâmpla oricum și era mai bine să nu mai suporte și așteptarea. Frank Carter înțelesese acest lucru. Pete îl vizitase cel puțin o dată pe an de la încarcerare și de fiecare dată îl lăsase să aștepte. Întotdeauna se producea o mică întârziere în aripa cu celule – un incident provocat. Era modul lui de a deține controlul, arătând fără echivoc care din ei doi controla acțiunea. Faptul că doar Pete putea pleca după întrevvedere, ar fi trebuit să fie reconfortant, dar niciodată nu era. Nu avea ce altceva să-i ofere lui Carter decât distracție și divertisment. Doar unul din ei avea ceva râvnit de celălalt și asta o știau amândoi.

Așa că aștepta ca un copil cuminte.

După câteva minute, ușa din celălalt capăt al încăperii se deschise și doi gardieni intrară, așezându-se de o parte și de alta. Cadrul ușii rămânea gol. Monstrul, ca întotdeauna, nu se grăbea.

Pete avea aceeași senzație de neliniște pe măsură ce se apropia momentul. I se ridica tensiunea. Încetase demult să-și pregătească întrebări pentru aceste întrevederi, iar cuvintele i se amestecau în minte, ca păsările care zburau speriate dintr-un copac. Dar adoptă forțat o expresie neutră și încercă să fie cât mai calm posibil. Îl dureau mușchii din partea superioară a trunchiului de la antrenamentul de dimineață.

În sfârșit, Carter apăru.

Era îmbrăcat în uniformă bleu deschis și avea cătușe la mâini și picioare. Încă purta bărbuța tip cioc, de culoare roșcată și se rădea pe cap. Se aplecă,

ca întotdeauna, când se strecura în cameră, chiar dacă nu era nevoie. La 1.95 m înălțime și o greutate de 107 kg, Carter era enorm, dar nu rata niciun prilej să pară și mai mare.

Încă doi gardieni îl escortau, conducându-l spre scaunul de la capătul opus al mesei. Apoi cei patru se retraseră, lăsându-l pe Peter singur cu Carter. Închiderea ușii din capătul încăperii i se păru unul dintre cele mai stridente sunete pe care le auzise vreodată.

Carter se holbă la el amuzat.

— Bună dimineața, Peter!

— Frank, strigă Pete. Ce bine arăți!

— O duc bine.

Carter se bătu cu mâna pe burtă, zăngănind ușor cătușele de la mâini.

— Chiar o duc bine.

Pete încuviință. De fiecare dată când îl vizita, Carter îl uimea cum de era în stare nu numai să supraviețuiască în închisoare, ci reușea chiar să înflorească. Părea că își petrece mult timp în sala de forță a închisorii și, cu toate că avea același fizic formidabil din ziua arestării, părea că anii de închisoare îl înmuieră. Arăta *relaxat*. Stând așa, cu picioarele depărtate și cu o mână musculoasă sprijinită pe brațul scaunului, părea un rege așezat relaxat pe tron, supraveghind un curtean. În afara acestor pereți, Carter fusese un animal periculos, furios, în conflict cu lumea, dar aici, în cușcă, cu statutul de celebritate dobândită și cu gașca de fani care îl admirau, părea că își găsisse, în sfârșit, un loc unde se putea relaxa.

— Și tu arăți bine, Peter, spuse Carter. Mănânci bine. Te menții în formă, vād. Ce-ți face familia?

— Nu știu, răspunse Pete. Dar a ta?

În acel moment, sclipirea din ochii lui Carter dispăru. Făcuse o greșală să-l întărâte pe acest om, dar câteodată nu se putea abține, iar soția și fiul lui erau cele mai ușoare ținte cu care putea să-l enerveze. Pete încă își amintea privirea din ochii lui Carter când asculta depoziția soției sale, Jane Carter, susținută la proces prin conferință video. Carter își imaginase că era prea speriată și prea hărțuită ca să depună mărturie împotriva lui, dar în final o făcuse, lăsându-l pe Pete să intre în dependența casei și retrăgând alibiul pe care i-l asigurase soțului său cu câteva luni înainte. Acum avea aceeași înfățișare ca și atunci. Oricât de confortabil s-ar fi simțit Carter aici, ura pe care o resimțea față de familie nu dispăruse niciodată.

Brusc, se aplecă în față.

— Știi, am avut un vis *extraordinar* astă-noapte.

Pete zâmbi forțat.

— Serios? Doamne, Frank. Nu sunt sigur că vreau să-l aflu.

— Ba nu, sigur vrei.

Carter se dădu în spate, apoi chicoti.

— Sigur vrei, pentru că *băiatul* era acolo, înțelegi? Băiatul familiei Smith. La început, în vis, nu eram sigur că era el, pentru că toți nenorociții ăia mici sunt la fel, nu? Putea fi oricare dintre ei. În plus, tricoul este tras peste față, așa cum îmi place, ca să nu-i văd mutra. Dar el era. Deoarece, știi, îmi amintesc hainele cu care era îmbrăcat.

Pantaloni albaștri de jogging. Tricou polo, negru. Nu-i așa?

Pete nu spuse nimic.

— Și cineva *plângea*, spuse Carter. Dar nu el. El depășise demult faza cu plânsul; se terminase. Iar plânsul se auzea din lateral. Așa că am întors capul și i-am zărit pe amândoi – mama și tatăl lui. Văzuseră ce îi făcusem băiatului lor și plângeau cu sughituri – toate speranțele și visele lor... Și uite eu ce-am făcut. Se încruntă. Cum îi cheamă?

Din nou, Pete nu răspunse.

— Miranda și Alan.

Carter încuviință.

— Îmi amintesc acum. Erau la proces, nu? Ai stat lângă ei.

— Da.

— Așa... Deci, Miranda și Alan vărsau lacrimi de crocodil și se uitau la mine. *Spune-ne unde e.* Mă implorau, înțelegi? E un pic patetic, dar toate astea îmi amintesc de tine și mă gândesc în sinea mea, *Peter* vrea și el să afle, s-ar putea să vină să mă vadă cât de curând. Carter zâmbi din partea cealaltă a mesei. E prietenul meu, nu? Ar trebui să încerc să-l ajut. Și mă uit în jur mai atent, încercând să-mi dau seama unde sunt și unde e băiatul. Fiindcă niciodată nu puteam să-mi aduc aminte, nu?

— Nu.

— Și apoi s-a întâmplat o chestie *extraordinară*.

— Serios?

— *Chiar* extraordinară. Știi ce s-a întâmplat?

— Te-ai trezit, spuse Pete.

Carter își dădu capul pe spate și izbucni în râs, apoi aplaudă teatral. Lanțurile zăngăneau în timp ce el aplauda. Când vorbi din nou, vocea îi redeveni normală, iar în ochi reapăru sclipirea familiară.

— Mă cunoști prea bine, Peter. Da, m-am trezit. Ce păcat, nu? Presupun că Miranda și Alan plâng în continuare acum.

Pete nu avea de gând să muște momeala.

— Ai mai văzut pe cineva în vis? spuse.

— Pe cineva? Pe cine?

— Nu știu. Mai era cineva cu tine? Poate te ajuta cineva.

Era o abordare prea directă ca să-și atingă scopul, dar, ca întotdeauna, privea cu atenție reacția lui Carter la întrebare. Cât despre subiectul unui potențial complice, Carter juca în general bine, uneori se arăta amuzat, alteori plictisit, dar niciodată nu a confirmat și nici nu a negat existența unui complice, a unui alt individ implicat în crime. De această dată chicotea în sinea lui, dar avu o reacție diferită de cea obișnuită. Astăzi își schimbase comportamentul cu privire la această posibilitate.

Știe de ce sunt aici.

— Mă întrebam când vii să mă vezi, spuse Carter. Având în vedere dispariția aceluia băiețel mă mir că a durat atât de mult până ai venit.

— Am cerut să te vizitez cu ceva timp în urmă. Ai refuzat.

— Ce? Am refuzat să-l văd pe bunul meu prieten, Peter? Carter se prefăcu ultragiatic. Ca și cum așa fi făcut asta vreodată. Cred că cererile nu au ajuns la mine. O eroare administrativă. Niște incompetenți.

Pete ridică din umeri forțat.

— E în regulă, Frank. Nu reprezinți o prioritate. Ești în pușcărie de o vreme și putem presupune că nu ești un suspect în acest caz.

Zâmbetul îi reapăru pe față.

— Nu, nu sunt. Dar întotdeauna ajungi la mine, nu? Întotdeauna se sfârșește unde a început.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă ce înseamnă. Deci, ce doreai să mă întrebi?

— Cum spuneam, în visul tău, Frank... Mai era cineva?

— Poate. Știi cum sunt visele, totuși. Se estompează repede. Păcat, nu?

Pete se uită fix la Carter pentru un moment, măsurându-l din ochi. Ar fi fost ușor să afle despre dispariția lui Neil Spencer; fusese peste tot la știri. Oare Carter mai știa și altceva? Cu siguranță, îi făcea plăcere să dea impresia că știe ceva, dar asta nu însemna nimic în sine. Putea fi un nou joc. Un alt mod de a se da mai mare decât era, de a-și da mai multă importanță decât avea de fapt.

— Multe chestii se estompează, spuse Pete. De exemplu, notorietatea.

— Aici nu.

— În lumea de afară, da. Oamenii au uitat complet de tine.

— O, sunt sigur că nu e adevărat.

— Ai fost pe prima pagină a ziarelor, o vreme. Acum ești omul de ieri. De fapt, nici măcar atât – acest băiețel a dispărut acum câteva luni, așa cum spui, și știi câte buletine de știri te-au menționat și pe tine?

— Nu știu, Peter. De ce nu-mi spui tu?

— Niciunul.

— Hmm... Poate ar trebui să încep să acord interviurile alea pe care toți jurnaliștii și investigatorii mi le solicitau? Aș putea să o fac.

Rânji, iar Pete își, dădu seama de inutilitatea situației. Se pusese degeaba în situația asta; Carter nu știa nimic. Și se va termina la fel ca întotdeauna. Știa foarte bine cum se va comporta ulterior – modul în care vorbea Carter era ca un déjà vu. Mai târziu, va simți o dorință puternică de a deschide sticla de votcă din dulapul de la bucătărie.

— Da, poate ar trebui.

Se ridică în picioare, se întoarse cu spatele la Carter și plecă.

— La revedere, Frank!

— S-ar putea să-i intereseze șoaptele.

Pete se opri, cu mână pe clanța. Îl trecu un fior pe șira spinării, apoi își lăsă mâinile în jos.

Șoaptele.

Neil Spencer îi spusese mamei sale despre un monstru care șoptea sub fereastra sa, dar acest aspect al dispariției băiatului nu fusese niciodată făcut public, iar jurnaliștii nu-l aflaseră. Sigur, putea să blufeze. Numai că, de data asta, Carter jucase această carte ostentativ, ca și cum ar fi avut un atu.

Pete se întoarse încet.

Carter se sprijinea nonșalant de spătarul scaunului, privindu-l de sus. Aruncase destulă momeală ca să-i atragă atenția. Iar Pete era sigur că nu se gândise la amănuntul cu șoaptele.

Cumva, nenorocitul *știa*.

Dar cum?

Acum, mai mult ca niciodată, trebuia să-și păstreze calmul. Carter va specula orice semn de curiozitate observată la omul din fața sa și deja avea cum să profite.

S-ar putea să-i intereseze șoaptele.

— Ce vrei să spui cu asta, Frank?

— Ei bine, băiețelul a văzut un monstru la fereastră, nu? Unul care vorbea cu el.

Carter se aplecă din nou în față.

— *Vorbea. Foarte. Încet.*

Pete încerca să nu se lase copleșit de frustrarea care îi dădea târcoale. Carter știa ceva și un băiețel dispăruse. Trebuia să-l găsească.

— De unde știi de șoapte? întrebă.

— Ah! Nu pot divulga informația.

— Zi-mi mie.

Carter zâmbi. Pe fața lui se putea citi expresia unui om care nu mai are nimic de pierdut sau de câștigat în afară de durerea sau frustrarea provocată altora.

— Îți zic, spuse el, dar mai întâi vreau ceva în schimb.

— Ce anume?

Carter se sprijini de speteaza scaunului și veselia îi dispăru de pe față. Pentru o clipă, privirea i se încețoșă, ochi îi erau goi, dar mai apoi apăru o urmă vizibilă de ură ca o înțepătură de foc.

— Adu-mi familia aici, spuse.

— Familia ta?

— Da, adu-i aici pe amândoi, pe nenorocita aia și pe ticălosul ăla mic. Adu-i aici și lasă-mă cinci minute singur cu ei.

Pete îl fixă cu privirea. Pentru o secundă, fusese copleșit de o furie nebună, fără limită. Apoi Carter își dădu capul pe spate, își zăngăni lanțurile, iar liniștea din cameră se risipi în momentul când izbucni într-un râs isteric.

Şaisprezece

— Să-l lăsăm singur cinci minute cu fosta familie, se gândi Amanda. Am putea oare să facem așa ceva?

Văzu apoi privirea lui Pete.

— Apropo, glumesc.

— Mi-am dat seama.

Se prăbuși pe scaunul de cealaltă parte a biroului și închise ochii.

Amanda îl privi o clipă. Arăta sleit de puteri și parcă mai slab față de prima dată când îl întâlneau. Desigur, nu-l cunoștea bine, iar colaborarea lor în cele două luni fusese sporadică, dar îi crease impresia de... ei bine, de ce? De om care își controla emoțiile. Evident, era într-o formă foarte bună pentru un bărbat de vârsta sa. Calm și capabil. Abia rostise vreun cuvânt despre cazul cel vechi și chiar se arătase nepăsător și detașat când îi arătă fotografiile din dependența casei lui Frank Carter – scene de o oroare incredibilă, pe care chiar el le descoperise. Erau de-a dreptul sinistre. Se întreba cum rezistase până acum și cum va face față dacă lucrurile se vor înrăutăți.

Nu se va întâmpla asta.

Polițiștii eficienți nu pun la suflet chiar tot. Comisarul-șef Lyons așa era, cu siguranță, deoarece singurul mod de ascensiune pe scara ierarhică era să nu te lași copleșit. Înainte de dispariția lui Neil Spencer, își imagina că va fi la fel, dar acum nu mai era atât de sigură. Și dacă inițial credea că Pete Willis era calm și detașat, privindu-l acum, își schimbă părerea. Se pricepea doar să țină lumea la distanță, se gândi ea, iar Frank Carter era omul care se putea apropia cel mai mult de el.

Deloc surprinzător, având în vedere evenimentele la care participaseră împreună și faptul că una dintre victime nu fusese găsită niciodată – un puști pe care Pete îl pierduse efectiv din vedere. Aruncă o privire spre ecranul calculatorului și văzu fotografia cu care se obișnuise a lui Neil Spencer în tricoul de fotbal. Neil nu mai apăruse de aproximativ două luni și ea resimțea absența lui ca pe o *durere* fizică reală. Oricât de mult încerca să nu se gândească la dispariție, sentimentul de eșec se intensifica în fiecare zi. Nu-și putea imagina cât de rău ar putea resimți acest eșec după douăzeci de ani. Nu dorea să ajungă ca omul din fața sa.

Și nu va ajunge așa.

— Zi-mi despre teoria cu complicele, spuse.

— Nu sunt prea multe de spus.

Pete deschise ochii.

— Există o declarație a unui martor despre un om mai în vârstă cu părul cărunț, care a vorbit cu Tony Smith și care nu seamănă cu Carter. Și sunt și niște coincidențe cu privire la fereastra pe unde s-a operat răpirea.

— Destul de subțire.

— Știu. Câteodată lumea vrea ca lucrurile să fie mai complicate decât sunt în realitate.

— Este posibil să fi comis crimele singur. Principiul parcimoniei demonstrează că...

— Știu ce demonstrează principiul parcimoniei.

Pete își trecu mâna prin păr.

— *Elementele nu trebuie să fie multiplicat inutile.* Cea mai simplă soluție valabilă în toate cazurile este cea la care te-ai gândit prima dată.

— Exact.

— Iar noi asta facem, nu? Îl prindem pe suspect demonstrăm că este vinovat și e suficient. Legăm dosarul cu o fundiță roșie, îl băgăm în fișetul cu cazuri rezolvate și mergem mai departe. Caz închis, am terminat treaba. Ne mutăm la următorul.

Se gândi din nou la Lyons. La *ascensiune*.

— Fiindcă asta trebuie să facem, spuse.

— Dar câteodată nu e de ajuns.

Pete dădu din cap.

— Uneori lucrurile care par simple se dovedesc a fi mult mai complicate și se omit detalii esențiale.

— Și în acest caz detaliile ar putea să însemne că un criminal scapă nepedepsit? Întrebă ea.

— Cine știe... Am încercat să nu mă gândesc la asta de-a lungul anilor.

— Cred că e mai bine așa.

— Dar acum avem cazul lui Neil Spencer. Avem șoaptele și monstrul. Și îl avem și pe *ticălosul* de Carter care stă la pușcărie și care știe ceva despre răpire.

Aștepta.

— Și nu știu ce să fac în această privință, spuse Pete. Carter n-o să ne spună nimic. Iar pe prietenii lui i-am verificat de sute de ori. Sunt toți curați.

Amanda se gândi puțin. Un imitator?

— Posibil. Deci Carter nu vorbise la întâmplare. Detaliile despre șoapte nu fuseseră dezvăluite niciodată presei și totuși el cunoștea acest aspect. Nu avusese niciun vizitator în afară de mine. Corespondența pe care o primea era verificată. Cum de *știa* totuși?

Frustrarea lui era atât de evidentă încât Amanda se miră că Pete nu dă cu pumnul în masă. În schimb, el dădu din cap și-și mută privirea. Măcar îl adusese puțin la viață, gândi Amanda. Asta era bine. La naiba cu calmul – credea că furia te motivează, iar Dumnezeu știe că sunt momente când ai nevoie de un impuls care să te facă să mergi înainte. În același timp, își dădea seama că mare parte din furia lui Pete era îndreptată spre el însuși: se învinovăța că nu a fost în stare să afle adevărul. Și asta era inutil. În plus, credea că vina este inutilă când e copleșită de emoție. Când lași vina să pună stăpânire pe tine, nu mai scapi de ea niciodată.

— Carter nu ne va ajuta niciodată, spuse ea. Nu va dori.

— Nu.

— Visul cu Tony Smith?

Dădu din mână a lehamite.

— Aici e un joc. Am mai auzit din astea. Nu am nicio îndoială că el l-a ucis pe Tony și că știe exact unde a ascuns cadavrul. Dar nu va spune niciodată. Nu când are un atu asupra noastră. Asupra *mea*.

Vedea clar acum cât de mult îl marcaseră întâlnirea cu Frank. Și totuși, oricât de greu ar fi fost, a acceptat această întrevvedere chinuitoare de bună voie, deoarece gășirea lui Tony Smith însemna atât de mult pentru el. Dar Carter descoperise un nou joc și trebuiau să se concentreze acum pe el. Înțelegea zbuluciumul lui Pete, dar, în realitate, Tony Smith murise demult, iar Neil Spencer putea fi încă în viață.

Era încă în viață.

— Ei bine, ne mai are la mână cu ceva, spuse Amanda. Dar reține că te-ai dus să vezi dacă îi scapă vreo informație.

— Da.

— Păi am aflat, *știe* ceva, nu? Asta nu putea veni din senin. Trebuie să descoperim cum a aflat.

Pete nu răspunse. Amanda se gândi.

Fără vizitatori. Fără corespondență.

— Are vreun prieten în închisoare, întrebă ea.

— Are o mulțime.

— Ceea ce este surprinzător până la un punct. Ucigaș de copii și cu toate

astea...

— Nu a fost niciun element sexual în crime, ceea ce îl ajută puțin. Iar fizic, arată ca un adevărat monstru. În plus, să nu uităm celebritatea – prostiile alea cu *Omul Șoaptă*. Are un mic regat acolo.

— OK. De cine e foarte apropiat?

— N-am idee.

— Dar putem afla, nu? Amanda se aplecă. Poate a aflat informația de la cineva? De la o persoană care l-a vizitat pe un prieten de-al lui. Prietenul i-a spus lui Carter. Carter vorbește cu tine.

Pete se gândi. Părea deranjat că nu-i venise lui ideea. Amanda se simți mândră; bineînțeles, nu că ar fi avut nevoie să-l impresioneze. Dorea să-l motiveze sau măcar să nu mai pară atât de rănit.

— Da, spuse el. E o idee bună.

— Deci, la treabă!

Ezită.

— Nu că aș fi eu în poziția de a-ți da sarcini. Dar ar fi un punct de plecare, nu? Dacă ai timp...

— Am timp.

Se opri la ușă.

— Mai e ceva, spuse Pete. Ai zis că lui Carter i-a scăpat o informație – că știe cumva de șoapte.

— Exact.

— Dar e vorba și despre sincronizare. Timp de două luni a refuzat să mă vadă. Nu s-a mai întâmplat înainte. Și brusc s-a răzgândit și a vrut să mă vadă.

— Adică?

— Nu știu sigur. Dar s-ar putea să existe o explicație și trebuie să fim pregătiți.

Îi trebui un moment să înțeleagă ce vrea el să spună; se uită la fotografia lui Neil Spencer însă nu putea concepe această posibilitate.

Asta nu se va întâmpla.

Da, Pete avea dreptate. De două luni cazul stagna. Poate că decizia lui Carter de a vorbi însemna că lucrurile se vor pune în mișcare.

Șaptesprezece

În pauza de prânz, Jake a stat singur pe o bancă de pe terenul de joacă, uitându-se la alți copii care fugeau de acolo, transpirați și înfierbântați. Era zgomot, iar ceilalți copii nu păreau interesați de el. Era prima zi de școală, dar copiii din clasa lui se cunoșteau de mult timp. Jake își dădu seama în acea dimineață că nu erau interesați să mai facă cunoștință cu altcineva. Dar nu îl deranja asta. Jake ar fi fost mai fericit dacă l-ar fi lăsat în clasă, să deseneze, dar nu era voie. În schimb, trebuia să stea afară, lângă niște tufe, dând din picioare și așteptând să sune clopoțelul.

Mâine începi școala.

Sunt sigur că o să-ți faci o mulțime de prieteni noi.

Tati nu știa că se înșela destul de des. Totuși, Jake se întreba dacă nu cumva știa, deoarece tonul exprima mai mult dorință decât încredere. Poate undeva, în adâncul sufletului, știau amândoi că asta nu se va întâmpla niciodată. Mami i-ar fi spus că nu avea importanță și l-ar fi convins și pe tati. Însă Jake se gândi că pentru tati avea importanță. Era conștient că uneori îl dezamăgea.

Cel puțin, dimineața decursese bine, *în general*. Făcuseră niște calcule mintale destul de ușoare și se descurcase bine. În clasă era instalat pe perete un sistem de tip semafor pentru sancționarea comportamentelor inadecvate, dar în dreptul numelor tuturor copiilor era culoarea verde. George, asistentul învățătoarei, era drăguț, dar doamna Shelley, învățătoarea, părea într-adevăr foarte severă, iar Jake nu prea dorea să iasă în evidență din prima zi, Nu-și putea face prieteni, dar putea măcar să se descurce și fără ei. Treaba lui la școală era să facă tot ce i se spune – să completeze spațiile goale cu răspunsuri corecte și să se gândească singur la mai multe variante pentru fiecare întrebare.

Paf

Jake se dădu înapoi rapid în timp ce o minge de fotbal ateriză în tufișul de lângă el. Învățase deja numele tuturor copiilor din clasă și cel care alerga să o aducă era Owen. Venea spre minge, dar se uita insistent la Jake, ceea ce îl făcu să creadă că aruncase dinadins mingea spre el. Dar poate Owen juca prost fotbal.

— *Scuze!*

— Nu-i nimic.

— Da. *Bine*.

Owen trase mingea din tufiș, uitându-se în continuare la Jake ca și cum ar fi fost vina lui și se îndepărtă cu pași apăsăți. Nu avea niciun sens. Poate Owen era chiar prostuț. Chiar și așa, mai bine ar pleca de acolo.

— Bună, Jake!

Întoarse privirea și o văzu pe fetiță în genunchi, în tufă. Îi veni inima la loc și se ridică.

— Șșșt, își duse ea degetul la gură. Nu!

Se așeză din nou. Dar îi venea greu. Îi venea să sară de pe bancă. Arăta exact la fel ca atunci când o văzuse prima dată. Purta aceeași rochiță cu alb și albastru, avea aceeași julitură pe genunchi, iar părul îi era prins ciudat într-o parte.

— Stai jos, spuse. Nu vreau să vadă ceilalți copii că stai de vorbă cu mine.

— De ce?

— Pentru că nu ar trebui să fiu aici.

— Da, în primul rând nu porți uniformă.

— Și ăsta e un detaliu, da. Ce bine că te văd din nou, Jake! Mi-a fost dor de tine. Ție ți-a fost dor de mine?

Dădu din cap afirmativ, energic, apoi își impuse să se liniștească. Ceilalți copii erau acolo, jucând fotbal. Nu voia să o dea de gol pe fetiță. Dar ce bine era că o vedea din nou!

Adevărul este că se simțise foarte singur în casa nouă. Tati încercase de câteva ori să se joace cu el, dar se vedea că nu prea are chef. Se jucase vreo zece minute, apoi se ridicase spunând că îl dor picioarele, chiar dacă se vedea că vrea să facă altceva. În schimb, cu fetița se juca oricând și oricât dorea el. Se aștepta s-o vadă *tot timpul* după ce se mutaseră în casa nouă, dar nu venise deloc.

Până acum.

— Ți-ai făcut prieteni până acum? îl întrebă.

— Nu prea. Adam, Josh și Hasan par simpatici. Owen nu e prea drăguț.

— Owen e un mizerabil, spuse ea.

Jake se uită fix la ea.

— Da, mulți sunt ticăloși, nu-i așa? adăugă ea repede. Și nu toți care se comportă prietenos chiar îți sunt prieteni.

— Dar *tu* îmi ești prietenă?

— *Eu* sigur că-ți sunt prietenă.

— Mai vii să te joci cu mine?

— Aș vrea. Dar nu e chiar așa de simplu, nu?

Jake se simți dezamăgit, deoarece știa că nu e așa. Dorea să o vadă, dar tati nu era de acord ca Jake să vorbească cu ea.

Sunt aici. Suntem aici. O casă nouă, un nou început.

Jake simțea nevoia să fie mereu cu ea, dar nu așa serioasă ca acum.

— Spune-mi, îl rugă ea, spune-mi poezioara.

— Nu vreau.

— Hai, spune-o.

— De lași ușa întredeschisă, curând auzi o șoaptă.

— Și restul.

Jake închise ochii.

— De te joci singur afară, acasă nu mai ajungi diseară.

— Continuă.

Acum abia îi mai auzea vocea fetei.

— De lași geamul întredeschis, ciocănind îl auzi precis.

— Și?

Cuvintele ei se auzeau atât de slab încât se confundau cu zgomotele din jur. Jake înghiți în sec. Nu dorea să spună continuarea, dar făcu un efort și vorbi încet, ca și fetița.

— De singur ești și trist, Omul Șoaptă te ia precis.

Sună clopoțelul.

Jake deschise ochii și îi văzu pe copiii de pe terenul de joacă adunați în fața lui. Era și Owen cu doi băieți mai mari, pe care Jake nu-i cunoștea. Îl priveau. Era și George acolo, cu o expresie preocupată pe chip. După o secundă, copiii începură să râdă și se îndreptară spre ușa școlii, aruncându-i câte o privire peste umăr.

Jake întoarse capul.

Fetița dispăruse din nou.

— Cu cine vorbeai la prânz?

Jake nu dorea să-l bage în seamă pe Owen. Trebuiau să compună niște scrisori în care să introducă niște cuvinte date și dorea să se concentreze, așa cum li se atrăsese atenția. Evident, pe Owen nu-l interesa; se aplecase peste bancă uitându-se fix la Jake. Îi era clar că Owen era un băiat căruia nu-i plăcea să i se dea ordine. Știa și că nu era o idee bună să-i povestească lui Owen despre fetiță. Lui tati nu-i plăcea că Jake vorbește cu ea, dar măcar

nu râdea de el. Era sigur că Owen ar fi râs.

Dădu din umeri.

— Cu nimeni.

— Era *cineva*.

— N-am văzut pe nimeni acolo. Tu ai văzut pe cineva?

Owen se gândi, apoi se sprijini de spătar.

— *Ăla* era scaunul lui Neil, spuse.

— Ce era?

— Scaunul tău, tâmpitule! Era al lui Neil.

Owen părea enervat, cu toate că Jake nu știa cu ce greșise. Doamna Shelley le spusese tuturor dimineată unde să se așeze. Nu era ca și cum îi luase intenționat locul lui Neil.

— Cine e Neil?

— Era colegul nostru anul trecut, spuse Owen. Nu mai este colegul nostru deoarece l-a luat cineva. Iar acum tu i-ai luat scaunul.

Owen greșea.

— Anul trecut ați fost în clasa pregătitoare, spuse Jake. Deci ăsta nu a fost niciodată scaunul lui Neil.

— *Ar fi fost*, dacă nu l-ar fi luat.

— Unde s-a mutat?

— Nu s-a mutat nicăieri. Cineva l-a luat.

Jake nu știa ce să creadă, deoarece nu înțelegea nimic. Părinții lui Neil îl luaseră undeva, dar nu se mutaseră? Jake se uită la Owen, iar ochii plini de furie ai băiatului ascundeau un secret întunecat, pe care dorea să-l împărtășească.

— L-a luat *un om rău*, spuse Owen.

— Unde l-a luat?

— Nimeni nu știe. Dar acum e mort, iar tu stai pe scaunul lui.

O fată pe nume Tabby stătea în aceeași bancă cu ei.

— E îngrozitor, îi spuse ea lui Owen. Nu se știe dacă Neil a murit. Am întrebat-o pe mama și a spus că nu e bine să vorbim despre asta.

— *Este* mort.

Owen se întoarse spre Jake și gesticulă, arătând spre scaun.

— Asta înseamnă că tu urmezi.

Nu avea niciun sens, își zise Jake. Owen nu se gândise la toate aspectele. În primul rând, orice i se întâmplase lui Neil, nu stătuse niciodată pe *acest* scaun, deci nu îl putea considera blestemat sau ceva de genul ăsta.

Și mai era o posibilitate. Știa că nu ar trebui să o spună și tăcu o clipă. Apoi își aminti ce îi spusese fetița afară și cât de singur se simțea. Se gândi că dacă Owen se comporta așa cu el, de ce nu s-ar comporta și el cu Owen la fel?

— Poate înseamnă că eu voi fi *ultimul*, spuse.

Owen își miji ochii.

— Ce vrei să spui?

— Poate omul rău îi va lua pe toți copiii din clasă, unul câte unul, și îi va înlocui cu alți copii. Deci asta înseamnă că omul te va lua pe tine înaintea mea.

Tabby își reținu un țipăt și, speriată, izbucni în lacrimi.

— Ai făcut-o pe Tabby să plângă, constată Owen.

Învățătoarea veni la pupitrul lor.

— Doamna învățătoare, Jake i-a spus lui Tabby că Omul Șoaptă o va ucide așa cum l-a ucis pe Neil, iar ea s-a speriat și plânge.

Și așa Jake ieși în evidență din prima zi de școală.

Tati va fi foarte dezamăgit.

Optsprezece

Ziua decurse mai bine decât mă așteptasem.

Opt sute de cuvinte puteau fi considerate puține, dar, după ce nu ai scris nimic luni de zile, era cel puțin un început.

Citesc acum din nou.

Rebecca.

În acel moment, era vorba despre ea. Nu era începutul unei povești, ci începutul unei scrisori, una greu de citit. Aveam atâtea amintiri frumoase și știu că, pe măsură ce voi continua, mă vor copleși; oricât de mult o iubeam și îi simțeam lipsa, nu puteam nega un resentiment profund, o frustrare la gândul că mă părăsise și pe mine, și pe Jake; nu puteam îndura singurătatea într-un pat gol. Nu puteam suporta sentimentul că am fost *abandonat* și lăsat singur să înfrunt realitatea. Bineînțeles, nu era vina ei pentru ceea ce mi se întâmpla, dar durerea era ca o mâncare cu prea multe ingrediente, unele din ele nedigerabile. În ceea ce scrisesem cu sinceritate era doar o parte din sentimentele pe care le trăiam.

Schița de bază, în esență. Acum aveam o idee despre ceea ce urma să scriu. Un bărbat, în speță eu, își pierduse soția – de exemplu, ea. Și oricât de dureroasă ar fi explorarea sentimentelor, mă simt în stare să o fac, trecând de la urâtenie la frumusețe și sperând să ajung în final la un sentiment de acceptare și de împăcare. Uneori, scrisul poate ajuta în procesul de vindecare. Nu știam dacă așa va fi și în cazul meu, dar aveam un scop.

Am salvat fișierul și m-am dus să-l iau pe Jake de la școală.

Când am ajuns acolo, ceilalți părinți stăteau aliniați lângă perete, așteptând. Probabil era o regulă strictă, legată de locul unde trebuia să stai să aștepți, dar fusese o zi lungă și am decis să nu-mi pese. Am zărit-o în schimb pe Karen stând singură lângă poartă și m-am dus la ea. După-amiaza era mai cald decât dimineața, dar tot era îmbrăcată gros, ca și cum se pregătea de ninsoare.

— Bună, din nou, spuse. Crezi că a supraviețuit?

— Sunt sigur că ar fi sunat de la școală până acum dacă nu ar fi supraviețuit.

— Îmi imaginez... Cum a fost ziua ta?... Cum au fost cele șase ore de libertate?

— O zi interesantă, am răspuns. În sfârșit, am intrat în garaj și am

descoperit că fosta proprietară a depozitat acolo o grămadă de vechituri.

— A, ce enervant! *Ce șmecheră!*

Am râs de complezență. Scrisul îmi mai potolise neliniștea legată de persoana care intrase în curte, dar acum întâmplarea îmi revenea în minte.

— M-am trezit și cu un tip dând târcoale casei.

— Oh, asta nu sună bine.

— Da. A zis că a crescut în casa asta și că vrea să arunce o privire. Nu știu ce să cred.

— Sper că nu l-ai lăsat să intre?

— Dumnezeu, nu!

— Unde te-ai mutat?

— Pe strada Garholt.

— Noi stăm după colț.

Dădu din cap.

— Nu cumva e *casa groazei*?

Casa groazei. M-am întristat puțin.

— Probabil. Cu toate că eu prefer să cred că are personalitate.

— Oh, are!

Dădu din cap din nou.

— Am văzut că era de vânzare vara trecută. Evident, nu e *deloc* înfricoșătoare în sine, dar Adam spunea că arată ciudat.

— Atunci, este chiar locul potrivit pentru mine și Jake.

— Sunt sigură că nu e adevărat.

Zâmbi, apoi se îndepărtă de zid în timp ce ușa școlii se deschidea.

— Gata! Au dat drumul la creaturi!

Învățătoarea lui Jake ieși în prag, uitându-se după părinți, întorcând capul și strigând fiecare copil. Veneau în fugă, unul câte unul, cu rucsacul pe umăr și sticla de apă bălăngănindu-se. *Doamna Shelley*, mi-am amintit. Avea o privire aspră. Eram sigur că s-a uitat la mine de câteva ori, dar nu am apucat să-i spun că sunt tatăl lui Jake. Un băiat care am presupus că este Adam a venit lângă noi, iar Karen l-a mângâiat pe cap.

— Ai avut o zi bună, băiete?

— Da, mamă.

— Hai să mergem!

Se întoarse spre mine.

— Pe mâine!

— Sigur.

După ce s-au îndepărtat, am mai așteptat puțin până când mi s-a părut că am rămas ultimul. În sfârșit, doamna Shelley îmi făcu semn să mă apropiu. Am traversat curtea.

— Sunteți tatăl lui Jake?

— Da.

Jake ieși afară, îndreptându-se spre mine, cu ochii în pământ, arătând mic și smerit. *Oh, Doamne*, m-am gândit. S-a întâmplat ceva. De aceea am rămas ultimii.

— S-a întâmplat ceva?

— Nimic important, spuse doamna Shelley. Totuși, doream să vorbim. Vrei să-i spui tatălui tău ce s-a întâmplat, Jake?

— Am fost pus pe culoarea galbenă, tată.

— Ce anume?

— Avem un sistem asemănător semaforizării instalat pe perete, explică doamna Shelley. Pentru obrăznicii. Ca rezultat al comportamentului său, Jake este primul care a fost trecut pe culoarea galbenă. Deci nu a fost un început ideal.

— Cea făcut?

— I-am zis lui Tabby că o să moară, spuse Jake.

— Și lui Owen, adăugă Shelley.

— Și lui Owen.

— Bine... am răspuns.

Și pentru că nu găseam nimic mai inteligent să adaug, am zis:

— Toți *o să* murim.

Doamna Shelley nu a fost impresionată.

— Nu e amuzant, domnule Kennedy.

— Știu.

— Am avut un elev anul trecut, spuse doamna Shelley. Neil Spencer? Poate ați auzit despre el la știri.

Cunoșteam vag numele.

— A dispărut, spuse.

— A, da.

Îmi aminteam acum. Ceva despre un copil care a fost lăsat să iasă singur pe stradă.

— A fost îngrozitor. Doamna Shelley se uită la Jake și ezită. Nu ne face plăcere să discutăm despre asta. Jake a sugerat că ceilalți copii ar putea fi următoarele victime.

— În regulă. Deci este... pe culoarea galbenă.

— Toată săptămâna viitoare. Dacă ajunge pe roșu, trebuie să mergem la directoare.

M-am uitat în jos la Jake, care arăta foarte supărat. Nu mi-a plăcut ideea de a fi făcut de râs în public, pus la zidul infamiei, dar în același timp eram supărat pe el. A spus ceva îngrozitor. Dar de ce a făcut așa ceva?

— În regulă, spusei. Să știi că sunt dezamăgit de comportamentul tău, Jake. Foarte dezamăgit.

Își lasă capul mai jos.

— Vorbim noi acasă. M-am întors spre doamna Shelley. Și nu se va mai întâmpla, promit.

— Vă rog să vă asigurați că nu se mai întâmplă. Mai este o problemă.

Veni mai aproape de mine și vorbi mai încet, chiar dacă era evident că Jake putea auzi.

— Unul dintre profesorii asistenți l-a văzut în pauza de prânz și s-a îngrijorat puțin. A spus că Jake vorbea singur?

Am închis ochii și am simțit că îmi fuge pământul de sub picioare. Doamne, nu și asta. Nu în fața tuturor. De ce lucrurile nu erau mai simple?

De ce nu ne puteam *adapta* aici?

— Voi discuta cu el, am spus din nou.

★★★

Numai că Jake refuza să vorbească cu mine.

În drum spre casă, am încercat să aflu mai multe informații de la el, cu blândețe la început, dar după ce am văzut că tace, chiar m-am enervat. Știam că am greșit, dar adevărul era că nu eram supărat pe *el*. Era vorba doar de situația în sine. Eram necăjit că lucrurile nu au mers bine, așa cum am sperat. Și dezamăgit că acest prieten imaginar se întorsese. Și îngrijorat cu privire la ce puteau crede ceilalți copii și cum se vor comporta cu el. În final, am tăcut și eu, iar acum mergeam unul lângă altul ca doi străini.

Ajunși acasă, m-am uitat în ghiozdanul lui. Măcar Pachetul cu Lucruri Speciale era tot acolo. Avea și ceva de citit, ceva simplu pentru el.

— Am stricat totul, nu-i așa? spuse încet Jake.

Am pus hârtiile jos. Stătea lângă canapea, cu capul plecat și arăta mai mic ca niciodată.

— Nu, am spus. Bineînțeles că nu.

— Așa crezi tu.

— Nu cred, Jake. Chiar sunt foarte mândru de tine.

— Eu nu. Mă urăsc.

Auzind că vorbește așa, am simțit că mi se oprește inima.

— Nu vorbi așa, am zis repede, apoi m-am pus în genunchi, încercând să-l îmbrățișez.

Dar nu avu nicio reacție.

— *Niciodată* să nu mai spui asta!

— Pot să desenez? întrebă fără vlagă.

Am tras adânc aer în piept, depărtându-mă puțin. Doream din tot sufletul să vorbesc cu el, dar era clar că nu va vorbi acum. Poate mai târziu. *Vom vorbi.*

— Sigur.

M-am dus în birou, am deschis laptopul ca să revăd ce lucrasem. *Mă urăsc.* L-aș fi certat, dar, sincer, erau cuvintele pe care mi le spuneam și eu destul de des în ultimul an. Așa simțeam și eu. De ce eram un ratat? De ce nu puteam să spun sau să fac ce trebuie? Rebecca îmi spusese mereu că Jake și cu mine ne asemănăm și poate ne treceau prin minte aceleași gânduri acum. Chiar dacă era adevărat că ne iubeam chiar și când ne certam, nu însemna că ne iubeam pe noi înșine.

De ce spusese ceva atât de groaznic la școală? Vorbise singur, dar desigur nu asta era problema. Eram sigur că era vorba de fetița cu care vorbea – că în sfârșit *ne găsisese* – și nu știam ce să fac. Dacă nu-și putea face prieteni reali, va avea mereu prieteni imaginari. Iar dacă aceștia îl făceau să se comporte așa cum s-a comportat azi, cu siguranță va avea nevoie de ajutor, nu?

— *Joacă-te cu mine!*

Am ridicat privirea de pe ecranul laptopului.

A urmat un moment de tăcere și a început să-mi bată inima tare.

Vocea se auzise din sufragerie, dar nu semăna cu vocea lui Jake. Era guturală și malițioasă.

— Nu vreau.

Ăsta era Jake.

M-am dus în prag, ascultând intenționat.

— *Joacă-te cu mine,* spuse.

— Nu.

Cu toate că ambele voci trebuiau să aparțină fiului meu, păreau atât de diferite încât credeai că era un alt copil acolo, cu el. Numai că nu semăna deloc cu vocea unui copil. Era o voce prea bătrână și groasă. M-am uitat la

ușa din față. Nu o încuiasem când intrasem și probabil nici lanțul nu era pus. Oare era posibil să fi intrat cineva în casă? Nu – doar eram în camera de alături. Aș fi auzit dacă intra cineva.

— *Ba da. O să te joci cu mine.*

Vocea suna plină de satisfacția anticipării perspectivei.

— Mă sperii, spuse Jake.

— *Vreau să te sperii.*

Auzind asta, am intrat în sfârșit în sufragerie, mergând repede. Jake stătea în genunchi pe podea lângă desene, privindu-mă fix cu ochi mari, îngroziți.

Era singur singurel, dar nu asta mă speria. Cum se întâmplase și înainte în casă, se simțea o prezență în cameră, ca și cum ceva sau cineva tocmai o zbughise afară din cameră, înainte să intru.

— Jake? l-am strigat încet.

Înghiți în sec, de parcă îi venea să izbucnească în plâns.

— Jake, cu cine vorbeai?

— Cu nimeni.

— Te-m *auzit* vorbind. Te prefăceai că ești altcineva. Cineva care dorea să se joace cu tine.

— Ba nu, nu vorbeam!

Brusc, părea mai puțin îngrozit decât furios, ca și cum îl dezamăgisem cumva.

— Întotdeauna spui asta și nu e corect!

Am clipit surprins, stând acolo neajutorat în timp ce Jake începu să-și îndese hârtiile în Pachetul cu Lucruri Speciale. Nu spuneam asta mereu, nu-i așa? Știa că nu-mi plăcea să vorbească singur – mă deranja – dar, în realitate, nu îl *certasem* niciodată pentru asta.

Am traversat camera și m-am așezat pe canapea lângă el.

— Jake!

— Mă duc în camera mea!

— Te rog, nu! Îmi fac griji pentru tine.

— Ba nu, nu-i adevărat. Nu-ți pasă de mine.

— *Nu e adevărat!*

Dar trecu pe lângă mine și se duse spre sufragerie. Instinctul îmi spunea să-l las acum în pace să se răcorească și să vorbim mai târziu – dar voiam și să-l calmez. Mă luptam să găsesc cuvintele potrivite.

— Credeam că-ți *place* de fetiță, am spus. Credeam că *vrei* să o mai vezi.

— Nu era ea!

— Atunci cine era?

— Băiatul din podea.

Dispăru în hol.

Am stat acolo câteva minute, incapabil să gândesc sau să spun ceva. Băiatul din podea. Mi-am adus aminte de vocea răgușită cu care Jake vorbea singur. Și, desigur, era singura explicație pentru ceea ce auzisem. Dar chiar și așa, mă trecu un fior. Nu semăna deloc cu vocea lui.

Vreau să te sperii.

Și deodată aruncați o privire în jos. Jake își strânsese majoritatea hârtiilor, dar una rămăsese pe jos, cu câteva creioane. Galben, verde și mov.

Mă uitai fix la desen. Jake desenase fluturi. Erau schițați copilărește, neclari, dar ușor de recunoscut, semănând cu cei pe care îi văzusem dimineața în garaj. Dar era imposibil, deoarece el nu fusese niciodată acolo. Tocmai voiam să ridic hârtia și să o examinez mai de aproape, când l-am auzit izbucnind în plâns.

M-am ridicat și am fugit pe hol, tocmai când el țâșni din biroul meu, suspinând, trecând pe lângă mine și fugind sus pe scări.

— Jake!

— Lasă-mă în pace! *Te urăsc!*

L-am privit trecând în fugă pe lângă mine. Mă simțeam neajutorat, incapabil să țin pasul cu ceea ce se întâmplă. Nu înțelegeam nimic.

Trânti ușa camerei.

Buimăcit, am intrat în birou.

Atunci, am văzut pe ecran cuvintele teribile pe care le scrisesem Rebeccăi. Am scris cât de greu este fără ea, cât de mult o învinovățesc că m-a părăsit și m-a lăsat cu toate pe cap, să mă descurc singur. Erau cuvinte pe care fiul meu le citise. Și atunci am închis ochii și totul mi-a fost foarte clar.

Nouăsprezece

Pete stătea la masă când se auzi telefonul. Ar fi trebuit să gătească sau să se uite la televizor, dar era frig și întuneric în bucătărie, iar sufrageria era cufundată în liniște. Se uita la sticlă și la fotografie.

Le privea de ceva timp.

Avusese o zi grea, care îl marcaseră. Întrevederea cu Carter, de astăzi, se desfășurase mai rău ca de obicei. În ciuda faptului că nu se mai gândea la comentariile Amandei, pe Pete îl obseda descrierea ucigașului din visul cu Tony Smith. Noaptea trecută se hotărâse să-l uite pe Neil Spencer, dar acum era imposibil. Cazurile erau legate între ele. Și el era implicat.

Ce rol avea? Toată după-amiaza i-a interogat pe vizitatorii prietenilor lui Carter fără niciun rezultat, cel puțin până acum. Totuși, erau câțiva care trebuiau cercetați mai îndeaproape. Adevărul trist e că ticălosul avea mai mulți prieteni în închisoare decât Pete în libertate.

Hai, bea!

Ești inutil. Ești neînsemnat. Hai, bea!

Impulsul era mai puternic ca niciodată, dar putea supraviețui. La urma urmei, până acum rezistase. Și totuși ideea de a băga sticla sigilată înapoi în dulapul din bucătărie îl dispera. Dorința de a bea era greu de stăpânit.

Își sprijini bărbia în palmă, atingând ușor cu degetele pielea din în jurul gurii și se uită la poza cu Sally.

În urmă cu mulți ani, în efortul de a nu se mai urî, Sally îl încurajase să scrie pe două coloane o listă cu trăsături pozitive și una cu trăsături negative, ca să poată vedea singur că există un echilibru între ele. Dar asta nu-i folosise la nimic. Sentimentul de eșec era prea bine înrădăcinat ca să dispară astfel. Sally încercase din toate puterile să-l ajute, dar, până la urmă, el se întorcea tot la băutura.

Și se putea vedea asta chiar în fotografie. Cu toate că arătau fericiți amândoi, semnele erau acolo. Sally ținea ochii larg deschiși în soare, pielea ei strălucea, în timp ce el părea nesigur, ca și cum o parte din el ura lumina soarelui. Se iubeau profund, dar dăruirea și acceptarea iubirii erau limbaje pe care el nu le înțelegea. Credea că nu merită asemenea dragoste, se îneca în băutura și se transformase în omul care era acum. Ca și în cazul tatălui său, distanța îl ajută să înțeleagă totul. Bătăliile sunt mai ușor de descifrat privite de sus.

Prea târziu.

Trecuseră atât de mulți ani, dar încă se mai întreba unde era și ce făcea Sally. Singura consolare era că probabil era fericită pe undeva. Și că despărțirea lor a salvat-o de la o viață chinuită lângă el. Se consola cu ideea că era pe undeva în lume și trăia viața pe care o merita dintotdeauna.

Asta pierzi dacă bei.

De aceea nu merită.

Dar, bineînțeles, vocea avea și un răspuns la asta, așa cum avea la orice. Dacă tot a pierdut cea mai prețioasă ființă din viața sa, de ce să se mai chinuie?

Ce importanță mai avea?

Privea sticla fix. Simți apoi vibrația telefonului în tocul de la șold.

★★★

Se întoarce mereu la mine, nu-i așa?

Se termină mereu acolo unde începe.

Cuvintele lui Frank Carter îi reveneau în minte în timp ce mătura cu lumina lanternei terenul viran, mergând încet și atent în întunericul negru ca smoala. Senzația de greață și presimțirea rea din suflet se puteau compara doar cu sentimentul de eșec. *Certitudinea eșecului.*

Cuvintele lui Carter păruseră aruncate la întâmplare, în acel moment, dar ar fi trebuit să știe mai bine. Nimic din ceea ce spunea Carter nu era fără sens. Ar fi trebuit să recunoască subtilitatea mesajului care poate fi, intenționat, înțeles doar retrospectiv.

În față îi apărură reclamele, cortul și siluetele ofițerilor mișcându-se atent în jur. Greța se intensifică și aproape că își pierdu echilibrul. *Pas cu pas.* Acum două luni, fusese aici ca să caute un băiețel care dispăruse. În această noapte, era aici deoarece fusese găsit un băiețel.

Își amintea acum, că în acea seară de iulie, își lăsase cina să se răcească pe masa din sufragerie. În această seară era sticla pe masă. Dacă găsea aici ceea ce se aștepta el să găsească, atunci putea să o deschidă când ajungea acasă.

Ajunse sub copertină și stinse lanterna. Era inutilă în lumina reclamelor din jur. Așa cum zăcea întins în mijlocul lor, se gândi că era prea multă lumină. Încă nu era pregătit pentru asta. Întorcându-se, îl zări lângă cort pe comisarul-șef Lyons, care se uita la el cu o privire goală. Pentru o clipă, Pete crezu că deslușește o umbră de satisfacție în privirea lui – *ar fi trebuit să previi asta* – apoi își întoarse brusc privirea spre un televizor cu ecranul

spart. Își dădu seama că Amanda era lângă el.

— De aici a fost luat, spuse Pete.

— Nu putem ști cu siguranță.

— Sunt sigur, spuse el.

Se întoarse și privi în întuneric. Strălucirea luminilor și intensitatea activității din fața lor contrastau cu întunericul în care era cufundat terenul viran din jurul lor.

— *Se termină mereu acolo unde începe*, spuse Amanda. Așa ți-a spus Carter, nu?

— Da. Ar fi trebuit să acord mai multă atenție acestui detaliu.

— Sau ar fi trebuit să acord eu mai multă atenție. Nu e vina ta.

— Atunci nici a ta.

— Poate.

Zâmbi trist.

— Dar aveai nevoie, mai mult decât mine, să auzi o încurajare.

Putea jura că nu era adevărat. Arăta palidă și bolnavă. În ultimele luni, observase cât de eficientă și de capabilă era și avea impresia că era și ambițioasă – își imaginase că acest caz o poate ajuta în carieră fără să înțeleagă pe deplin toate implicațiile. Simțea o înrudire stranie cu ea. Descoperirea cadavrelor acelor băieței în casa lui Carter îl zdruncinase pentru o vreme. Știa că Amanda e muncitoare și spera la fel de mult ca și el acum douăzeci de ani, iar în acest moment, oricare ar fi fost așteptările ei, se simțea rănită.

Dar despre această înrudire nu putea vorbi cu voce tare. Fiecare mergea singur pe drumul său. Ajungeai la capăt sau nu.

Amanda răsuflă încet.

— Mizerabilul *știa*, spuse ea. Nu?

— Da.

— Deci, întrebarea e *cum* a aflat?

— Încă nu știu sigur. Nu am găsit nimic până acum. Dar am o listă lungă de prieteni pe care trebuie să-i anchetăm din nou.

Ea ezită.

— Vrei să vezi cadavrul?

Poți să bei ceva când ajungi acasă.

Te las eu.

— Da, răspunse el.

Se duseră împreună spre copertină, unde zăcea trupul băiatului cu

picioarele depărtate, aproape de televizorul vechi. Rucsacul ponosit de tip armată era pe jos, lângă el. Pete făcu tot posibilul să înregistreze detaliile cu detașare. Hainele, desigur: pantalonii albaștri de jogging; tricoul alb care fusese tras peste fața băiatului, era întors pe dos.

— Acest detaliu nu a fost făcut public niciodată, spuse Pete.

O altă legătură cu Carter.

— Nu prea e sânge.

Se uită în jurul cadavrului.

— Nu e destul sânge, în orice caz – rănilor nu justifică această cantitate mică de sânge. A fost ucis în altă parte.

— Așa se pare.

— Asta e diferența dintre noul ucigaș și Carter. Carter i-a ucis și i-a ținut pe acei copii în dependența casei, acolo unde i-am găsit. Nu a încercat să scape de cadavre.

— În afară de Tony Smith.

— Cu el condițiile au fost diferite. Și, în plus, a fost într-un loc public.

Gesticulă, arătând împrejurimile.

— Cine a făcut asta a dorit ca trupul să fie găsit. Și nu oriunde. Acolo unde a început, cum mi-a spus Carter.

Poți să bei ceva când ajungi acasă.

— Hainele sunt cele pe care le purta când a dispărut. Cu excepția rănilor, pare că a fost bine îngrijit. Nu este foarte slab.

— Altă diferență față de Carter, spuse Amanda.

— Da.

Pete închise ochii, încercând să-și pună gândurile în ordine. Înainte de a fi ucis, Neil Spencer fusese ținut undeva două luni. Fusese îngrijit. Și apoi s-a întâmplat ceva. În final, a fost adus în locul de unde fusese răpit.

Ca un cadou, se gândi el.

Un cadou dăruit de cineva și pe care nu îl mai doresc.

— Rucsacul! Deschise ochii. Este o sticlă de apă în rucsac?

— Da. Să-ți arăt.

O urmă îndeaproape, înconjurând trupul băiatului. Își puse mânușile ca să deschidă dopul și se uită înăuntru. Sticla de apă era plină pe jumătate. Încă ceva. Un iepuraș bleu de pluș – o jucărie cu care dormea. Asta nu fusese niciodată pe listă.

— Îl avea cu el?

— Încercăm să aflăm de la părinți.

Amanda se scotoci în buzunar.

— Cred că da. Cred că îl avea cu el și ei nu știau.

Pete dădu din cap încet. Acum știa totul despre Neil Spencer. Băiatul era indisciplinat la școală. Agresiv. Maturizat înainte de vreme și înrăit, ca oamenii care sunt loviți de viață.

Dar dincolo de toate acestea, era doar un băiat de șase ani.

Făcu un efort să privească trupul băiatului cu detașare, fără să țină seama de sentimentele pe care i le evoca sau de amintirile stârnite. Ar fi putut să bea ceva când ajungea acasă.

Îl vom prinde pe cel care ți-a făcut asta.

Apoi se întoarse și se îndepărtă, luminându-și drumul cu lanterna când pătrunse din nou în întuneric.

— Voi avea nevoie de tine la anchetă, Pete, strigă Amanda după el.

— Știu.

Dar se gândea la sticla de băutură lăsată pe masa din sufragerie și se abținea cu greu să nu o rupă la fugă. Și te voi ajuta!

Douăzeci

Bărbatul stătea în întuneric, tremurând.

Deasupra lui, cerul negru era senin și spuzit de stele. Răcoarea nopții contrasta cu dogoarea zilei care trecuse. Dar nu răcoarea îl făcea să tremure. Chiar dacă refuza să se gândească în mod direct la ceea ce făcuse în acea după-amiază, impactul acțiunilor sale îi marcaseră fiecare fibră a ființei.

Nu mai ucisese niciodată până azi.

Înainte, își imaginase că era pregătit să o facă, iar în acel moment se lăsase condus de furia și de ura pe care o simțea. Dar actul în sine îl deabusolase, acum era nesigur de sentimentele sale. În această seară a râs și apoi a plâns. Se cutremura de rușine, se ura pe el, dar și dansa în baie într-o euforie confuză. Era imposibil de descris.

Deschisese o ușă care nu se va mai închide niciodată și experimentase ceva ce puțini oameni de pe planetă experimentaseră deja sau o vor face vreodată. Nu exista un ghid sau un curs de pregătire pentru călătoria în care pornise. Nu exista o hartă ca să urmărească traseul. Actul uciderii în sine îl abandonase în derivă pe o mare de emoții.

Trase încet în piept aerul răcoros al nopții; trupul îi cânta de bucurie.

Era atât de liniște aici încât auzea adierea din aer, ca și cum lumea murmură secrete în somn. Luminile stradale străluceau în depărtare, dar el era atât de departe de lumină. Stătea ca o stană de piatră. Cineva putea trece pe lângă el fără să-l vadă. Totuși, el l-ar vedea – sau cel puțin l-ar simți. Se simțea acordat la vibrația lumii. Iar acum, dimineața devreme, își dădea seama că era complet singur aici.

Aștepta.

Tremura.

Era greu să-și amintească furia resimțită în această după-amiază. Mânia îl mistuia zbătându-i-se în piept și întregul corp se undui sub forța sa, ca o marionetă trasă de sfori. Minteia îi era invadată de o lumină orbitoare și poate de aceea nu era în stare să-și aducă aminte ce făcuse, chiar dacă încerca. Avea impresia că ieșise din corpul său și că lăsase o altă entitate să iasă la suprafață. Dacă ar fi fost credincios, ar fi fost ușor să-și imagineze că este posedat de o forță externă. Dar nu era și știa că cel care preluase controlul în acele momente teribile venea din interior.

Acum entitatea dispăruse – sau se furișase înapoi în peșteră. Resimțea

doar o urmă de vinovăție și de neîmplinire. Văzuse în Neil Spencer un copil cu probleme, care avea nevoie să fie salvat și crezuse că el este omul potrivit. Îl ajutase și îl hrănise pe Neil. Îl adăpostise în casă. Îl îngrijise.

Nu avusese intenția să-l rănească.

Și, timp de două luni, funcționase. Simțise o pace interioară. Prezența băiatului și aparenta mulțumire a sa era ca un balsam pentru el. Pentru prima dată trăia într-o lume nu numai posibilă, ci și *corectă*, ca și cum o rană pe care o avea de mult timp în corp începuse, în sfârșit, să se vindece.

Dar, bineînțeles, totul fusese o iluzie.

Neil îl mințise de la început, irosindu-i timpul și doar *prefăcându-se* că este fericit. În final, fusese forțat să accepte că acea licărire de bunătate, pe care își imaginase că o văzuse în ochii băiatului, nu fusese reală niciodată. Era doar un șiretlic și o minciună. Fusese prea naiv și credul. Neil Spencer era doar un șarpe deghizat în copil și adevărul este că meritase pe deplin ce i se întâmplase astăzi...

Inima îi bătea foarte tare.

Scutură din cap și încercă să se calmeze respirând rar, regulat și alungându-și gândurile din minte. Ce se întâmplase azi era dezgustător. Dacă, printre toate emoțiile, ar fi simțit o armonie și o satisfacție stranie, ar fi fost oribil și greșit și ar fi trebuit să se împotrivescă acestui sentiment. În schimb, trebuia să se agațe de liniștea resimțită acum câteva săptămâni, chiar dacă s-a dovedit a fi falsă. Făcuse o alegere greșită – asta era tot. Neil fusese o greșeală care nu se va mai repeta niciodată.

Următorul băiețel va fi perfect.

Douăzeci și unu

În acea noapte, ca niciodată, nu puteam adormi deloc.

Nu reușisem să rezolv nimic cu Jake după discuția noastră. Puteam să mă justific de ce scrisesem despre Rebecca, dar era imposibil să-i explic unui băiețel de șapte ani și să-l fac să înțeleagă. Pentru el, erau cuvinte împotriva mamei sale. Nu voia să mai vorbească cu mine și nu știam dacă măcar mă ascultă. La culcare, refuză povestea și am stat acolo neajutorat, oscilând între frustrare, ură de sine și *nevoia* disperată de a-l face să înțeleagă. În final, l-am sărutat ușor pe tâmplă. I-am spus că-l iubesc și i-am urat noapte bună, sperând că mâine dimineață totul va fi bine. Ca și cum s-ar rezolva așa... Mâine va fi o nouă zi, dar nu aveam niciun motiv să cred ca va fi o zi mai bună.

Mai târziu, m-am întins în pat, zvârcolindu-mă când pe-o parte, când pe alta, încercând să adorm. Nu suportam distanța care se instala între noi. Mai rău, nu știam cum să pun capăt acestei distanțe sau măcar s-o scurtez. Și stând așa, întins în pat, pe întuneric, îmi răsuna în minte vocea răgușită cu care vorbea Jake și simțeam un fior rece pe șira spinării.

Vreau să te sperii.

Băiatul din podea.

Însă cel mai tare mă deranja desenul cu fluturi. Garajul era închis cu lacătul. Jake nu avea cum să fi intrat acolo fără ca eu să știu. Am privit de câteva ori desenul cu mai multă atenție și nu mă înșelasem. Cumva îi văzuse. Dar cum și unde?

Era o coincidență, bineînțeles; trebuia să fie. Poate erau niște fluturi banali și eu nu știam. Fluturii din garaj trebuie să fi venit de undeva, la urma urmei. Evident, am încercat să vorbesc cu Jake și despre ei. De asemenea, refuza să-mi răspundă. Așa că acum, în timp ce mă zvârcoleam încercând să adorm, îmi dădeam seama că nu găseam argumente ca să dezleg misterul fluturilor. Trebuia să sper că totul va fi bine mâine dimineață.

Sticlă spartă.

Un bărbat strigă.

Mama țipă.

Trezește-te, Tom.

Trezește-te acum.

Cineva mă zgâlțâia de picior.

Sării din pat, ud learcă de transpirație, cu inima bubuind de-mi spărgea pieptul. În dormitor era liniște, întuneric beznă – era miezul nopții. Jake stătea la marginea patului, iar în spatele lui, în întuneric, era o siluetă neagră. M-am frecat la ochi.

— Jake, am strigat încet.

Niciun răspuns. Nu puteam să-i văd fața, dar trupul se clătina ușor, ca acul unui metronom. M-am încruntat.

— Ești treaz?

Din nou niciun răspuns. M-am ridicat în șezut în pat, gândindu-mă ce ar fi mai bine să fac. Dacă era somnambul, trebuia să-l trezesc cu blândețe sau să încerc să-l conduc, adormit, în cameră? Apoi ochii mi s-au obișnuit mai bine cu întunericul și silueta deveni mai clară. Părul era altfel, mai lung decât trebuia și părea prins într-o parte.

Și...

Cineva șoptea.

Silueta de la marginea patului era complet tăcută, pendulând în continuare dintr-o parte în alta. Sunetul pe care-l auzeam venea din altă parte a casei.

M-am uitat în stânga. Ușa de la dormitor era deschisă și puteam să văd holul întunecos și gol. Șoapta venea de undeva de acolo.

— Jake!

Când m-am întors, silueta de la capătul patului dispăruse și camera era goală.

M-am frecat la ochi și mi-a sărit somnul. M-am dat jos din pat și m-am îndreptat încet spre hol. Șoaptele se auzeau mai tare aici. Nu înțelegeam niciun cuvânt, dar era clar că auzeam două voci: o conversație discretă cu un interlocutor răgușit. Jake vorbea singur din nou. M-am îndreptat instinctiv spre camera sa, apoi mi-am aruncat privirea la parter și am înghețat pe loc.

Fiul meu era jos, lângă ușa de la intrare. Din stradă pătrundea o rază de lumină trecând prin biroul meu și colorându-i părul ciufulit în portocaliu. Stătea jos, cu picioarele încrucișate sub el, cu capul sprijinit de ușă și cu mâna îndoită de la cot.

Am ascultat.

— Nu-s sigur, șopti Jake.

Replica era dată de vocea răgușită pe care o auzisem.

— Voi avea grijă de tine, promit.

— Nu-s sigur.

— Lasă-mă să intru, Jake!

Fiul meu duse mâna spre ușă, spre fanta de la cutia de scrisori. Apoi am observat că cineva împingea ușa din afară. Erau *niște degete* acolo. Îmi stătu inima în loc. Patru degete subțiri, palide se strecurau printre barele subțiri, negre, ținând deschis capacul de la cutia de scrisori.

— Lasă-mă să intru!

Jake își sprijini o mână pe una dintre bare, iar degetele se încolăciră să-l atingă.

— Lasă-mă doar să intru în casă!

Atinse lanțul de la ușă.

— Nu mișca! strigai.

Țipătul veni fără să mă gândesc, din inimă mai mult decât din minte. Degetele se retraseră imediat, iar fanta de la cutia de scrisori se închise cu un clămpănit. Jake se întoarse și se uită în sus la mine în timp ce coboram spre el, dupăind pe scări. Inima îmi bubuia gata să-mi spargă pieptul. Ajuns la capătul scărilor, i-am smuls cheile din mână.

Stătea în fața ușii și-mi bloca vederea.

— Dă-te la o parte, am strigat. *Dă-te!*

Se dădu din drum mergând în patru labe spre biroul meu. Am luat lanțul de pe ușă și apoi am încercat mânerul, care se învârti ușor – Jake deja descuiase cu cheia blestemata de ușă. Am tras-o și am ieșit repede pe aleea din față, holbându-mă în întunericul nopții.

După cât vedeam, nu era nimeni pe stradă. Aura de chihlimbar din jurul felinarelor era încețoșată, iar trotuarele erau goale. Dar uitându-mă peste drum, am văzut o siluetă fugind rapid peste câmp. O siluetă vagă, care se adăpostea în întuneric.

Prea departe ca să-l prind.

Din instinct, începui să alerg pe aleea din față, în jos, dar m-am oprit la jumătatea drumului. Noaptea, aerul era rece și din gură îmi ieșeau aburi. Ce naiba făceam? Nu puteam lăsa casa descuiată și eu să fug după cineva pe câmp. Nu puteam să-l las singur pe Jake, să-l abandonez în casă.

Așa că am stat acolo câteva secunde, holbându-mă în întuneric, spre câmp. Silueta – dacă fusese vreodată acolo – dispăruse.

Fusesse acolo.

Am mai stat puțin. Apoi am intrat în casă, am încuiat ușa și am sunat la

poliție.

Partea a treia

Douăzeci și doi

Spre lauda lor, doi ofițeri de poliție au ajuns la ușa mea în zece minute. După aceea, totul a luat-o razna.

A trebuit să-mi asum responsabilitatea pentru ceea ce se întâmplase. Era ora patru și jumătate dimineața, eram extenuat, înapăimântat și nu puteam să gândesc cum trebuie, iar ei îmi cereau diverse detalii. Nici rolul lui Jake nu putea fi ignorat în desfășurarea evenimentelor.

Când mă întorsesem în casă să dau telefon la poliție, îl găsisem în capătul scării, pe jos, îmbrățișându-și genunchii ținuți la gură și cu fața ascunsă în poală. În cele din urmă, m-am calmat și l-am liniștit și pe el, apoi l-am dus în sufragerie, unde s-a ghemuit într-un colț al canapelei. Refuza să vorbească cu mine.

Am făcut tot posibilul să-mi ascund dezamăgirea și teama, dar probabil nu reușeam.

Chiar și când au venit polițiștii și au intrat în sufragerie, Jake a rămas în aceeași poziție. M-am așezat cu stângăcie lângă el. Chiar și acum eram conștient de distanța dintre noi și eram sigur că polițiștii vor observa și ei. Cei doi – un bărbat și o femeie – erau amândoi politicoși și afixau o atitudine preocupată și înțelegătoare, necesară în astfel de situații, dar femeia se uita curioasă la Jake și aveam impresia că atitudinea îngrijorată pe care o arăta nu se datora relatărilor mele.

Apoi, bărbatul făcu referire la notițele pe care le luase.

— Jake a mai avut episoade de somnambulism?

— Puține, am spus. Dar nu dese și doar în camera mea. Nu s-a dus niciodată jos, ca astă-noapte.

Asta dacă *era* somnambul, desigur. Gândul că era obligat să deschidă ușa mă reconforta, dar mi-am dat seama că nu pot fi sigur de asta. Și, Doamne, dacă era adevărat, dacă mă ura atât de mult?

Polițistul mai notă ceva.

— Și nu puteți să-l descrieți pe individul pe care l-ați văzut?

— Nu. Era pe câmp, destul de departe, alerga repede. Era întuneric și nu l-am putut vedea bine.

— Constituție? Haine?

Am clătinat din cap.

— Nu, scuze.

— Sunteți sigur că era un bărbat?

— Da. Am auzit o voce de bărbat la ușă.

— Ar fi putut fi vocea lui Jake?

Polițistul se uită la fiul meu. Jake stătea tot ghemuit lângă mine, uitându-se în gol ca și cum n-ar fi fost nimeni lângă el.

— Câteodată copiii mai vorbesc singuri.

Nu voiam să intru în acest subiect.

— Nu, am răspuns. Sigur era cineva acolo. Am văzut degetele bărbatului ținând deschisă fanta cutiei de scrisori. L-am auzit. Era o voce de adult. Încerca să-l convingă pe Jake să deschidă ușa – și ar fi reușit. Dumnezeu știe ce s-ar fi întâmplat dacă nu mă trezeam la timp.

Realitatea situației mă frapa. În mintea mea revedeam din nou scena și mi-am dat seama cât de aproape am fost. Dacă nu eram acolo, Jake n-ar mai fi fost acum aici. Mă vedeam ce-aș fi făcut dacă băiatul ar fi dispărut, ce-aș fi relatat poliției și cât de neputincios m-aș fi simțit. Cu toate că felul lui de a se purta mă nemulțumea profund, simțeam nevoia să-mi trec brațul pe după umerii lui ca să-l protejez și să-l țin aproape de mine. Dar știam că nu pot. Că nu mă va lăsa, că nu dorea asta acum.

— Cum a pus Jake mâna pe chei?

— Le-am lăsat în biroul meu.

Am clătinat din cap.

— A fost o greșeală pe care nu o voi mai repeta.

— Așa ar fi mai înțelept.

— Și tu, Jake?

Polițista se aplecă spre el, zâmbind amabil.

— *Tu* ne poți spune ceva despre ce s-a întâmplat?

Jake clătină din cap.

— Nu? De ce te-ai dus la ușă, dragule?

Ridică umerii aproape imperceptibil și păru că se trage puțin mai departe de mine. Femeia lăsa capul pe spate, privindu-l în continuare pe Jake. Îl evalua.

— A mai fost un bărbat aici, spusei repede. A trecut pe aici ieri. Dădea târcoale garajului și avea un comportament ciudat. Când l-am întrebat, a spus că a crescut în această casă și că ar vrea să o revadă.

Polițistul se arată interesat.

— Cum v-ați întâlnit?

— A venit la ușă.

— A, înțeleg.

Notă ceva în carnetel.

— Îl puteți descrie?

L-am descris, iar el a mâzgălit ceva. Dar era clar că relatarea despre bărbatul care bătea intempestiv la ușă avea un deznodământ mai puțin interesant pentru el. În plus, era greu să descriu cât de tulburat mă simțisem din cauza lui. Nu avea nimic amenințător din punct de vedere fizic, dar, dintr-un anumit punct de vedere, părea periculos.

— Neil Spencer, mi-am amintit.

Bărbatul se opri din scris.

— Pofțiți?

— Cred că așa îl chema. Abia ne-am mutat aici. Dar un alt băiețel a dispărut, nu-i așa? La începutul verii?

Cei doi polițiști schimbă o privire.

— Ce știți despre Neil Spencer? mă întrebă bărbatul.

— Nimic. Învățătoarea lui Jake a adus vorba despre el. Voiam să intru pe Internet să caut informații, dar a fost o noapte... agitată. Și, din nou, nu doream să vorbesc despre discuția pe care o avusesem cu Jake. Aveam de lucru.

Dar, bineînțeles, nici despre asta nu puteam vorbi. La mine, lucrul înseamnă scris, iar Jake citise ce scrisesem. Am simțit cum se încordează lângă mine.

Frustrarea mă doboră.

— Credeam doar că veți considera evenimentul mai îngrijorător decât pare a fi, spusei.

— Doamne Kennedy...

— Mi se pare că nu mă credeți.

Bărbatul zâmbi. Dar era un zâmbet reținut.

— Nu e vorba că *nu vă credem*, doamne Kennedy. Dar noi putem lucra doar cu ce avem. Mă cântări o clipă din priviri, la fel cum partenera sa îl evalua pe fiul meu. Noi luăm totul în serios, dar, bazându-ne pe ceea ce ne-ați declarat, nu avem multe informații acum. Cum v-am spus, vă recomand să vă țineți cheile undeva unde fiul dumneavoastră nu are acces. Respectați câteva reguli de siguranță în casă. Supravegheau casa. Și nu ezitați să ne contactați dacă vedeți pe cineva care n-are ce căuta pe proprietatea dumneavoastră.

Am dat din cap. Având în vedere că cineva încercase să îmi răpească copilul, acest răspuns nu era prea potrivit. Eram supărat pe mine însumi și

nu mă puteam abține să nu fiu supărat și pe Jake. Încercam să-l ajut! În câteva minute polițiștii vor pleca, și vom fi iar noi doi. Singuri. Și niciunul dintre noi nu ne puteam adapta la traiul împreună.

— Domnule Kennedy? mă strigă femeia cu o voce blândă. Sunteți doar dumneavoastră și Jake în casă? Mama copilului locuiește în altă parte?

— Mama lui a murit.

Am spus-o prea direct, simțind că-mi scapă o notă de nervozitate. Părea că vorbele mele o jigniseră.

— Oh. Îmi pare foarte rău.

— Doar că... mi-e foarte greu. Și ceea ce s-a întâmplat în noaptea asta m-a speriat.

Deodată, Jake parcă fu readus la viață, animat poate de furie. De ceea ce scrisesem. De faptul că am spus atât de cinic că mama lui murise. Se îndreptă ușor și se ridică drept, în picioare, privindu-mă în sfârșit, cu o expresie neutră pe chip. Când vorbi, avea o voce răgușită, nepământească, care răsuna mult mai matură pentru vârsta sa.

— *Vreau să te sperii*, spuse.

Douăzeci și trei

Când se opri alarma, Pete mai rămase întins în pat un moment. Ceva nu era în regulă și trebuia să se pregătească. Simți apoi că-l cuprinde un atac de panică, gândindu-se la evenimentele de ieri seară. Imaginea corpului lui Neil Spencer pe terenul viran. Apoi, cursa aproape frenetică spre casă. Și greutatea liniștitoare a sticlei din mână.

Click-urile dopului când a desigilat sticla.

Și apoi...

În sfârșit, deschise ochii. Deși era devreme, soarele strălucea deja cu putere. Raze calde se strecurau prin draperiile albastre și poposeau pe pătura adunată peste genunchi. În timpul nopții transpirase și se dezvelise, iar acum pătura mototolită atârna greu pe genunchi.

Își întoarse capul și se uită pe masă.

Sticla era acolo. Sigiliul era rupt.

Dar conținutul era neatins, sticla era plină.

Își aminti cât de mult deliberase azi-noapte luptând iar și iar cu ispita, care revenea la el din diverse cotloane. Și el, și vocea refuzau să se lase înduplecați și să abandoneze lupta. Chiar adusese cu el sticla și un păhărel lângă pat. Se lupta chiar și atunci.

Iar în final, câștigase.

Se simți cuprins de un sentiment de ușurare. Privi paharul, înainte de a merge la culcare, așezase fotografia lui Sally deasupra. După toate cele întâmplate, fotografia și acele amintiri reprezentau pentru el motive suficiente ca să se abțină de la băutură.

Încercă să nu se gândească la ziua care urma sau la serile care vor veni.

Destul pentru moment.

Făcu un duș și luă micul dejun. Chiar dacă nu băuse, se simțea atât de epuizat încât se gândea să nu meargă azi la sală. Avea programată o ședință dis-de-dimineată și trebuia să se pregătească, să meargă mai departe cu acest caz. Deja era sătul. Oricât de indiferent își propusese să fie, când văzuse trupul lui Neil Spencer avu impresia că filmează cu o cameră fără să se uite prin obiectiv; mintea îi fotografia nepăsătoare. Dacă voia să fie în stare de ceva, trebuia să se comporte ca un profesionist competent în următoarele ore, să-și golească mintea de ororile văzute.

Se duse totuși la sală.

Apoi, simțindu-se mai calm, urcă la etaj. Intră în birou și privi o clipă teancurile binecuvântate și inofensive de hârtii. Găsi apoi carnetelul vechi de notițe de care avea nevoie la ședință și se îndreptă spre sala de operațiuni aflată deasupra, la etaj.

Calmul lui se risipi ușor când deschise ușa. Mai erau zece minute până trebuia să înceapă ședința, dar sala era plină de ofițeri. Nu vorbea nimeni; toți păreau îngândurați. Majoritatea dintre ei lucraseră la acest caz de la început și, indiferent de șanse, fiecare sperase. Până acum, aflaseră cu toții descoperirea făcută în noaptea trecută. Până azi, aveau de-a face cu dispariția unui copil. Acum era vorba de o crimă.

Se sprijini de perete, în fundul sălii, conștient că privirile celorlalți se îndreptau spre el. Era de înțeles. Deși implicarea sa inițială fusese inutilă, toți știau că prezența sa aici, acum, nu era o coincidență. Îl zări pe comisarul-șef Lyons stând în față, uitându-se la el. Pete îi întâlni o clipă privirea, încercând să descifreze expresia de pe chipul său. Ca și aseară, pe terenul viran unde fusese găsit cadavrul, părea indiferent, iar Pete își putea imagina orice. Era oare un sentiment ciudat de triumf? Era nedrept să se gândească la așa ceva, dar, cu siguranță, orice era posibil. În ciuda evoluției diferite a carierelor lor, Pete știa că Lyons îl invidia puțin deoarece el fusese cel care îl prinsese pe Frank Carter. Desfășurarea recentă a evenimentelor dovedea că acest caz *nu fusese* niciodată cu adevărat închis. Iar acum iată-l pe Lyons prezidând ceea ce putea fi sfârșitul jocului, Pete fiind redus la stadiul de pion.

Își încrucișă brațele, se uită în jos și așteptă.

Amanda ajunse un minut mai târziu, măturând cu privirea, de la un capăt la altul al sălii, mulțimea adunată. Chiar dacă abia o vedea din colțul său, era evident că femeia părea hărțuită și extenuată. Observă că era îmbrăcată la fel ca noaptea trecută. Dormise în aceleași haine sau mai degrabă nu dormise deloc. Urcând pe podiumul îngust, avea o privire supusă, înfrântă.

— Așa... Atenție toată lumea, spuse. Ați auzit toți vestea. Ieri seară ni s-a raportat că s-a găsit cadavrul unui băiat pe un teren viran lângă Gair Lane. Ofițerii de poliție au ajuns la fața locului și au împrejmuit zona. Identitatea victimei nu a fost încă stabilită, dar avem dovezi solide să presupunem că este Neil Spencer.

Aveau toate datele până acum și totuși... Pete își dădea seama că toți erau istoviți. Tensiunea din încăpere scăzuse. Tăcerea domnea printre

ofițerii adunați la ședință.

— Credem că mai există o persoană implicată. Cadavrul prezintă răni masive.

Vocea Amandei răsună deodată strident în încăperea și o văzu că tresare. Prea tare pentru urechile ei. În alte împrejurări, ai fi spus că era un semn de slăbiciune, dar Pete nu credea că era vorba despre asta acum. O privi cum își revine.

— Evident, detaliile nu vor fi relatate în mass-media acum. Poliția a încercuit zona, dar reporterii știu că s-a găsit un cadavru. Alte informații nu vor fi furnizate presei până nu vom ști exact ce se întâmplă.

O femeie de lângă perete dădu din cap afirmativ. Pete recunoscuse gestul, fiind același gest pe care îl schița în crizele sale de dependență, tânjind după băutură și reușind să supraviețuiască durerii fizice.

— Cadavrul a fost ridicat și se va face o autopsie în această dimineață. Avem ora estimată a morții, între ora 15 și 17 ieri după-amiază. Presupunând că este Neil Spencer, acesta a fost găsit aproximativ în același loc de unde a dispărut, ceea ce poate fi important. Credem că Neil a fost ucis în altă parte, presupunem că acolo unde a fost ținut. Să sperăm că medicii legiști ne vor furniza mai multe detalii. Între timp, vom verifica toate camerele de supraveghere din zonă. Vom bate la toate ușile din vecinătate. Deoarece, sub nicio formă, nu voi lăsa un monstru neidentificat să se plimbe liber prin sat. Sub nicio formă nu voi permite asta.

Ridică privirea. În ciuda oboselii vădite și a supărării, acum avea o sclipire în ochi.

— Cu toții am lucrat la acest caz. Și, chiar dacă eram pregătiți, nu ne așteptam la acest deznodământ. Deci vreau să vă spun foarte clar: nu voi permite nimănui să stea cu mâinile în sân! S-a înțeles?

Pete se uită din nou în jur. Câteva încuviințări ici-colo; sala reveni din nou la viață. Îi admira curajul și recunoscuse nevoia de a însufleți asistența. Își aminti de discursurile pline de furie pe care le ținea acum douăzeci de ani și, deși credea în ele atunci, acum știa că lucrurile nu numai că nu *stau* așa cum dorești tu, ci dimpotrivă. Uneori, ele te urmăresc toată viața.

— Am făcut tot ce ne-a stat în putință, spuse Amanda auditoriului. Nu l-am găsit pe Neil Spencer în timp util. Dar, fiți siguri, îl *vom găsi* pe cel care l-a ucis.

Pete putea jura că femeia credea în ceea ce spune cu atâta pasiune, la fel ca și dânsul acum douăzeci de ani. Pentru că trebuia. Se întâmplase ceva

oribil în tura ta și singurul mod în care puteai să-ți alini durerea era să faci totul ca să îndrești situația. Să-l prinzi pe cel care e vinovat înainte să mai facă rău altcuiva. Sau cel puțin să încerci.

Îl vom găsi pe cel care l-a ucis.

Spera să fie adevărat.

Douăzeci și patru

E uimitor cât de repede revine totul la normal la timpul potrivit.

După ce au plecat cei de la poliție, m-am gândit că nu mai avea rost să ne ducem din nou la culcare, nici eu, nici Jake, iar pe la 8.30 eram terminat de oboseală. Am început să-i prepar micul dejun și să-l pregătesc pentru școală. După cele întâmplate, părea ridicol să mergă la școală, dar nu aveam niciun pretext să-l țin acasă. De fapt, având în vedere spectacolul oferit ofițerilor de poliție mai devreme, o parte din mine nu și-l dorea în preajmă acum.

În timp ce stăteam în bucătărie și el își mânca laptele cu cereale, refuzând în continuare să vorbească cu mine, eu mi-am turnat un pahar de apă pe care l-am băut dintr-o suflare. Nu știam ce să fac sau cum să reacționez. La câteva ore distanță, evenimentele nopții păreau îndepărtate și ireale. Oare puteam fi sigur că ceea ce am văzut era adevărat? Poate doar îmi imaginasem. Ba nu, chiar *văzusem*. Un tată mai bun – chiar unul mediocru – ar fi fost în stare să-i convingă pe polițiști să-l ia în serios. Un tată mai bun ar avea un fiu care vorbește cu el, nu l-ar compromite. Ar vedea că mă temeam pentru siguranța lui și că încercam să-l protejez.

Strânsei paharul în mână.

Nu ești tatăl tău, Tom.

Auzeam în minte vocea discretă a Rebeccăi.

Nu uita niciodată asta.

M-am uitat în jos, la paharul din mână. Îl strângeam prea tare. Îmi revenea în minte amintirea aceea îngrozitoare – sticlă spartă, mama țipând – și am lăsat paharul deoparte înainte de a mă prăbuși cu totul.

La nouă fără zece mergeam cu Jake la școală. Pășea încet lângă mine, respingând în continuare încercările mele de a sta de vorbă cu mine. Doar când am ajuns la poarta școlii vorbi.

— Cine e Neil Spencer, tati?

— Nu știu.

În ciuda subiectului, eram mulțumit că vorbește cu mine.

— Un băiat din Featherbank. Cred că a dispărut anul acesta, cu câteva luni înainte; îmi amintesc că am citit ceva despre dispariție. Nimeni nu știe ce i s-a întâmplat.

— Owen a spus că a murit.

— Owen pare a fi un băiețel minunat.

Jake se gândea, evident, să mai spună ceva, dar se răzgândi.

— A spus că stau în banca lui Neil.

— Asta e o prostie. Nu ai fost primit în școală din cauză că acest puști, Neil, a dispărut. Cineva s-a mutat în altă casă, ca noi.

M-am încruntat.

— Oricum, erau în altă clasă anul trecut, nu?

Jake mă privi curios.

— Douăzeci și opt, spuse.

— Ce douăzeci și opt?

— Douăzeci și opt de copii, spuse. Douăzeci și nouă cu mine.

— Exact. Nu știam dacă e adevărat, dar îi țineam isonul. Au și clase cu treizeci de elevi aici. Deci, oriunde ar fi Neil, banca lui îl așteaptă.

— Crezi că *se va întoarce* acasă?

Am intrat în curtea școlii.

— Nu știu, prietene.

— Poți să mă îmbrățișezi, tati?

Mă uitai în jos, la el. Arăta ca și cum evenimentele din noaptea trecută și de azi-dimineață nu se petrecuseră niciodată. Avea totuși doar șapte ani. Certurile se terminau când și cum voia el. În aceste circumstanțe, eram prea obosit să nu accept.

— Sigur.

— Deoarece, chiar și când ne certăm...

— Tot ne iubim. Foarte mult.

Am îngenuncheat, iar îmbrățișarea strânsă îmi dădu puțină putere. Am simțit că o îmbrățișare ca aceasta, din când în când, mă impulsiona să continui. Apoi intră încet în școală trecând pe lângă doamna Shelley, fără să se mai uite înapoi, la mine. M-am îndreptat spre poartă sperând că nu va mai avea probleme azi.

Dar dacă va avea...

Asta...

Lasă-l să fie el însuși.

— Bună!

M-am întors și am văzut-o pe Karen puțin mai în spate, venind repede spre mine.

— Bună, am zis. Ce faci?

— Abia aștept să am câteva ore de liniște.

Veni lângă mine.

— Cum a fost prima zi pentru Jake?

— L-a pus pe galben, spusei.

— N-am idee ce înseamnă asta.

I-am explicat sistemul de tip semafor. Gravitatea și presupusa seriozitate a sistemului păreau atât de ridicole după evenimentele din noaptea trecută încât aproape am izbucnit în râs.

— Mi se pare al naibii de prostesc, spuse ea.

— Așa m-am gândit și eu.

Mă întrebam dacă exista vreun moment când părinții decid să lase deoparte politeturile și să înjure ca oamenii normali. Dacă exista, mă bucuram că trecusem peste el.

— Într-un fel, e ca o insignă de onoare, totuși, spuse ea. Colegii îl vor invidia. Adam spunea că nu prea au avut ocazia să se joace împreună.

— Jake spunea că Adam e de treabă, am mințit.

— Mai spunea că Jake vorbește singur.

— Da, mai face asta din când în când. Prieteni imaginari.

— E bine, spuse Karen. Îl înțeleg perfect. Cei mai buni prieteni ai mei sunt imaginari. Glumesc, desigur. Dar Adam a avut și el o perioadă când vorbea singur și cred că și eu, când eram copil. Probabil și tu.

M-am încruntat. Brusc îmi adusei aminte de ceva.

— Domnul Noapte, am spus.

— Poftim?

— Doamne, nu m-am gândit la asta de ani de zile.

Mi-am trecut mâna prin păr. Oare cum uitasem? Da, *avusesem* un prieten imaginar.

— Când eram copil, îi spuneam mamei că cineva venea în fiecare noapte în camera mea și mă îmbrățișa. *Domnul Noapte*. Așa îi spuneam.

— Da... e cam înfiorător. Dar copiii spun lucruri înfricoșătoare tot timpul. Sunt o mulțime de site-uri dedicate lor. Ar trebui să scrii și tu.

— Poate o voi face. Dar mi-am mai amintit ceva. Jake spunea lucruri ciudate în ultima vreme. *De lași ușa întredeschisa, curând auzi o șoptă zisă*. Ai mai auzit asta?

— Hmmm... Karen se gândi. Parcă am auzit ceva; sunt sigură că am mai auzit asta înainte, *unde*. E o poezioară pe care o spun copiii în parc, cred, la joacă.

— Așa... Poate pe acolo a auzit-o și el.

Dar nu pe *acest* teren de joacă, desigur, deoarece Jake o spusese în noaptea de dinaintea primei zile de școală. Poate copiii cunoșteau poezioara și nu știam eu – poate o știau de la televizor, de la emisiunile la care se uita când eu mai așteptam fără să-mi dau seama.

Am oftat.

— Sper doar să aibă o zi mai bună. Îmi fac griji pentru el.

— Normal. Soția ta ce spune?

— A murit anul trecut, am spus. Nu știu dacă a trecut cu bine peste asta. E de înțeles, presupun.

Karen tăcu un moment.

— Îmi pare foarte rău să aud asta.

— Mulțumesc! Nu știu dacă eu am trecut cu bine peste asta, ca să fiu sincer. Nici nu sunt sigur că sunt un tată bun sau nu. Dar fac tot ce este omenește posibil ca lui să-i fie bine.

— Normal. Sunt sigură că *ești* un tată bun.

— Întrebarea e dacă ceea ce cred eu că e bine e suficient de bine pentru el.

— Din nou, sunt sigură că este.

Se opri și își băgă mâinile în buzunare. Ajunseserăm la o intersecție și era clar că ne despărțeam aici. Ea mergea înainte, eu o luam la dreapta.

— Dar oricum, spuse ea, se pare că amândoi trecem printr-o perioadă grea. Deci, cred – nu pentru că mi-ai cerut părerea – că poate ar trebui să nu mai fii atât de aspru cu tine însuși, ce naiba!

— Poate.

— Cel puțin *un pic*?

— Poate.

— E mai ușor să vorbești decât să o faci, știu.

Se liniști brusc ca după un oftat.

— În orice caz... Ne vedem mai târziu. O zi bună!

— Și ție!

M-am gândit la conversație tot drumul spre casă. *Poate ar trebui să nu te mai pedepsești*. Probabil era ceva adevăr în afirmație deoarece, la urma urmei, orbecăiam prin viață, ca orice om, nu? Încercând să fac tot posibilul. Dar ajuns acasă, mă învârteam pe la parter fără să știu ce să fac. Mai devreme, mă gândeam că ar fi bine să petrec ceva timp cu Jake. Și acum, casa fiind tăcută și goală, simțeam nevoia să îl am aproape.

Deoarece aveam nevoie să-l protejez.

Și tot ce se întâmplase noaptea trecută *nu era doar în imaginația mea.*

Atunci am simțit cum mă cuprinde panica. Dacă poliția nu ne ajută, atunci trebuie să ne apărăm noi. Trecând prin camerele goale, am simțit cu disperare o dorință acută să fac ceva, chiar dacă nu aveam idee ce trebuie să fac. M-am dus în birou. Lăsasem laptopul deschis, în priză, peste noapte. Am atins touchpad-ul și ecranul reveni la viață, apărând cuvintele pe care le scrisesem.

Rebecca...

Ea ar ști ce să facă acum; întotdeauna știa. Mi-am imaginat-o stând cu picioarele încrucișate pe podea, jucându-se fericită cu Jake, înconjurați de jucării. Sau ghemuită pe canapea, citindu-i, el cu capul în poala ei, cu trupurile atât de apropiate încât se contopeau într-o singură persoană. Oricând o striga noaptea, Rebecca se trezea imediat și se ducea la el. Și o striga mereu.

Am șters cuvintele de ieri și am scris trei propoziții noi.

Mi-e dor de tine. Simt că nu mă descurc cu fiul nostru și nu știu ce să fac.

Îmi pare rău.

Am privit lung ecranul.

Destul.

M-am văicărit destul. Oricât de greu ar fi, era treaba mea să am grijă de fiul meu și dacă nu m-am străduit destul, atunci trebuie să fac mai mult.

M-am dus din nou la ușa din față. Avea yală și lanț, dar, clar, nu era suficient. Voi instala o yală cu buton, care să se blocheze. O voi monta mai sus, ca Jake să nu ajungă la ea. Voi monta senzori de mișcare la baza scărilor. Totul se poate realiza. Nimic nu era imposibil, chiar dacă în sufletul meu mă îndoiam.

Dar puteam să fac altceva mai întâi, și mi-am îndreptat atenția spre teancul de scrisori de pe scările din spatele meu. Mai veniseră încă două pentru Dominic Barnett, ambele fiind notificări de colectare a datoriilor. Le-am luat în birou, am închis Wordul și am deschis browserul de Internet.

Ia să vedem cine ești, Dominic Barnett.

Nu știam la ce să mă aștept să descopăr despre el pe Internet. O pagină de Facebook, poate o fotografie care să-mi arate dacă el a fost cel care dădea târcoale casei ieri sau, dacă nu, poate o adresă pe care să o caut în viața reală. Orice să mă ajute să-l protejez pe Jake și care să mă lămurească

naibii ce se întâmplă cu casa asta.

Am găsit o fotografie la primul rezultat al căutării. Dominic Barnett nu era misteriosul vizitator de ieri. Era mai tânăr, cu părul negru și des. Dar poza nu era pe un site de social media.

Era alături de o știre.

POLIȚIA CONSIDERĂ CĂ MOARTEA UNUI LOCALNIC ESTE O CRIMĂ SUSPECTĂ

Se învârtea camera cu mine. M-am holbat la cuvinte până și-au pierdut înțelesul. Casa se cufundase în tăcere și îmi auzeam doar bătăile inimii.

Apoi:

Scârț.

M-am uitat în sus la tavan. Același zgomot, din nou, ca și cum cineva făcuse un pas în camera lui Jake. Mă trecu un fior amintindu-mi ce se întâmplase noaptea trecută – silueta pe care mi-o închipuisem la marginea patului, fetița cu părul într-o parte, exact așa cum o desenase Jake. Senzația că îmi scutura piciorul.

Trezește-te, Tom!

Dar, spre deosebire de silueta bărbatului de la ușă, fata fusese doar o închipuire. Eram pe jumătate adormit, la urma urmei. Era doar amintirea unui coșmar vechi adăugat fricilor prezentului.

Nu era nimic în casă.

Hotărât să îmi scot din minte zgomotul, m-am decis să dau click pe articol.

POLIȚIA CONSIDERĂ CĂ MOARTEA UNUI LOCALNIC ESTE O CRIMĂ SUSPECTĂ

Poliția a declarat că moartea lui Dominic Barnett este o crimă suspectă, cadavrul fiind găsit marți în pădure.

Barnett, 42 de ani, cu domiciliul pe strada Garholt, în Featherbank, a fost descoperit la marginea unui pârau de câțiva copii care se jucau în pădurea Hollingbeck. Astăzi, comisarul-șef Lyons a declarat presei că Barnett a murit din cauza unor răni „grave” la cap. Sunt cercetate mai multe motive posibile ale atacului, dar dovezile de la locul crimei au sugerat că nu este

vorba de o tâlhărie.

„Aș dori să profit de această oportunitate ca să asigur populația că este în siguranță”, a spus Lyons. „Domnul Barnett era cunoscut poliției și credem că este vorba despre un incident izolat. Totuși am dublat numărul patrulelor în zonă și îi încurajăm pe toți cei care dețin informații să ni le furnizeze imediat.”

Am citit din nou, simțind cum îmi crește spaima. Când am văzut adresa, mi-am dat seama că, fără niciun dubiu, era vorba de același Dominic Barnett care locuise în această casă. Poate stătuse chiar pe locul unde stăteam eu acum sau poate dormise în camera lui Jake.

Și fusese ucis în aprilie, anul acesta.

Încercând să-mi păstrez calmul, am dat clic din nou și am căutat mai multe articole. Faptele, așa cum erau prezentate, apăreau pe bucățele, ca un puzzle și multe dintre ele se înțelegeau printre rânduri. *Domnul Barnett era cunoscut poliției.* O frază formulată atent, dar se sugera că fusese cumva implicat în trafic de droguri și că acesta era presupusul motiv al crimei. Pădurea Hollingbeck era la sud de Featherbank, de cealaltă parte a râului. Nu era clar de ce Barnett fusese acolo. După o săptămână s-a găsit și arma crimei, iar rapoartele s-au împuținat imediat. Din ceea ce am citit pe Internet, ucigașii nu fuseseră încă arestați. Ceea ce însemna că erau încă liberi.

Dându-mi seama de implicații, m-a cuprins groaza. Nu știam ce să fac.

Să sun iar la poliție? Ceea ce descoperisem nu adăuga multe elemente la declarația mea. Îi voi suna, am decis, deoarece trebuia să fac *ceva*. Dar aveam nevoie de informații suplimentare mai întâi.

După ce am chibzuit îndelung, am început să caut, cu mâinile tremurânde, prin actele casei și am găsit adresa de care aveam nevoie. Mi-am luat cheile. Măsurile de siguranță mai puteau aștepta momentan. O singură persoană putea să-mi spună mai multe despre Dominic Barnett și venise timpul să vorbesc cu ea.

Douăzeci și cinci

Întotdeauna se termină acolo unde începe, se gândi Amanda. Viziona imaginile obținute de pe camerele de supraveghere montate pe străzile din zona terenului viran și își aminti că acum două luni examinase imaginile cu exact aceleași străzi. Atunci, spera să vadă cine l-a răpit pe Neil Spencer. Acum, îl căuta pe cel care adusese cadavrul băiatului. Dar deocamdată, niciun rezultat.

Nimic.

Prea devreme, își spuse, dar acest gând i se risipi din minte. De fapt, era prea al naibii de târziu, nu în ultimul rând pentru Neil Spencer. Îi reveneau în minte, ca niște străfulgerări, imagini cu cadavrul băiatului, chiar dacă nu o ajuta cu nimic să insiste asupra ororilor văzute astă-noapte, asupra eșecului său de a nu-l fi găsit la timp pe Neil. În schimb, trebuia să se concentreze pe muncă. Pas cu pas. Detaliu cu detaliu. Așa îl vor prinde în final pe ticălosul care-l omorâse pe băiețel.

Altă străfulgerare.

Clătină din cap și se uită spre peretele din spate unde Pete Willis lucra liniștit la biroul care i se dăduse. Așezată confortabil, se trezi aruncând priviri furișe către el. Din când în când, ridica receptorul și dădea câte un telefon; în restul timpului, își concentra atenția pe fotografiile și pe rapoartele de pe birou. Frank Carter știa ceva. Pete cerceta vizitele primite de prietenii bărbatului din închisoare, încercând să afle dacă vreunul dintre ei era implicat și-i oferea informații din exterior lui Carter. Acum și Pete era fascinat de ea.

Cum poate fi atât de *calmă*?

Amanda știa că și Pete suferea pe ascuns. Își amintea cum arăta ieri, după ce-l vizitase pe Frank Carter, și cum era ieri noapte pe terenul viran când găsiseră trupul băiatului. Dacă părea detașat acum, era pentru că își alungase gândurile, la fel cum încerca și ea. Și dacă lui îi reușea, era pentru că avea mai multă experiență decât ea.

Amanda ar fi dorit să-l întrebe care era secretul.

În schimb, își concentră forțat atenția asupra imaginilor de pe camerele de supraveghere, știind deja în adâncul sufletului că nu aveau să conțină nimic relevant, la fel ca acum două luni, când echipa ei identificase, încetul cu încetul, indivizii din sat surprinși de camere și îi eliminase. Munca asta o

dezamăgea. Cu cât înaintai în vizionarea imaginilor, cu atât *te simțeai* mai frustrat. Dar era necesar.

Își croia drum printre imaginile neclare. Oprea cadrele cu bărbați, femei, copii. Toți vor fi interogați, cu toate că niciunul nu avea de declarat ceva important. Bărbatul pe care îl căutau era prea atent ca să facă o asemenea greșală. Vor proceda la fel și cu autovehiculele. Fusese convingătoare în timpul ședinței, iar o parte din ea chiar credea în ceea ce spusese. Doar că în sinea ei nutrea un sentiment de neputință. În realitate, nu era greu să conduci prin jurul localității Featherbank și să eviți camerele de supraveghere. Nu, dacă știai ce faci.

Notă rapid această idee pe carnetelul de alături.

Cunoștințe despre amplasarea camerelor?

Dar mai notase asta acum două luni. Istoria se repetă.

Întotdeauna se termină unde începe.

Dezamăgită, aruncă pixul pe jos, se ridică în picioare și se duse la biroul unde lucra Pete. Era atât de cufundat în hârtii încât nici nu o observă. Imprimanta de pe birou scotea un rând de fotografii – persoane care îi vizitau pe deținuți – surprinse pe camerele de supraveghere cu circuit închis. Pete confrunta fotografiile cu detaliile de pe ecran și scria notițe pe spatele pozelor. Pe birou era și un articol de ziar scos la imprimantă. Își înclină capul parcurgând titlul.

— *Canibalul din Coxtan s-a căsătorit în închisoare*, citi ea.

Pete sări de pe scaun.

— Ce?

— Știrea din ziar.

Citi din nou cu voce tare.

— Lumea e mereu plină de surprize. Neplăcute, în general.

— O, da.

Pete arată spre fotografiile pe care le adunase.

— Și ăștia sunt numai vizitatorii. Numele lui real este Victor Tyler. Acum douăzeci și cinci de ani a răpit o fetiță. Mary Fisher?

— Mi-o aduc aminte, spuse Amanda.

Aveau cam aceeași vârstă. Amanda nu-și amintea figura fetiței, dar mintea ei asocia imediat numele cu poveștile de groază și fotografiile din ziare. *Douăzeci și cinci de ani.*

Greu de crezut că trecuse atât de mult timp. Cât de repede oamenii rămân undeva în trecut și sunt uitați!

— Probabil ar fi fost căsătorită până acum, spuse Amanda. Pare nedrept, nu?

— Așa e.

Pete scoase altă fotografie din imprimantă și o privi o clipă.

— Tyler s-a căsătorit acum cincisprezece ani cu Louise Dixon. E de necrezut că sunt încă împreună. Nu au petrecut nicio noapte ca soț și soție, bineînțeles. Dar știi cum e câteodată. Aparența pe care o pot avea niște oameni ca ăștia.

Amanda încuviință. Adesea, criminalii, chiar și cei mai înrăiți, nu duceau lipsă de persoane prin care păstrau contactul cu lumea de afară. Pentru un anumit tip de femei, erau ca un drog. *E nevinovat*, se convingeau ele. *S-a schimbat* – dacă nu, ele erau cele care îi salvau. Poate unora le plăcea pericolul. Pentru ea nu avea sens, dar era adevărat.

Pete scrise ceva pe spatele unei poze, apoi o puse deoparte și luă alta.

— Și Carter e prieten cu ăsta? întrebă ea.

— Carter i-a fost cavaler de onoare.

— Ei bine, trebuie să fi fost o ceremonie faină. Cine i-a căsătorit? Satan în persoană?

Dar Pete nu răspunse. În loc să se uite pe ecran, se concentrase numai pe fotografia pe care o ridicase de pe birou.

— Un alt vizitator de-al lui Tyler, presupuse ea, numai că Pete îi atrase atenția asupra pozei.

— Cine e?

— Norman Collins.

Pete se uită în sus, la ea.

— Îl cunosc.

— Spune-mi.

Pete îi explică rapid. Norman Collins era un localnic care fusese interogat în timpul anchetei, acum douăzeci de ani, nu din motivul că ar fi existat dovezi concrete împotriva lui, ci din cauza comportamentului său dubios. Din descrierea lui Pete, părea un dobitoc ciudat, un specimen din ăla care, uneori, se băga aiurea într-o anchetă în desfășurare. Polițiștii erau antrenați să supravegheze astfel de persoane. Să îi ia la ochi pe cei care se învârteau prin spate, pe la conferințele de presă și funeralii. Pe cei care păreau că trag cu urechea sau care puneau prea multe întrebări. Pe cei care păreau prea interesați sau cei care păreau cumva *în neregulă*. Deoarece putea fi vorba doar de un comportament deviant sau morbid, dar, în același

timp, putea fi vorba și de modul în care se comportă câteodată criminalii.

Dar, aparent, nu și Collins.

— Nu am avut nicio probă împotriva lui, spuse Pete. De fapt absolut nimic. Avea alibiuri solide când s-au săvârșit răpirile. Nu avea legătură cu niciunul dintre copii sau familiile lor. Nu s-a făcut niciun raport despre el. În final, a ajuns doar o notă de subsol în caz.

— Și totuși, încă îți amintești de el.

Pete privi din nou fotografia.

— Nu mi-a plăcut niciodată tipul, spuse el.

Probabil nu era nimic, iar Amanda nu dorea să-și facă iluzii mai mari. Trebuia mereu să fii metodic și rațional, dar mai existau și instinctele. Dacă Pete își aducea aminte de acest individ, trebuia să fie ceva dubios la el care l-a făcut să-l rețină.

— Și acum apare din nou, spuse ea. Ai vreo adresă?

Pete bătu ceva pe tastatură.

— Da. Locuiește la aceeași adresă ca înainte.

— OK. Du-te și vorbește cu el. Poate nu e nimic, dar hai să aflăm de ce l-a vizitat pe Victor Tyler!

Pete se holbă lung la ecran câteva momente, apoi încuviință și se ridică în picioare.

Amanda traversă încăperea spre biroul ei. Agentă-sergent Stephanie Johnson, îi tăie calea.

— Doamnă?

— Te rog, nu mă striga așa, Steph. Mă face să mă simt bătrână. Ați aflat ceva de la vecinii din zonă?

— Nimic, deocamdată. Dar ați vrut să aflați dacă apare ceva de la vreun părinte îngrijorat. Dacă există rapoarte despre psihopați, chestii din astea.

Amanda încuviință. Mamei lui Neil îi scăpase la început, iar Amanda nu dorea să se repete greșeala.

— A venit o informare dis-de-dimineată, spuse Steph. Ne-a sunat un bărbat care a declarat că a văzut un om la ușa casei, vorbind cu fiul său.

Amanda se duse la biroul lui Steph și deschise monitorul ca să citească detaliile. Băiatul despre care era vorba avea șapte ani. Învăța la școala Rose Terrace. Se presupune că a vorbit cu un bărbat care venise la ușă, în fața casei. Dar raportul menționa că băiatul se comportase ciudat în ultima vreme și, citind printre rânduri, era clar că ofițerii care veniseră acasă la bărbatul în cauză aveau dubii că povestea era adevărată.

Ar putea să discute cu ei.

Amanda se uită în jur nervoasă. Îl zări pe agentul-sergent John Dyson. Leneșul naibii stătea la birou, ascunzându-se în spatele unui teanc de hârtii și se juca pe telefon. Când ajunse lângă el și pocni din degete în fața lui, își scăpă telefonul în poală.

— Vino cu mine, îi spuse.

Douăzeci și șase

Casa doamnei Shearing, femeia care îmi vânduse proprietatea, se afla la o distanță de zece minute cu mașina.

Am parcat în fața unei case cu două etaje și acoperișul ascuțit. Între trotuar și aleea lată, pavată era un gard de metal. O cutie poștală neagră atârna pe un stâlp. Casa ei se afla într-o zonă din Featherbank mai bună decât cea în care locuiam acum cu Jake, proprietate pe care doamna Shearing o deținuse și o închiriase ani de zile.

Cel mai recent, probabil, lui Dominic Barnett.

Am băgat mana printre barele gardului, am îndepărtat zăvorul și am descuiat poarta. Un câine începe să latre în casă, din ce în ce mai furios pe măsură ce mă apropiam de ușă. Am apăsat pe sonerie și am așteptat. Doamna Shearing a deschis când am sunat a doua oară. Ținea lanțul pe ușă și se uita prin deschizătură. Câinele era în spatele ei: un Yorkshire terrier mic, care mă lătra nervos. Avea fire albe în blană și părea la fel de bătrân și fragil ca și ea.

— Da?

— Bună ziua, am salutat-o. Nu știu dacă vă amintiți de mine, doamnă Shearing. Mă numesc Tom Kennedy. Am cumpărat casa dumneavoastră acum câteva săptămâni. Ne-am întâlnit de câteva ori când am venit la vizionare cu fiul meu.

— A, da. Sigur. Fugi, Morris! Treci la loc!

— Ți-așa era câinele ei. Își aranjă rochia și se întoarse spre mine.

— Îmi pare rău, e foarte agitat. Cu ce vă pot ajuta?

— E vorba despre casă. Mă întrebam dacă am putea vorbi despre unul dintre foștii chiriași ai dumneavoastră.

— Înțeleg.

Arăta puțin ciudat auzind acest lucru, ca și cum avea o bănuială cu privire la persoana la care mă refeream și despre care ar fi preferat, mai degrabă, să nu vorbească. Am decis să o aștept afară. După câteva secunde de tăcere, politetea îi învinse rezervele și luă lanțul de pe ușă.

— Înțeleg, spuse din nou. Atunci, mai bine ați intra în casă.

Înăuntru părea fâstâcită, preocupată de haine și de coafură, cerându-și scuze pentru deranjul din casă. Nu trebuia să se scuze pentru deranj; casa era somptuoasă și foarte curată. Holul de la intrare era cât camera mea din

față. O scară de lemn, lată șerpuia până la etaj. Am urmat-o pe doamna Shearing într-o cameră de zi confortabilă, cu Morris împleticindu-se mai bucuros printre picioarele mele. Două canapele și un scaun erau așezate în fața unui șemineu cu grătarul gol și curat; pe un perete erau dulapuri pline de obiecte de cristal așezate cu atenție, la distanță, care străluceau prin geamurile de sticlă. Tablourile de pe pereți reprezentau peisaje rurale sau scene de vânatoare. Fereastra din fața casei avea draperii roșii din pluș, închise, ca să nu se vadă în stradă.

— Aveți o casă foarte frumoasă, am spus.

— Mulțumesc! A rămas prea mare pentru mine după ce s-au mutat copiii și după ce a murit Derek, Dumnezeu să-l ierte. Dar sunt prea bătrână să mă mai mut acum. O dată la câteva zile, vine o fată să facă curat. Un lux nemaipomenit, dar ce pot să fac? Vă rog, luați loc.

— Mulțumesc!

— Vreți un ceai? O cafea?

— Nu, mulțumesc.

M-am așezat. Canapeaua era rigidă și tare.

— Cum v-ați instalat? întrebă ea.

— Bine.

— Minunat!

Zâmbi tandru.

— Știți, am crescut în acea casă și am dorit dintotdeauna ca niște oameni de treabă să se mute, în sfârșit, în casa aia. O familie decentă. Fiul tău, parcă Jake îl cheamă, dacă îmi amintesc bine? Ce face?

— Tocmai a început școala.

— La Rose Terrace?

— Da.

Zâmbi din nou.

— E o școală foarte bună. Am învățat acolo în clasele primare.

— V-ați pus și dumneavoastră amprentele mâinilor cu vopsea pe perete?

— *Sigur*, încuviință cu mândrie. Una roșie și una albastră.

— Ce drăguț. Ați spus că ați crescut pe strada Garholt?

— Da. După moartea părinților mei, am hotărât împreună cu Derek să păstrăm casa ca pe o investiție. A fost ideea soțului meu, deși eu nu prea eram de acord. Țineam la casa aia. Atât de multe *amintiri*, înțelegeți?

— Bineînțeles.

M-am gândit la bărbatul care dăduse târcoale casei, încercând să fac niște

calcul. Era mult mai tânăr ca doamna Shearing, dar nu era imposibil.

— Aveți cumva un frate mai mic?

— Nu, am fost singură la părinți. Poate de aceea am ținut atât de mult la acea casă. Era toată a mea, înțelegeți? Doar a mea.

Făcu o grimasă.

— Când eram copil, prietenii mei erau puțin speriați de clădire.

— De ce speriați?

— Oh, e genul acela de casă, cred, care arată puțin ciudat, nu?

— Cred că da.

Karen îmi spusese cam același lucru ieri. I-am repetat ce i-am spus și ei, chiar dacă, sincer, începea să sune golit de sens.

— Are personalitate!

— Exact!

Doamna Shearing părea mulțumită.

— *Exact* așa am crezut și eu. De aceea mă bucur că e din nou în mâini sigure acum.

Am înghițit în sec, deoarece casa nu mi se părea deloc sigură, dar, după cum bănuisem, bărbatul care a dat târcoale casei mă mințise că el ar fi copilarit acolo. M-a uimit și formularea ei. Din nou în mâini sigure *acum*. Dorea ca un om decent să se mute în acea casă *în sfârșit*.

— Înainte nu era în mâini sigure?

Părea din nou stânjenită.

— Nu în mod special, nu. Să spunem doar că nu am avut norocul să dau peste niște chiriași buni. Dar nu poți să-ți dai seama pe moment, nu? Oamenii par agreabili la prima vedere. Nu am avut niciun motiv real să mă plâng. Îmi plăteau la timp chiria. Aveau grijă de casă destul de bine...

Divaga, ca și cum nu știa cum să explice care fusese adevărata problemă și dorea s-o lase baltă. Dar eu nu-mi puteam permite acest lucru.

— Dar?

— Ah, nu știu. Nu am avut nimic concret împotriva lor, dacă aș fi avut, nu aș fi ezitat să-i dau afară. Doar *bănuieli*. Că poate mai aduceau și pe alții în casă din când în când.

— Că subînchiriau camere?

— Da. Și că poate se întâmplau chestii *neplăcute* câteodată.

Se strâmbă.

— Când am trecut odată pe la casă, mirosea ciudat, dar bineînțeles, nu ai voie în ziua de azi să intri în casă fără să-i anunți din timp pe chiriași, să te

programezi. Ți vine să crezi? Te programezi să intri în casă la tine. Ba, mai mult, *ți avertizezi din timp*. O singură dată am venit neanunțată și nu m-au lăsat să intru.

— Vorbiți de Dominic Barnett?

Ezită.

— Da. El. Cu toate că nici cel de dinainte nu era mai breaz. Cred că am avut ghinion cu închirierea casei.

Casa pe care mi-ai pasat-o mie.

— Știți ce s-a întâmplat cu Dominic Barnett? am întrebat.

— Da, bineînțeles.

Își privi mâinile care i se odihneau delicat, cu grijă, în poală și tăcu un moment.

— A fost groaznic, desigur. Nu doresc această soartă nimănui. Dar din ceea ce am auzit ulterior, se învârtea în cercuri de acel gen.

— Droguri, am spus direct.

Alt moment de tăcere. Apoi oftă ca și cum vorbeam despre aspecte ale unei lumi total necunoscute pentru ea.

— Nu s-au găsit dovezi că *le* vindea în casa mea. Dar, da. A fost o întâmplare foarte tristă. Presupun că aș fi putut să caut un alt chiriaș după moartea lui, dar am îmbătrânit și m-am hotărât să nu mă mai complic. Astfel, cu un proprietar nou, am oferit o nouă șansă unei case vechi. O persoană care se va ocupa mai bine de ea decât am făcut-o eu în ultimii ani.

— Jake și cu mine.

— Da!

Se însenină la acest gând.

— Dumneata și băiețelul dumitale drăguț! Am avut și oferte mai bune, dar banii nu mai contează pentru mine acum, iar dumneata și băiețelul dumitale mi-ați părut *potrivți*. Mi-a plăcut ideea că acea casă veche ajunge la o familie tânără, că va sta un alt copilăș acolo care se va juca. Am vrut să simt că va fi din nou plină de lumină și dragoste. Plină de *culoare*, cum era când eram eu mică. Mă bucur să aud că sunteți amândoi fericiți acolo.

M-am sprijinit pe spătar.

Jake și cu mine *nu eram* fericiți acolo, iar în sinea mea eram furios pe doamna Shearing. Cred că ar fi trebuit să-mi spună atunci care a fost trecutul casei. Dar părea cu adevărat mulțumită, ca și cum ar fi făcut o faptă bună și i-am înțeles motivul pentru care ne-a ales pe noi, pe mine și Jake, drept cumpărătorii potrivți, în loc să aleagă pe...

M-am încruntat.

— Ați spus că ați avut oferte mai bune pentru casă?

— Oh, da – de fapt așa e. Era un bărbat care se pregătea să plătească mai mult decât prețul cerut.

Strâmbă din nas și dădu din cap.

— Dar nu mi-a plăcut deloc tipul. Îmi amintea de ceilalți. Era foarte insistent, ceea ce m-a dezgustat cel mai mult. Nu-mi place să mă bată cineva la cap.

M-am aplecat din nou în față.

Cineva se pregătise să plătească mult mai mult decât prețul cerut pentru casă, iar doamna Shearing îl refuzase. Fusesse insistent și agasant. Era ceva *dubios* cu el.

— Și acest bărbat... am zis precaut. Cum arăta? Era mai degrabă scund? Cărunt, cu chelie în creștetul capului?

Am gesticulat arătând spre moalele capului, dar ea deja încuviințase.

— Da, el e. Întotdeauna *îmbrăcat impecabil*.

Se strâmbă din nou, ca și cum nu o mai păcălea, ca și pe mine de altfel, spoiala aia de respectabilitate a bărbatului.

— Domnul Collins, spuse ea. Norman Collins.

Douăzeci și șapte

Ajuns din nou acasă, am parcat și am aruncat o privire în jos pe alee.

Mă gândeam sau, cel puțin, încercam. Mi se părea că toate ideile, faptele și explicațiile mi se învâртеau în cap ca păsările într-o colivie, destul de încet ca să le zăresc, dar prea repede ca să le prind.

Bărbatul care dăduse târcoale casei se numea Norman Collins. În ciuda pretențiilor sale, nu copilărise în această casă și totuși se pregătise să dea bani buni, mult peste prețul cerut, ca să o cumpere. Ceea ce înseamnă că această casă era importantă pentru el.

Dar de ce?

M-am uitat în jos pe alee, spre garaj.

Acolo băntuia Collins când l-am zărit prima dată. Garajul era plin de vechiturile scoase din casă înainte să ne mutăm, iar unele presupun că aparținuseră lui Dominic Barnett. Oare Collins fusese la ușă noaptea trecută, încercând să-l convingă pe Jake să deschidă? Dacă era așa, atunci poate Jake nu fusese în pericol, ci poate Collins doar voia ceva din casă.

Poate cheia de la garaj.

Dar îmi zburau gândurile prea departe. Am ieșit din mașină și m-am îndreptat spre garaj, l-am deschis și am tras una din uși în lături, sprijinind-o cu aceeași cutie de vopsea ca și ieri.

Am pășit înăuntru.

Toate vechiturile erau acolo, bineînțeles: mobilă veche, salteaua veche, grămezile de cutii de carton aruncate de-a valma în mijlocul garajului. Uitându-mă jos, în dreapta, am văzut păianjenul țesându-și pânza înconjurat acum de mai multe rămășițe decât înainte. Fluturi probabil, cu aripile fărâmițate în bucățele, noduri de sfori palide.

M-am uitat în jur. Unul dintre fluturi rămăsese așezat delicat pe fereastră. Altul se odihnea pe o latură a cutiei de decorațiuni de Crăciun, cu aripile bătând ușor. Mi-au amintit de desenul lui Jake și de faptul că nu avea cum să-i fi văzut acolo. Dar acesta era un mister pe care nu-l puteam dezlega acum.

Dar tu, Norman?

Ce căutai tu aici?

Am dat la o parte cu piciorul niște frunze uscate ca să fac loc, apoi am dat jos cutia cu decorațiuni și am început să caut prin ea.

Mi-a luat jumătate de oră să caut prin cutii, golindu-le una câte una și împrăștiind conținutul pe jos. Am îngenuncheat printre ele, simțind podeaua rece de piatră a garajului, ca și cum genunchii mei trăgeau umezeala prin blugi.

Ușa garajului zăngăni în spatele meu și m-am întors repede, speriat de zgomot. Dar aleea era goală și însorită. Doar briza caldă ciocnea ușa de cutia de vopsea.

M-am întors la ce găsisem.

Erau nimicuri. Cutiile conțineau tot felul de vechituri puse la întâmplare, de care nu aveai nevoie imediat, dar pe care nu doreai să le arunci. Erau decorațiuni de Crăciun, bineînțeles, decolorate și lipsite de strălucire odată cu trecerea vremii. Erau reviste, ziare, fără vreun element comun evident, care să unească datele și edițiile. Haine care fuseseră împăturite și depozitate și care acum miroseau a mucegai. Cabluri vechi și prăfuite. Nimic nu părea să fi fost ascuns în mod deliberat, ci împachetat, pus deoparte și apoi dat uitării.

Mă luptam cu neputința. Nu găseam răspunsuri aici.

Investigația mea deranjase totuși câțiva fluturi. Cinci sau șase se târau pe vechiturile despachetate, cu antenele tremurânde, în timp ce alți doi pluteau lângă fereastră. Am privit cum unul s-a ridicat în aer de pe o bucată de beteală, a zburat pe lângă mine, îndreptându-se spre ușa deschisă și aterizând apoi pe una dintre cărămizile de pe podea, chiar în fața mea.

L-am privit o clipă, admirând din nou culorile bogate de pe aripi. Se târa insistent pe suprafața cărămizilor și dispărea apoi dedesubt, în crăpătura dintre ele.

M-am holbat în pământ.

O parte mare a podelei din garaj era făcută din cărămizi aranjate la întâmplare și mi-a luat câteva minute să recunosc ceea ce priveam. O groapă dintr-un fost atelier mecanic, unde cineva se putea băga ca să lucreze sub mașină. Fusese astupată cu cărămizi, netezită ca să semene cu o suprafață plată.

Provizoriu, am ridicat cărămida pe care se așezase unul din fluturi. Ieși din pământ plină de praf și de pânze de păianjen, cu fluturele agățat cu încăpățănare de o latură.

În scobitura lăsată de cărămidă, pe locul unde fusese așezată, vedeam ceva ce părea a fi o cutie de carton îngropată dedesubt.

Ușa garajului se trânti din nou în spatele meu.

Iisuse!

Atunci m-am ridicat și am ieșit pe alee să verific. Nu era nimeni, după câte se vedea, dar în ultimele minute soarele dispăruse într-un nor, de parcă lumea se întunecase și se răcise. Briza sufla mai tare. Am văzut că încă țineam cărămida în mâna care îmi tremura ușor.

Am intrat din nou în garaj, am lăsat deoparte cărămida și am început să înlătur pământul din groapă. Am scos la suprafață cutia ascunsă dedesubt. Avea aceleași dimensiuni ca și celelalte, dar fusese sigilată deasupra cu o bandă scotch. Mi-am scos cheile și am ales-o pe cea cu capătul cel mai ascuțit; inima îmi bătea să-mi spargă pieptul.

Asta căutai, Norman?

Am tăiat mijlocul benzii și mi-am înfipt degetele ca să o desprind. *Crrr*: S-a dezlipit cu un zgomot straniu. Am tras cu ochiul înăuntru.

M-am ridicat imediat, incapabil sau nedorind să înțeleg ce văd. Gândurile mele se întorceau la ceea ce spunea Jake noaptea trecută, vorbind singur în sufragerie. *Vreau să te sperii*. Am crezut atunci că fetița imaginară se întorsese în viața noastră.

Se auzi o portieră trântită. M-am uitat în spate și am văzut o mașină parcată în capătul aleii, iar spre mine veneau un bărbat și o femeie.

Nu e ea, îmi spusese băiatul meu.

E băiatul din podea.

— Domnul Kennedy! strigă femeia.

În loc să-i răspund, mi-am întors privirea și m-am concentrat pe cutia din fața mea.

Pe oasele dinăuntru.

Pe craniul mic care se holba la mine.

Și pe fluturele colorat frumos care aterizase și se odihnea acolo, mișcându-și aripile ușor, ca bătăile inimii unui copil care doarme.

Douăzeci și opt

Mai demult, Pete îl întâlnise pe Norman Collins de câteva ori, dar nu avusese niciodată vreun motiv să-l viziteze. Totuși, știa unde locuiește: o casă care aparținuse odinioară părinților lui Collins și de unde nu plecase niciodată. După moartea tatălui, locuise acolo cu mama și rămăsese în casă după moartea acesteia.

Nu era nimic surprinzător în privința asta, desigur, dar ideea îi provoca lui Pete o senzație de greață. Copiii trebuiau să crească, să se mute și să-și conducă singuri viața; altfel, creau impresia unei dependențe bolnăvicioase sau a unei deficiențe. Poate senzația persista și din cauză că Pete îl cunoștea pe Collins. Și-l amintea ca fiind moale, păstos, mereu transpirat, ca și cum ceva putred din el i se scurgea ca un puroi din toți porii. Era genul de om pe care puteai ușor să ți-l imaginezi că-și ținea mama în dormitor, bine conservată după atâția ani, sau că ar fi luat-o în pat cu el la culcare.

Și totuși, oricât de mult îl înfuria pe Pete, Norman Collins nu fusese complicele lui Frank Carter.

Dar exista și o consolare. Indiferent de implicarea actuală a lui Collins, Pete nu îl scăpase din ochi de-atunci. Deși nu a fost niciodată trecut oficial pe lista suspectilor, fusese totuși foarte mult timp *bănuțit*. I se verificaseră alibiurile. Dacă cineva îl ajutase pe Carter, era imposibil fizic ca acesta să fie Norman Collins.

Deci ce căutase la închisoare?

Poate nimic. Și totuși, cumva, Carter primise, cu siguranță, informații din exterior și, pe când parcă mașina, Pete simți un fior lăuntric. Mai bine să nu-și facă iluzii. Dar avea totuși senzația că era pe drumul cel bun, chiar dacă nu știa încă unde duce acest drum.

Se apropie de casă. Gradina mică din față era neîngrijită și vegetația crescuse în voie; tufele se curbaseră și se prăbușiseră sub propria lor greutate. Lângă casă era un tufiș atât de des încât a trebuit să-l ocolească, frecându-se de el pentru a ajunge la ușa din față. Bătu. Lemnul părea șubrezit, pe jumătate mâncat de cari și subțiat. Fațada casei, la un moment dat văruiată în alb, se scorojise atât de tare încât îi aminti lui Pete de o bătrână machiată cu straturi groase și crăpate de fond de ten.

Se pregătea să bată din nou când auzi mișcare în casă. Deschise ușa, dar numai cât îi permitea lanțul. Nu auzise să-l pună, ceea ce însemna că lui

Collins îi plăcea să-și securizeze locuința, chiar și când era în casă.

— Da?

Norman Collins nu-l recunoscuse, dar Pete și-l amintea destul de bine. Nu se schimbase în douăzeci de ani, cu excepția părului alb din tunsoarea de călugăr. Chelia din vârful capului era roșie-marmorată, ca și cum ascundea dedesubt o furie pe cale să izbucnească. Cu toate că acasă, în general, te relaxezi, el era îmbrăcat absurd de elegant, într-un costum spilcuit, cu vestă.

Pete ținea la vedere legitimația și insigna.

— Buna ziua, domnule Collins. Sunt comisarul Peter Willis. Nu știu dacă vă mai amintiți de mine, dar ne-am mai întâlnit de câteva ori acum câțiva ani.

Privirea lui Collins se mută de la legitimația lui Pete, la figura lui și își schimbă expresia feței, devenind crispat și tensionat. Își amintea foarte bine.

— A, da. Sigur.

Pete își puse în buzunar legitimația,

— Putem intra să discutăm? Încerc să nu vă răpesc prea mult timp.

Collins ezită, se uită în spatele său, spre adâncurile tenebroase ale casei, iar Pete observă mărgelile de sudoare care răsăreau pe fruntea bărbatului.

— Nu e cel mai potrivit moment. Despre ce e vorba?

— Aș prefera să vorbim înăuntru, domnule Collins.

Așteptă. Collins era un om rezervat, iar Pete era convins că nu dorea ca tăcerea să devină incomodă. După câteva secunde, Collins se înduplecă.

— Foarte bine.

Închise ușa, apoi o deschise larg. Pete păși într-un hol pătrat, banal, cu o scară care ducea sus, spre o încăpere întunecoasă. Aerul era închis, totul era prăfuit și simțea un miros dulce. Asta îi aminti de băncile vechi de la școala din copilăria sa, când deschidea capacul pupitrului și mirosea a lemn și a gumă de mestecat veche.

— Cu ce vă pot ajuta, domnule comisar Willis?

Stăteau amândoi pe hol, în capul scărilor, prea înghesuiți după părerea lui Pete. Atât de aproape încât simțea mirosul transpirației lui Collins, care trecea prin costum. Arătă spre ușa deschisă care ducea evident spre sufragerie.

— Putem intra?

Collins ezită din nou. Pete se încruntă.

Ce ascunzi, Norman?

— Sigur, spuse Collins. Pe aici, vă rog.

Îl conduse pe Pete în sufragerie. Pete se aștepta să găsească mizerie, dar camera părea curată și aranjată, iar mobila era mai nouă și mai puțin demodată decât își imaginase. Pe un perete era un televizor cu plasmă, iar pe ceilalți erau agățate opere de artă înrămate și cutiuțe de prezentare cu geam.

Collins se opri în mijlocul camerei și rămase țeapăn, cu mâinile încrucișate în față, ca un majordom. Era ceva ciudat în manierele sale protocolare, iar Pete simți că i se ridică părul pe ceafă.

— Sunteți... bine, domnule Collins?

— Oh, da.

Collins dădu scurt din cap, afirmativ.

— Pot să vă întreb din nou, despre ce e vorba?

— Acum două luni și ceva ați vizitat un deținut, pe nume Victor Tyler, la închisoarea Whitrow.

— Așa este.

— Și care a fost scopul vizitei?

— Să vorbesc cu el. Ca de fiecare dată.

— L-ați mai vizitat și înainte?

— Bineînțeles. De câteva ori.

Collins stătea nemișcat, ca și cum ar poza. Zâmbea în continuare politicos.

— Pot să întreb ce ați discutat cu Victor Tyler?

— Despre crima sa, bineînțeles.

— Despre fetița pe care a ucis-o?

Collins încuviință.

— Mary Fisher.

— Da, știu cum o chema.

Un vârcolac. Așa l-a perceput Pete pe Collins încă de când l-a văzut prima dată – un tip ciudat, obsedat de chestii tenebroase, pe care alții le evită instinctiv. Collins stătea tot în picioare, zâmbind, ca și cum aștepta răbdător să se termine totul și Pete să plece, dar zâmbetul era strâmb. Collins are emoții, se gândi Pete. Ascunde ceva. Își dădu seama că și el stă nemișcat, că totul stă pe loc și devine insuportabil; se ridică, se plimbă prin cameră și se îndreptă spre perete, examinând leneș niște tablouri și niște artefacte pe care Collins le-a înrămat și le-a expus.

Desenele erau ciudate. De aproape, multe dintre ele păreau copilărești. Privea la întâmplare siluete ca niște bețe, acuarele de amator, apoi ceva mai

neobișnuit îi atrase privirea. O mască de diavol din plastic roșu. Era genul de mască pe care o puteai găsi într-un magazin de haine ieftine, dar, din anumite motive, Collins o încastrase într-o casetă de sticlă și o expusese.

— Un artefact de colecționar?

Collins veni imediat lângă el. Pete abia se abținu să nu strige, în schimb, făcu un pas în lateral, ca să se îndepărteze.

— Un artefact de colecționar?

— Într-adevăr.

Collins încuviință.

— A fost purtată de un criminal notoriu în timpul comiterii crimelor. M-a costat o mică avere să o achiziționez, dar este o piesă rară, iar sursa și actele sunt autentice.

Collins se întoarse rapid și îl privi pe Pete.

— Totul este complet legal și fără probleme, vă asigur. Vă mai pot ajuta cu ceva?

Pete clatină din cap, încercând să înțeleagă ce spusese Collins. Privi apoi alte obiecte expuse pe perete. Își dădea seama că nu erau doar desene. Câteva rame conțineau note și scrisori. Unele erau, cu siguranță, documente oficiale și rapoarte, în timp ce altele erau înscrisuri de mână, mâzgălite pe hârtie ieftină, de scrisori.

Arăta spre perete, simțindu-se ușor neajutorat.

— Și... acestea?

— *Corespondență*, răspunse Collins fericit. Unele personale, altele, achiziționate. Formulare și, de asemenea, acte din fișete.

Pete se feri din nou, ducându-se de data asta în mijlocul camerei. Se întoarse apoi, uitându-se în jur. Pe măsură ce înțelegea elementele pe care le privea, sentimentul de anxietate se adânci, cuibărindu-i-se în adâncul sufletului, înghețându-i sângele.

Desene, suveniruri, corespondență.

Artefactele morții și ale crimei.

Știa demult că existau oameni în lume care achiziționau obiecte macabre și că existau chiar și site-uri online înfloritoare, dedicate acestor maniaci. Dar nu stătuse niciodată în mijlocul unei asemenea colecții. Camera părea că pulsează de amenințare nu doar pentru că nu avea de-a face cu o simplă colecție, ci cu o celebrare. Era o *venerație* în modul de a expune aceste obiecte.

Îl privi pe Norman Collins, care rămase în picioare lângă perete.

Zâmbetul îi dispăruse de pe față și fusese înlocuit de o expresie reptiliană, ca din altă lume. Collins nu dorise să-l invite pe Pete înăuntru și sperase, evident, să încheie conversația fără ca Pete să observe desenele și ornamentele. Acum afișa un surâs disprețuitor, de mândrie, o privire care demonstra că știe cât de respingătoare i se părea lui Pete colecția sa, iar o parte din el savura acest moment. Era chiar *deasupra* lui într-un fel.

Totul este complet legal și fără probleme, vă asigur.

Pete rămase pur și simplu pe loc pentru o clipă, fără să știe ce să facă, fără să fie sigur dacă *ar putea* face ceva. Apoi îi sună telefonul și tresări. Îl scoase – era Amanda – și se întoarse cu spatele, vorbind încet și apăsând tare telefonul la ureche.

— Willis la telefon.

— Pete? Unde ești?

— Acolo unde am zis că mă duc.

Observă tonul urgent din vocea sa.

— Unde ești?

— Sunt la casa de pe strada Garholt. Am găsit al doilea cadavru.

— Al doilea?

— Da. Dar rămășițele sunt mult mai vechi – se pare că au stat ascunse mult timp.

Pete încerca să înțeleagă ce auzea.

— Casa a fost vândută recent.

Amanda vorbea precipitat, cu sufletul la gură, ca și cum încerca să proceseze evenimentele.

— Noul proprietar a găsit cadavrul într-o cutie, în garaj. A dat o declarație, vorbind despre cineva care a încercat să-i răpească fiul ieri noapte. Iar omul tău, Norman Collins, se pare că a dat târcoale casei. Proprietarul îl plasează în scenă. Cred că acest Collins știa că trupul este aici.

Pete se întoarse repede, apoi deveni brusc conștient de o prezență. Collins se apropiase de el, din nou, pe nesimțite. Stătea lângă Pete acum, cu fața destul de aproape de el, încât putea să-i vadă porii de pe piele și albul ochilor. În aer plutea amenințarea.

— *Vă mai ajut cu ceva, domnule comisar Willis?* șopti Collins.

Pete se îndepărtă. Inima îi bătea gata să-i spargă pieptul.

— Adu-l la secție, spuse Amanda.

Douăzeci și nouă

Am parcat mașina pe drum mai departe de școala lui Jake, gândindu-mă că ar trebui să mă simt în siguranță cu un polițist lângă mine în mașină.

Fusesem nemulțumit că ofițerii care veniseră dimineată nu luaseră în serios, așa cum ar fi trebuit, relatarea mea despre vizitatorul nocturn și despre tentativa de răpire a fiului meu. Situația se schimbase cu siguranță acum, dar nu mă reconforta acest gând. Însemna că totul era real, însemna că Jake era într-un real pericol.

Sergentul Dyson ridică privirea.

— Am ajuns?

— E chiar după colț.

Își băgă telefonul în buzunarul de la pantalonul uniformei. Dyson avea cam cincizeci de ani, dar pe durata deplasării de la secția de poliție tăcuse, absorbit în telefonul mobil ca un adolescent.

— Bine, spuse. Aș dori să vă comportați normal. Vă luați fiul. Vorbiți cu ceilalți părinți sau ce mai faceți dumneavoastră în mod normal. Nu vă grăbiți. Noi vă supraveghem și pe dumneavoastră, și pe cei din jurul dumneavoastră.

Am bătut cu palmele în volan.

— Doamna comisar Beck mi-a spus că l-ați arestat deja pe suspect.

— Sigur.

Dyson ridică din umeri și din atitudinea sa mi-am dat seama că doar urma un ordin, fără niciun entuziasm.

— E doar o precauție.

O precauție.

Doamna comisar Amanda Beck folosisese aceeași expresie la secție. Lucrurile s-au mișcat repede după ce a ajuns poliția la mine și după ce le-am arătat ofițerilor ce găsisem. Norman Collins fusese arestat în același timp și mi-am dat seama ce ar fi putut să se întâmple cu Jake în noaptea trecută. Dar odată ce Collins era în custodia poliției, fiul meu ar fi trebuit să fie în siguranță.

Atunci de ce aveam escortă?

Doar o precauție.

Nu mă convinsese la secția de poliție și nici acum. Poliția era o instituție puternică și capabilă, care mă secunda pas cu pas și totuși simțeam că Jake

nu va fi în siguranță departe de mine, undeva unde *eu* puteam să-l supraveghez.

Dyson se evaporase în spatele meu în timp ce eu mă îndreptam spre poarta școlii. Mi se părea suprarealist că eram supravegheat sub acoperire de un ofițer de poliție. Dar, de altfel, întreaga zi fusese neobișnuită, chiar paranormală. Evenimentele fiind în continuă schimbare, nu am avut timp să analizez faptul că în garajul meu găsisem rămășițe umane, cel mai probabil aparținând unui copil. Realitatea evenimentului nu mă frapase încă. Dădusem declarația la poliție, imparțial, obiectiv, iar ea urma să fie redactată și să o semnez după ce îl luam pe Jake de la școală. Nu aveam idee ce se va întâmpla după aceea.

Comportați-vă normal, îmi spusese Dyson, sfat complet imposibil de urmat în circumstanțele de față. Dar când am ajuns în curtea școlii, am văzut-o pe Karen sprijinindu-se de gard, cu mâinile băgate adânc în buzunarele de la haina sa largă și m-am gândit că ar fi normal să-i vorbesc. Am mers spre ea și m-am sprijinit de gard.

— Bună, mă salută ea. Care-i chestia?

— Chestia e chestioasă.

— Haha!

Apoi mă privi cu atenție.

— Dar mi se pare că nu prea e o glumă, după cum arăți. Ai avut o zi proastă?

Am respirat adânc. Poliția nu mi-a spus explicit să păstrez tăcerea în legătură cu evenimentele de peste zi, dar bănuiam că ar fi mai înțelept să o fac momentan. În afară de asta, nu aveam idee de unde să încep.

— Ai putea spune și așa. A fost o zi foarte complicată. O să-ți povestesc cu de-amănuntul într-o zi.

— Abia aștept. Sper că ești bine. Nu te supăra, dar arăți ca naiba.

Se gândi o clipă.

— Cu toate că remarca *e* destul de jignitoare, nu-i așa? Scuze. Întotdeauna spun tâmpenii. Obicei prost.

— Nicio problemă. Nu prea am putut dormi noaptea trecută.

— Prietenii imaginari ai fiului tău te-au ținut treaz?

Am râs.

— Ești mai aproape decât crezi.

Băiatul din podea.

M-am gândit la oasele cu aspect ruginit și la craniul cu găvanele ochilor

goale și cu calota craniană crestată de crăpături. La culorile frumoase ale aripilor fluturilor pe care Jake nu avusese cum să-i vadă, dar îi desenase. Și oricât de mult doream să fie aici cu mine acum, eram totuși ușor descurajat de această perspectivă. Descurajat de *el*, fiul meu sensibil, somnambul, cu prieteni imaginari, cu felul lui de a vorbi cu oameni care nu erau acolo, care îi spuneau poezioare înspăimântătoare și care încercau să-l sperie.

Mă speriau și pe mine.

Se deschise ușa. Doamna Shelley apăru în prag, se uită după părinți și începu să strige numele copiilor, aruncând câte o privire peste umăr. Se uită la mine și la Karen.

— Adam, strigă ea, trecând imediat la un alt băiat.

— Oho, spuse Karen. Se pare că iar ești la colțul obraznicilor.

— La ce zi am avut, nu m-ar mira deloc.

— Simiți că ești din nou copil, nu? După felul cum vorbesc câteodată cu părinții...

Am încuviințat. Cu toate că nu eram sigur că aveam chef să înghit critici moralizatoare azi.

— Oricum, ai grijă, spuse Karen în timp ce Adam ni se alătură.

— Sigur!

Îi priveam îndepărtându-se, apoi am așteptat până când au plecat toți copiii. Cel puțin Dyson avea ocazia să își ia toate *precauțiile*, presupun, și m-am gândit să mă uit cu atenție la fețele tuturor persoanelor din curtea școlii. Dar ce rost avea? I-am recunoscut deja pe unii dintre părinți, dar până acum, pentru că mă mutasem recent, cunoscusem doar câțiva. Pentru ei, probabil arătam la fel de dubios.

Când a rămas doar Jake, doamna Shelley mi-a făcut semn să mă apropiu. Jake apăru alături de ea, cu privirea în pământ din nou. Arăta atât de vulnerabil încât am vrut să-l salvez – să-l extrag de acolo și să-l duc într-un loc sigur. Am simțit cum se revarsă un val de iubire pentru el. Poate era prea fragil ca să fie un copil obișnuit, să se adapteze și ca să fie acceptat, să se integreze. Dar după toate evenimentele, la ce naiba te puteai aștepta?

— Necazuri din nou? am întrebat.

— Mă tem că da.

Doamna Shelley zâmbi trist.

— Jake a fost pus pe culoarea roșie astăzi. A trebuit să mergă la doamna director Wallace, nu-i așa, Jake?

Jake încuviință nefericit.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.

— A lovit un alt băiat din clasă.

— Oh!

— Owen a început.

Vocea lui Jake tremura de parcă urma să izbucnească în plâns.

— Încearca să-mi ia Pachetul cu Lucruri Speciale. N-am vrut să-l lovesc.

— Ei, bine.

Doamna Shelley își încrucișă brațele și mă privi sarcastic.

— În primul rând, nu sunt *absolut* sigură că e un obiect potrivit pentru un copil de vârsta ta ca să-l aduci la școală.

Nu știam ce să spun. Convențiile sociale îmi dictau să fiu de acord cu adultul în acest caz, ceea ce însemna să-l cert pe Jake, să-i fac morală că e rău să lovești pe cineva și că poate învățatoarea avea dreptate în privința Pachetului. Dar nu puteam. Întreaga situație mi se părea brusc hilară și vulgară. La naiba cu stupidul sistem de semaforizare cu care doamna Wallace îl teroriza! Și, mai presus de toate, ideea de a-i spune lui Jake că din cauză că un ticălos mic s-a pus cu el, a primit, cu siguranță, exact ceea ce merita.

M-am uitat la fiul meu, stând acolo timid, așteptând probabil să-l cert, când, de fapt, voiam să-i spun: *foarte bine*.

Niciodată nu am avut curajul să fac așa ceva la vârsta ta.

Sper că l-ai pocnit bine.

Totuși, convențiile sociale au învins.

— Voi vorbi cu el, am spus.

— Bine. Pentru că am pășit cu stângul de la bun început, nu-i așa Jake?

Doamna Shelley îl ciufuli și atunci mi-am pierdut curtoazia.

— Nu-l atingeți pe Jake, am spus.

— Pofțiți?

Își trase mâna ca și cum s-ar fi curentat. Am simțit o mare satisfacție atunci, chiar dacă mi-au ieșit cuvintele fără să mă gândesc și nu prea știam ce voi spune în continuare.

— Exact cum ați auzit, am spus. Nu puteți să-l puneți pe culoarea roșie și să vă prefaceți că sunteți drăguță. Ca să fiu sincer, mi se pare execrabil să faceți așa ceva oricărui copil, cu atât mai mult unuia care are probleme acum.

— Ce probleme?

Se fâstâcise.

— Dacă are probleme, putem discuta.

Știam că era stupid să o înfrunt, dar tot mi-a plăcut felul în care mi-am apărat fiul. L-am privit din nou pe Jake, care se holba curios la mine, ca și cum nu știa ce să înțeleagă din asta. I-am zâmbit. Eram bucuros că s-a apărat singur. Eram bucuros că a avut o reacție ca lumea.

M-am uitat din nou la doamna Shelley.

— *Voi* vorbi cu el, am spus. Pentru că e greșit să lovești pe cineva. Așa că voi avea o discuție mai lungă cu el despre moduri mai bune de a te împotrivi bătaușilor.

— Bine... mă bucur să aud asta.

— Așa. Ți-ai strâns tot, amice?

Jake încuviință.

— Bine, am spus. Pentru că nu cred că putem să mergem acasă diseară.

— De ce?

Din cauza băiatului din podea.

Dar n-am spus asta. Cel mai ciudat era că mi-am dat seama că știa deja răspunsul la întrebare.

— Haide, am spus cu blândețe.

Treizeci

L-au găsit, se gândi Pete.

După atâta vreme. L-au găsit pe Tony.

Stând în mașină, urmărea cu privirea ofițerii specializați în cercetarea la fața locului intrând pe proprietatea lui Norman Collins. Momentan, era singura activitate de pe stradă. În ciuda prezenței atâtor echipaje de poliție, presa nu ajunsese încă. Chiar dacă vecinii erau acasă, nu se arătau deocamdată. Un polițist din echipa de cercetare la fața locului, care stătea pe prima treaptă, i-a dus mâinile la spate și i-a pus cătușele.

Încătușat și așezat pe bancheta din spate, Collins urmărea și el desfășurarea de forțe.

— Nu aveți dreptul să faceți asta, spuse Collins impasibil.

— Gura, Norman!

Închiși în mașină, Pete nu putea evita mirosul bărbatului; nu avea nicio intenție să vorbească cu el. Pe măsură ce se desfășurau evenimentele, îl arestaseră pe Collins cu suspiciunea de furt al unor bunuri, doar pentru că – dată fiind natura unor obiecte din casa bărbatului – era o acuzație pe care o puteau cel mai probabil proba și care le conferea autoritatea de a-i percheziționa casa. Dar, bineînțeles, voiau să-l interogheze cu privire la mai multe chestiuni. Și indiferent de cât de multe întrebări avea, Pete nu dorea să pericliteze investigația, anchetându-l pe Collins aici și acum. Trebuia să o facă la secția de poliție. Înregistrat și închis într-o cameră.

— Nu vor găsi nimic, spuse Collins.

Pete îl ignoră, așa cum o făcuse deja; Collins părea implicat în afacere. Se descoperiseră niște rămășițe mai vechi. Collins fusese dintotdeauna obsedat de Carter și de crimele sale; îl vizitase pe prietenul lui Frank Carter în închisoare, dăduse târcoale unei case unde se descoperise al doilea cadavru. Collins *știuse* că acest cadavru era acolo – Pete era sigur. Cum la fel de sigur era și că rămășițele îi aparțineau lui Tony Smith, deși răspunsul oficial cu privire la identificarea cadavrului va mai dura ceva timp.

După douăzeci de ani, te-au găsit.

Lăsând la o parte toate acestea, desfășurarea evenimentelor ar fi trebuit să-l facă să se simtă ușurat că s-a încheiat, deoarece îl căutase pe băiat atât de mult timp. Dar nu era așa. Nu putea să nu se gândească la acele căutări din weekend, din pădure și de pe lângă gardurile vii, la mulți kilometri de

acest loc, iar Tony, în tot acest timp, zăcea mult mai aproape de casă decât își putea imagina cineva.

Ceea ce însemna că îi scăpase ceva acum douăzeci de ani.

Se uită la tableta din poală.

Doamne, voia să bea ceva acum – și nu era ciudat cum funcționa asta? Oamenii cred adesea că alcoolul amortizează ororile lumii. Dar cadavrul lui Tony Smith fusese găsit și era foarte posibil ca persoana vinovată de uciderea lui Neil Spencer să fie acum în custodia poliției, stând în spatele său în acest moment și totuși dorința de a bea era mai puternică acum ca niciodată. Întotdeauna găsea motive să bea. Și doar un singur motiv real să nu bea.

Poți să bei mai târziu. Oricât de mult vrei.

Așa va face. Te folosești de orice prilej – era atât de simplu. Într-un război, folosești arma pe care o ai la îndemână ca să câștigi o bătălie individuală și apoi îți aduni forțele ca s-o câștigi pe următoarea. Și apoi pe următoarea. Și pe toate celelalte care urmau.

Orice funcționează.

— Nu am făcut *nimic rău*, insistă Collins.

— Taci!

Pete apăsă pe ecranul tabletei. Nu avea rost să evite: trebuia să-și dea seama ce îi scăpase atâția ani și de ce casa de pe strada Garholt, unde s-au găsit rămășițele lui Tony, era punctul de plecare.

Parcurse însemnările. Până de curând, casa aparținuse unei anume Anne Shearing. O moștenise de la părinți, dar nu locuise acolo de câteva decenii, închiriind-o în schimb de-a lungul anilor la numeroși indivizi.

Era o listă lungă la dosar, dar Pete presupuse că putea elimina chiriașii de dinainte de 1997, când Frank Carter comisese crimele. Chiriașul de la acea vreme era un bărbat pe nume Julian Simpson. Simpson închiriasse proprietatea cu patru ani înainte și a stat acolo până 2008. Deschise o pagină nouă pe ecranul tabletei. Pete căută numele și descoperi că Simpson murise de cancer în acel an, la vârsta de șaptezeci de ani. Apăsă din nou pe ecran. Următorul chiriaș era un bărbat care se numea Dominic Barnett, care ocupase casa până la începutul acestui an.

Dominic Barnett.

Pete se încruntă. Numele i se părea cunoscut. Căutând din nou, își aminti detaliile, chiar dacă nu lucrase la acest caz. Barnett era un personaj minor al lumii interlope, implicat în traficul de droguri și extorcare, cunoscut poliției,

dar considerat doar un pește mic dintr-o schemă mai amplă. Nu existau condamnări la dosar în ultimii zece ani, dar, desigur, asta nu însemna că se îndreptase și nimeni nu se miră când fusese găsit mort. Arma crimei – un ciocan – fusese recuperat cu amprente parțiale, dar nu se potriveau cu amprente din baza lor de date. Anchetele ulterioare nu reușiseră să găsească un suspect credibil. În schimb, publicul primise asigurări că ucigașul va fi găsit. Cu toate că nu fusese operată nicio arestare, poliția credea că este vorba de un incident izolat, țintit și oricine citea printre rânduri ar fi intuit probabil ce se putea subînțelege.

A trăit cu sabia deasupra capului și a murit de sabie.

Din câte citise, Pete presupunea și el același lucru. Dar acum își punea întrebări. Drogurile rămâneau cel mai plauzibil mobil al crimei, însă Barnett locuise într-o casă unde fuseseră ascunse rămășițe umane și părea imposibil să nu fi știut despre ele. Oare acest lucru sugera un motiv diferit?

Ridică privirea și se uită o clipă la Norman Collins în oglinda retrovizoare. Collins se holba impasibil pe geam la casa lui.

Erau trei oameni la care trebuia să se gândească: Julian Simpson și Dominic Barnett, care locuiseră în acea casă, Norman, care se părea că știa ce fusese ascuns acolo. Ce legătură era între cei trei? Și ce s-a întâmplat acum douăzeci de ani și de atunci până în prezent?

Pete încarcă o hartă a Featherbank.

Strada Garholt era pe ruta răpirii lui Tony Smith și în direcția în care fugise Frank Carter. Dovezile descoperite de medicii legiști stabiliseră atunci că Tony *fusesese* în mașina ucigașului, dar dacă Frank Carter primise un pont că i se percheziționa casa, ar fi putut scăpa de cadavrul băiatului înainte de a fugi cu mașina. Julian Simpson locuia atunci în acea casă.

Pete nu avea nevoie să consulte dosarul din fișet ca să știe că Simpson nu fusese investigat la acea vreme. Toate cunoștințele lui Carter, de care știau ei, fuseseră investigate cu atenție. Dar numele lui Simpson nu apăruse printre ele.

Și totuși.

Simpson ar fi avut vreo cincizeci de ani când au avut loc răpirile, iar la acea vârstă s-ar fi potrivit cu o descriere făcută de un martor într-o declarație, descriere care le contrazicea pe cele ale altor martori. Poate fusese complicele lui Carter. Dacă era așa, ar fi existat o legătură între cei doi bărbați, chiar și indirectă, pe care Pete nu o descoperise.

Senzația de eșec îl frapă.

Ar fi trebuit să-l găsești mai devreme.

Orice ar fi făcut sau nu, era oricum greșeala lui. Știa că va găsi o posibilitate de a răsuși faptele în mintea sa, astfel încât să se simtă mereu vinovat. Sentimentul rămânea.

Neînsemnat.

Inutil.

Poți să bei mai târziu.

Sună telefonul – Amanda din nou.

— Aici Willis, răspunse. Sunt tot la casa lui Collins. Pornesc într-un minut.

— Cum merge percheziția?

— Merge.

Se uită la casă gândindu-se că trebuia să se concentreze pe căutări. Prioritatea era acum să-l înfunde pe Collins pentru implicare, neștiind exact ce informații avusese și ce îi scăpase acum douăzeci de ani. Va diseca totul mai târziu.

— OK, răspunse Amanda. Sunt aici cu proprietarul și cu fiul său și am nevoie de cineva să mă ajute cu ei. Să vedem unde îi cazăm la noapte. Chestii din astea.

Pete se încruntă. Asta era munca de jos și știa ce înseamnă: Amanda va conduce singură interogatoriul cu Norman Collins. Poate era chiar mai bine. *Mai curat.* Nu doreau să riște să întineze povestea din trecut cu omul care era sub lupa investigatorilor acum. Răspunsurile la întrebările lui vor apărea în timp, dar nu trebuia să fie el cel care interoga. Porni motorul.

— Vin imediat.

— Pe tip îl cheamă Tom Kennedy, spuse Amanda. Fiul său se numește Jake. Fă-i procesul-verbal de arestare lui Collins mai întâi, apoi le găsim un apartament confortabil.

Pentru un moment, Pete nu răspunse. Mâna liberă era pe volan. Privind-o, observă că începe să îi tremure.

— Pete, îl strigă Amanda. Mai ești acolo?

— Da. Ajung imediat.

Închise și aruncă telefonul pe locul pasagerului. Dar în loc să pornească la drum, stinse motorul și luă din nou tableta. Fusese prea rătăcit în trecut ca să se mai gândească la prezent. Nu-l luase deloc în considerare pe noul proprietar al casei.

Comitea greșeli, ca de obicei.

Făcu click pe fișierul cu raportul, întrebându-se dacă a înțeles bine ce a spus Amanda. Dar înțelesese bine.

Tom Kennedy.

În sfârșit. Un nume pe care îl recunoștea.

Treizeci și unu

— L-au găsit, tati? întrebă Jake.

Mă plimbam de colo colo prin biroul din secția de poliție, așteptând ca doamna comisar Amanda Beck să aducă declarația pe care să o semnez și m-am oprit brusc când am auzit întrebarea fiului meu.

Jake stătea pe un scaun prea mare pentru el, bălăngănindu-și picioarele; pe masă, la îndemâna lui, o sticlă plină *cu fresh* de portocale. Era un cadou de la sergentul Dyson, după ce am ajuns. Chipurile, îmi va aduce și mie niște cafea, dar trecuseră deja douăzeci de minute și nimic nu se întrezărea la orizont, ca de altfel nici comisarul Beck. Nu prea stătusem de vorbă cu Jake în acest timp. Nu știam ce să-i spun acum și mi se părea că dacă mă învârteam de colo colo, umpleam spațiul și acopeream tăcerea.

— *L-au găsit, tati?*

M-am dus spre el și m-am aplecat.

— Da. L-au găsit pe bărbatul care a dat târcoale casei noastre.

— Nu vorbeam despre asta.

Băiatul din podea.

Pentru o clipă, l-am privit fix pe fiul meu, dar el se uită la mine aparent fără frică sau îngrijorare. Era de mirare că procesa evenimentele în ritmul său, ca și cum totul era perfect normal – ca și cum era vorba despre un băiat cu care se jucase de-a v-ați ascunselea, nu despre rămășițe umane ascunse în podeaua garajului nostru de cine știe câți ani și despre care el nu avea cum să fi aflat.

Era o chestiune despre care nu ar trebui să vorbim. Nu aici. Declarația mea dată în fața polițiștilor era sinceră, dar incompletă. Nu menționasem nimic despre desenele cu fluturi sau despre ceea ce spunea Jake legat de băiatul din podea. Nu știam de ce, în afară de faptul că eu însumi nu înțelegeam nimic, dar cu siguranță pentru că voiam să-mi protejez copilul. Deoarece aceasta era o povară care trebuia să apese pe umerii unui adult, și nu pe umerii unui copil de șapte ani.

— Da, Jake, am spus. Despre *asta* vorbeai. OK? Treaba e serioasă.

Se gândi puțin.

— Bine.

— Vorbim mai târziu despre cealaltă chestie.

M-am ridicat, dându-mi seama că ceea ce am spus nu era destul, că

merita să știe mai mult.

— Dar, da, l-au găsit.

Eu l-am găsit.

— Asta e bine, răspunse Jake.

Mă cam speria puțin.

— Știu.

Cu toate că nu cred că o făcea cu intenție, Jake se încruntă.

— Cred că doar era rănit și singur, iar din cauza asta era puțin răutăcios. Dar l-au găsit și de-acum nu va mai fi singur, nu-i așa? Se poate duce acasă. Așa că nu va mai fi răutăcios.

— E doar în imaginația ta, Jake.

— Nu-i adevărat.

— Vorbim mai târziu despre asta. Bine?

I-am aruncat o privire serioasă, așa cum făceam întotdeauna când voiam să pun punct unei conversații. De obicei, nu aveam autoritate, iar după un minut, unul sau altul ridica tonul, dar azi încuviință. Apoi se întinse, luă sticla de *fresh* de portocale și începu să bea fără nicio grijă.

În spatele meu, ușa se deschise, iar când m-am întors l-am văzut pe sergentul Dyson intrând cu două căni de cafea. Proptise ușa cu spatele ca să intre doamna comisar Beck. Flutura niște hârtii și arăta la fel de obosită ca și mine: o femeie cu un milion de treburi pe cap, hotărâtă să facă totul singură.

— Domnule Kennedy, spuse. Îmi pare foarte rău că v-am lăsat să așteptați atât de mult. A, el trebuie să fie Jake.

Încă ocupat cu *fresh*-ul de portocale, fiul meu o ignora.

— Jake, l-am strigat. Poți să saluți, te rog?

— Bună!

M-am întors spre Beck.

— A fost o zi lungă.

— Înțeleg perfect. Probabil că e foarte ciudat pentru el.

Se aplecă puțin neîndemânatică, ca și cum nu era sigură cum trebuie să vorbească cu un copil.

— Ai mai fost vreodată într-o secție de poliție, Jake?

Dădu din cap, dar nu răspunse.

— Bine.

Râse jenată apoi se ridică.

— Prima și ultima dată, să sperăm. În sfârșit, domnule Kennedy. Am aici

declarația dumneavoastră. V-aș ruga să o citiți ca să fiți sigur că sunteți de acord cu conținutul, apoi să o semnați. Și aveți și cafeaua aici!

— Mulțumesc!

Dyson mi-a întins cafeaua; sorbeam din ea în timp ce citeam declarația de pe masă. Explicasem despre Norman Collins, despre ce îmi spusese doamna Shearing despre el și despre Dominic Barnett, cât și despre bărbatul care venise la ușa noastră și care îi șoptea lui Jake noaptea trecută. Toate acestea m-au determinat să cercetez garajul, întrebându-mă ce ar fi putut să caute Collins înăuntru. Așa am găsit rămășițele.

M-am uitat la Jake, care-și bea ultimele picături de suc, și am semnat declarația la finalul paginii.

— Mă tem că nu veți putea să vă întoarceți acasă în noaptea asta, spuse Beck.

— Am înțeles.

— E posibil ca nici mâine noapte. Desigur vă cazăm într-o altă locație în această perioadă. Avem o casă conspirativă în apropiere și v-o punem la dispoziție cu plăcere.

M-am oprit cu stiloul deasupra semnăturii.

— De ce avem nevoie de o casă conspirativă?

— Nu aveți nevoie, spuse ea repede. Dar avem o proprietate pe care putem s-o folosim. Dar vă las cu colegul meu, comisarul Pete Willis, ca să clarificați problema. Trebuie să ajungă imediat și vă las în pace. De fapt, a și ajuns acum.

Ușa se deschise și în birou intră un alt bărbat.

— Pete, strigă Beck, ei sunt Tom și Jake Kennedy!

L-am privit fix pe bărbatul care intrase pe ușă și lumea păru că se năruie. Trecuse atât de multă vreme, iar trecerea anilor nu-l schimbase. Părea mai sănătos și mai slab decât mi-l aminteam. Adulții se schimbă mai puțin decât copiii, așa că l-am recunoscut pe loc. Îmi tresări inima și mă năpădiră un val de amintiri. Mi se învârtea capul.

Și el mă recunoscut. Bineînțeles. Până acum îmi învățase numele și avusese timp să se pregătească de întâlnire. În timp ce se apropia de mine, cu un aer profesional și oficial, mi-am imaginat că nimeni nu putea să-i observe expresia malițioasă de pe chip.

Sticlă spartă.

Mama țipă.

— Domnule Kennedy! spuse tatăl meu.

Treizeci și doi

A fost o zi *foarte* încâlcită, se gândi Jake.

Era extrem de obosit; în primul rând era vina lui pentru tot ce se întâmplase noaptea trecută, dar nu-și amintea prea multe. Era pe jumătate adormit atunci. Dar era în continuare foarte supărat pe tati pentru ce scrisese, iar când venise poliția și tati spusese că mami murise, ca și cum nu însemna nimic, își pierduse cumpătul. Nu era bine, dar nu se putuse abține.

Furia se risipise totuși în timpul zilei. Câteodată, certurile dispăreau precum ceața în primele ore ale dimineții. În clasă, totuși, se simți singur și ar fi dorit să-l îmbrățișeze pe tati, să-i spună că îi pare rău și să audă că și lui tati îi pare rău.

Atunci poate lucrurile ar fi stat mai bine.

Apoi se întâmplase incidentul cu Owen, iar Jake sărise la bătaie. În consecință, a trebuit să se prezinte în biroul directoarei, domnișoara Wallace. Asta nu a fost atât de rău în sine, cu excepția a două mari probleme. Una era că Pachetul cu Lucruri Speciale îi rămăsese în clasă, ceea ce însemna că ar putea fi la mila ticălosului de Owen, un gând insuportabil. *Vrei să te uiți în ochii mei, te rog?* Domnișoara Wallace trebuise să repete de două ori, deoarece Jake nu putea să-și ia ochii de la ușa închisă a biroului. A doua problemă era că tati se va supăra și va fi dezamăgit de comportamentul lui, că iar fusese obraznic, ceea ce însemna că iar vor fi certați o perioadă. Sau poate *tot timpul*.

Poate tati va scrie și *despre el* lucruri oribile.

Jake se gândea dacă tatăl lui ar putea să facă asta.

Apoi, când venise în clasă, Pachetul părea neatins și se gândi că poate ar trebui să sară la bătaie mai des. Când se termină programul, tati nu părea *deloc* supărat pe el. Chiar se certase cu doamna Shelley! Ceea ce era, cu siguranță, un gest curajos, se gândi Jake. Dar, cel mai important era că tati îi ținuse partea. Chiar dacă nu o spusese direct, Jake își dădu seama. Chiar dacă nu-l îmbrățișase, asta îl făcea să se simtă bine.

Iar acum erau la secția de poliție.

La început, fusese în regulă, deoarece era chiar interesant, în special că toată lumea era drăguță cu el, dar acum ar fi vrut să plece. Apoi s-a întâmplat *altceva* – a venit un polițist nou și totul a devenit *și mai* încâlcit, în special din cauza comportamentului lui tati. Se simțise bine când era cu

ceilalți polițiști, dar acum arăta palid și speriat, ca și cum era în clasă, la școală, iar noul polițist era doamna Shelley.

Dacă se gândea bine, noul polițist arăta și el stânjenit. Când a plecat polițista cu declarația pe care o semnase tati, se închise ușa și atmosfera din încăpere devenise *foarte ciudată*. Era ca și cum fiecare era lipit la locul lui.

Apoi noul polițist se apropiase încet de el și îl privise în ochi.

— Tu trebuie să fii Jake, spuse.

— Da.

Era adevărat, desigur.

— Sunt Jake.

Omul zâmbi, dar era un zâmbet ciudat. Avea o față de om bun, dar zâmbetul îi era acum cam strâmb. Apoi îi strânse mâna, ceea ce era un gest politicos. Mâna lui era mare și caldă, iar strânsoarea era foarte ușoară.

— Îmi pare bine să te cunosc, Jake. Poți să-mi spui Pete.

— Bună, Pete, îl salută Jake. Și eu mă bucur să te cunosc. De ce nu putem merge acasă? Unul din polițiști i-a zis lui tati că nu putem să ne întoarcem acasă.

Pete se încruntă, se aplecă spre el și îl privi drept în ochi ca și cum voia să vadă dacă nu ascunde vreun secret. Jake îl privi și el în ochi ca și cum nu avea nimic de ascuns. Nu avem secrete, domnule.

— E foarte complicat, răspunse Pete. Facem niște cercetări în casă.

— Din cauza băiatului din podea?

— Da.

Pete îl privi apoi pe tati, iar Jake și-a amintit că nu trebuia să spună asta. Însă atmosfera din cameră era atât de amuzantă încât îi era ușor să uite asta.

— I-am spus ce am găsit, zise tati.

— Totuși, de unde știți că e vorba despre un băiat?

Tati stătea în picioare acolo, dar arăta ca și cum fusese prins cu ceva. Voia să se miște, dar cumva uitase cum îi funcționează corpul. Jake avu un sentiment stânjenitor. Se gândi că dacă tati și-ar putea aminti ce să facă, cum ca să se miște, s-ar rezezi la Pete, chiar destul de agresiv.

— Nu am știut, răspunse tati. Am spus *cadavru*⁽²⁾. Probabil nu a înțeles.

— Așa e, adăugă Jake repede.

Nu voia ca tati să se ia la bătaie, mai ales cu un polițist, dar îl vedea că de-abia se putea abține.

Pete se ridică încet.

— Bine. Haideți să ne ocupăm de niște lucruri practice. Sunteți doar voi

doi?

— Da, răspunse tati.

— Și mama lui Jake?...

Tati arăta în continuare furios.

— Soția mea a murit anul trecut.

— Îmi pare rău. Probabil a fost foarte greu pentru voi.

— Suntem bine.

— Se vede.

Ce derutant! Jake voia să nege dând din cap. Acum, Pete nu părea în stare să-l privească pe tati, dar era polițist și asta însemna că el se ocupă de toate, nu?

— Putem să ne ocupăm de cazare, dacă vreți. Aveți pe cineva din familie la care doriți să stați?

— Nu, răspunse tati. Ambii părinți au murit.

Pete ezită.

— Am înțeles. Îmi pare rău să aud asta.

— E în regulă.

Apoi tati înaintă. Jake își ținea respirația. Poate doar i se *păruse* că vrea să-l lovească, nu că ar fi făcut-o cu adevărat.

— S-a întâmplat demult.

— În regulă.

Pete respiră adânc, dar tot nu-l privea pe tati. Se uita fix la perete, iar Jake se gândi că brusc arată mai bătrân decât atunci când intrase în cameră.

— În acest caz, putem să vă găsim o locuință unde să stați o perioadă.

— Da, ar fi bine.

— Și sunt sigur că ați avea nevoie de niște lucruri din casă. Dacă doriți, putem merge împreună să vă luați ceea ce vă trebuie. Haine de rezervă și altele.

— Trebuie să mergeți și dumneavoastră?

— Da. Îmi pare rău. E locul unde s-a întâmplat o crimă. Trebuie să fac o listă cu tot ce se ia din casă.

— OK. Nu e o situație prea plăcută, nu?

— Știu.

Pete îl privi în sfârșit pe tati.

— Îmi pare rău.

Tati ridică din umeri, privirea îi era încă sfredelitoare.

— Asta e. Haideți să terminăm, bine? Jake, gândește-te ce jucării vrei din

casă!

— Bine.

Jake îi privea pe amândoi, pe tati și pe Pete, dar niciunul nu se mișca, de parcă nu știau ce să facă. Jake se gândi că dacă el nu face niciun gest, atunci toți vor rămâne așa, nemișcați. Trânti cu zgomot pe masă sticla goală de *fresh*.

— Desenele mele, tati. Atâta vreau.

Treizeci și trei

Zile oribile cu victorii mici. Trebuie să te agăți de ele, se gândi Amanda pe când stătea în camera de interogatoriu vizavi de Norman Collins. După ororile văzute noaptea trecută și sentimentul eșecului resimțit din plin pentru că nu l-a găsit la timp pe Neil Spencer, era pregătită să vadă un pic de sânge. Iar adesea, victoriile mici erau totul.

— Scuze pentru întrerupere, Norman, spuse. Să continuăm.

— În regulă. Haideți să concluzionăm, nu?

— Absolut.

Zâmbi politicos.

— Hai!

Collins își încrucișă brațele și schiță un rânjet. Ceea ce nu o surprinse. Înțelesese exact de când îl văzuse prima dată ce voia Pete să spună descriindu-l ca pe un *ciudat*. Era genul de persoană pe care o evitai instinctiv pe stradă și preferai să traversezi decât să dai nas în nas cu el. O izbi exagerata formalitate a ținutei sale, considerând-o o aparență înșelătoare – o încercare de a se prezenta drept un om respectabil, dar care ascunde ceva neplăcut. Și se vedea din comportamentul lui că se simțea respins de ceilalți pentru aerul de superioritate afișat.

După douăzeci de minute de interogatoriu în care a răspuns la fiecare întrebare, probabil că avea motive să se simtă superior ei. Când Steph bătu la ușă și făcu un pas înauntru, Amanda anunță o pauză. Acum, întinse mâna spre casetofon, îl puse pe înregistrare și reluă preliminariile.

În fața ei, Collins oftă teatral în sinea sa. Privi în jos, spre foaia de pe masă. Ce plăcere va fi să-i șteargă rânjetul de pe fața ticălosului ăstuia ciudat!

Dar toate la timpul lor.

— Domnule Collins, spuse Amanda, ca să clarificăm lucrurile, haideți să reluăm niște întrebări. În iulie, anul curent, l-ați vizitat pe Victor Tyler la închisoarea Whitrow. Care a fost scopul acestei vizite?

— Mă interesează crimele. În unele cercuri, sunt considerat un expert. M-a interesat să vorbesc cu domnul Tyler despre modul de operare. La fel cum a discutat și poliția cu el de-a lungul anilor.

Probabil nu chiar la fel, se gândi Amanda.

— Ați vorbit întâmplător și despre Frank Carter?

— Nu.

— Știți că Tyler este unul din prietenii lui Carter?

— Nu știam.

— Ciudat. Dumneavoastră fiind un asemenea expert...

— Nu poți să le știi pe toate.

Collins zâmbi. Amanda era sigură că minte, dar conversația dintre Collins și Tyler nu fusese înregistrată, așa că nu putea dovedi nimic.

— În regulă, spuse ea. Unde ați fost în după-amiaza și seara zilei de duminică, 30 iulie, anul curent, când a fost răpit Neil Spencer?

— V-am spus deja. După-amiază am stat acasă. Mai târziu, am mers la restaurant, pe Town Street și am luat cina.

— E bine că vă amintiți atât de clar.

Collins ridică din umeri.

— Sunt un tip cu tabieturi. Era duminică. Când trăia mama, mergeam împreună să mâncăm la restaurant. Acum merg singur.

Amanda îl aprobă în sinea sa. Proprietarul restaurantului confirmase informația, ceea ce însemna că acest individ, Collins, părea că avea un alibi solid în intervalul de timp în care fusese răpit Neil Spencer. Și deși continuau percheziția, ofițerii nu găsiseră până acum nimic care să sugereze că Neil fusese ținut vreodată acolo. Era sigură că Norman Collins era implicat cumva în ceea ce se întâmplase aici, dar în acest moment se pare că nu mai era suspect în răpirea lui Neil Spencer.

— Casa de pe strada Garholt numărul 13, spuse ea.

— Da, ce e cu ea?

— Ai încercat să cumperi această proprietate.

— Da, e adevărat. Era de vânzare. Nu știu dacă se consideră a fi o infracțiune.

— Nu am spus asta.

— Casa era pe piață. Am stat prea mult în actuala locuință și voiam să-mi iau zborul. Să-mi fac propriul cuib, dacă se poate spune așa.

— Iar când v-a fost refuzată oferta, ați dat târcoale proprietății în continuare.

Collins scutură din cap.

— Absolut deloc.

— Domnul Kennedy pretinde că ați încercat să intrați în garajul dumnealui.

— Se înșală.

— Un garaj în care s-au descoperit rămășițe umane.

Și atunci, Amanda trebui să-l creadă pe Collins. Deși era sigură că el știa ce se găsește acolo, își aminti să se prefacă, măcar, surprins. Nu era deloc convingător, dar încerca.

— Este... șocant, spus el.

— Nu sunt sigură că te cred, Norman.

— N-am știut nimic despre asta.

Se încruntă.

— Ați vorbit cu fostul proprietar? Poate ar trebui.

— Acum mă interesează mai mult de ce *erai* atât de interesat de proprietate.

— Și eu v-am spus: nu eram. Acest domn... Kennedy, parcă? Se înșală. Nu am trecut pe lângă casa lui.

Amanda îl fixă cu privirea, iar Collins o înfruntă calm. Cuvântul unuia împotriva celuilalt. Chiar dacă ar fi putut organiza o recunoaștere și Kennedy l-ar identifica pe Collins, nu era sigură că ar fi fost îndeajuns ca să justifice capetele de acuzare. Acum nu puteau demonstra că el știa de rămășițele din garaj. Și se părea că nu mai era suspectat de răpirea lui Neil Spencer. Având în vedere unele obiecte din colecția sa, era posibil să-l acuze de furt de bunuri, dar poate nici asta nu stătea în picioare.

Iar arogantul naibii știa.

Sau credea că știe.

Amanda se uită pe foaia de hârtie primită de la Steph – rezultatele căutării amprentelor prelevate de la Norman Collins la sosire. Și chiar dacă nu putea stabili nicio legătură între el și Neil Spencer, avu totuși o tresărire. Trăia pentru momente ca acesta. Ar fi dorit ca și Pete să fie aici, să savureze momentul împreună cu ea. Dumnezeu știe că merita și el să îl simtă din plin.

— Domnule Collins, spuse ea. Ați putea să-mi spuneți unde ați fost în seara de marți, 4 aprilie, anul acesta?

Collins ezită.

— Pofțiți?

Amanda așteaptă, privind în continuare foaia de hârtie. Cel puțin, asta i-a atras atenția. Probabil, anticipase mai multe întrebări despre activitățile sale din ziua când fusese răpit Neil Spencer, unde el credea că este pe un teren sigur. Dar Amanda știa că această dată este o enormă gaură neagră sub picioarele sale.

— Nu sunt *sigur* că-mi amintesc, spuse atent Collins.

— Haideți să vă ajut eu atunci. Ați fost în vecinătatea pădurii Hollingbeck?

— N-aș crede.

— Ei bine, degetele dumneavoastră au fost. Restul corpului a fost și el?

— Nu...

— Amprentele dumneavoastră au fost descoperite pe ciocanul folosit în omorârea lui Dominic Barnett acolo, în acea noapte.

Amanda ridică privirea și observă satisfăcută picăturile de sudoare de pe fruntea lui Collins. Un bărbat agitat, care se considera superior, pus acum cu botul pe labe. Era interesant de privit cum își verifica în minte opțiunile, încercând să găsească o portiță de scăpare și cum își dădea seama încetul cu încetul că era implicat într-un bucluc mai mare decât se așteptase.

— Nu comentez, spuse el.

Amanda clătină din cap. Era dreptul lui, bineînțeles, dar fraza o enervase întotdeauna. *Nu ai dreptul să taci*, voia să spună oamenilor. Iar acum dorea ca acest Collins să recunoască fapta, nu să se ascundă. Deoarece erau vieți în joc.

— Este în interesul dumitale să-mi spui tot ce știi. Acum, Norman.

Își sprijini brațele pe masă și încercă să pară mai înțeleghătoare decât se simțea în realitate.

— Și nu e doar interesul *dumitale* aici. Ai spus că nu ai nicio implicare în răpirea lui Neil Spencer. Dacă spui adevărul, înseamnă că avem acum un criminal în libertate pe străzi.

— Nu comentez.

— Și dacă nu îl găsim, atunci va ucide mai mulți copii. Cred că știi *mult mai multe* decât spui despre această persoană.

Palid, Collins o fixă cu privirea. Amanda nu-și amintea să fi văzut un om topindu-se atât de repede, care să se prăbușească cu o asemenea viteză de la aroganță și încredere în sine într-o baltă de jale și tristețe.

— Nu comentez, șopti.

— Norman!

— Vreau un avocat.

— Asta se poate aranja, desigur.

Se ridică repede, fără să-și mai ascundă furia. *Dezgustul*.

— Poate atunci îți vei da seama în ce bucluc ești și că singura șansă a dumitale este cooperarea.

— Nu comentez.

— Da, am auzit asta de la început.

Victorii mici.

Dar cu toate că îl arestase oficial pe Norman Collins pentru uciderea lui Dominic Barnett, Amanda se gândi la tot ce spusese. Dacă spunea adevărul, că nu l-a ucis pe Neil Spencer, atunci un ucigaș de copii era în libertate, ceea ce însemna că alt băiețel ar putea fi ucis în tura ei.

Îi reveni în minte imaginea din seara trecută, cu trupul lui Neil Spencer întins pe terenul viran, și bucuria pe care ar fi putut-o resimți în mod normal dispăru complet.

O victorie mică nu era destul de satisfăcătoare.

Treizeci și patru

Efectivele de poliție sporiseră după ce am plecat, mișunând pe proprietatea mea. Când am ajuns, am văzut două mașini și o dubiță parcate afară, cu polițiști de la investigații la locul crimei lucrând pe aleea delimitată de panglica de semnalizare – *POLIȚIA, NU TRECEȚI!* Se părea că activitatea era concentrată pe garaj, dar doi polițiști se postaseră pe trotuar ca să asigure perimetrul. Ușa din față era deschisă. Era, de asemenea, o priveliște nepotrivită pentru cel care se întoarce acasă, o imagine care îți provoacă un sentiment de neliniște.

Am parcat în spatele celorlalte vehicule. Mașina tatălui meu trecu pe lângă mine și se opri în fața mea.

Nu e tatăl meu, am ținut să-mi repet.

E comisarul Pete Willis.

Nu era cazul să admit că ar fi altceva, nu? Și cu excepția faptului că s-a lăsat pe vine ca să vorbească cu Jake, nu dăduse vreun semn că dorește să aibă un alt fel de relație cu mine decât una profesională. Aceasta era situația și eram bucuros să rămână așa.

Șocul se diminuează puțin, dar, așa cum îmi imaginasem, după ce ridicasem vocea la el, se instalase liniștea de după furtună. Rememoram momentul din secția de poliție, când stătea acolo, *privindu-mă*. Gândul îmi zbură cu mulți ani în urmă, când îl văzusem ultima oară și m-am simțit mic și neputincios. M-am transportat în timp. Am simțit din nou frica, anxietatea. Dorința de a mă evapora ca să nu mă vadă. Dar apoi apărură furia. Nu avea niciun drept să vorbească cu fiul meu, *nenorocitul* naibii. Și apoi indignarea. Faptul că s-a amestecat în viața mea – dintr-o poziție de forță – mi se părea absolut nedrept și de nesuportat.

— Ești bine, tati?

— Sunt bine, amice.

Mă holbam la mașina din fața mea. La bărbatul de pe locul șoferului.

Se numește Pete Willis, comisarul Pete Willis, îmi repetam, și nu înseamnă nimic pentru tine.

Absolut nimic.

Nu însemna nimic dacă nu voi permite eu.

— OK, am zis. Hai să mergem ca să terminăm repede cu asta.

Ne așteptă la cordonul de delimitare a perimetrului, prezentă insigna și

actele ofițerilor de acolo și ne conduse în casă fără a rosti un cuvânt. Indignarea apără din nou. Aveam nevoie de *permisiunea* lui ca să intru naibii în casă. Mă simțeam umilit să-l urmez înăuntru, ca un copil care trebuia să facă tot ce i se spune. Și faptul că părea indiferent înrăutățea situația.

Avea un clipboard și un stilou.

— Trebuie să știi ce e al dumneavoastră și ce ați găsit aici când v-ați mutat și nu v-ați atins de obiectele respective.

— Tot ce vedeți este al meu, am spus. În orice caz, doamna Shearing a golit camerele.

— Verificăm și cu ea informația, nu vă faceți griji.

— Nu-mi fac griji.

Treceam din cameră în cameră, adunând strictul necesar. Produse de baie și articole de toaletă. Haine pentru mine și Jake. Câteva jucării din camera lui. Mă enerva foarte tare că trebuia să-l întreb pe tata de fiecare dată, iar el doar încuviința din cap și nota; spre final, am renunțat să-l mai întreb. Nu prea se uita la mine, de fapt. Mă întrebam ce ar putea gândi sau simți. Dar m-am lăsat păgubaș, fiindcă oricum nu conta.

Am terminat în biroul meu, la parter.

— Îmi trebuie laptopul, am început să zic, când Jake m-a întrerupt.

— Pe cine a găsit tati în garaj? Pe Neil Spencer?

Tata părea stânjenit.

— Nu. Rămășițele astea erau mult mai vechi.

— Ale cui sunt?

— Rămâne între noi doi... cred că sunt ale unui alt băiețel. Unul care a dispărut acum mult timp în urmă.

— Cu cât timp în urmă?

— În urmă cu douăzeci de ani.

— Wow!

Jake se opri ca să poată pricepe o perioadă de timp atât de lungă.

— Da. Și sper să fie ale lui, pentru că îl caut de atunci.

Jake arăta uluit, ca și cum era o mare realizare. Asta nu-mi plăcea. Nu voiam să-l intereseze deloc acest bărbat, indiferent cât de mult îl impresiona.

— Aș fi renunțat până acum.

Tata zâmbi trist.

— Întotdeauna am considerat că e important. Toată lumea trebuie să

ajungă acasă, nu-i așa?

— Pot să iau ăsta, domnule comisar Willis?

Am scos laptopul din priză, dorind să pun capăt conversației.

— Trebuie să lucrez.

— Da. Se întoarse cu spatele la noi. Sigur că puteți.

Casa „conspirativă” era un apartament, deasupra unui chioșc de ziare, la capătul unei străzi, Town Street. Nu arăta cine știe ce din stradă și nici înăuntru, când Willis ne conduse și ne deschise ușa.

Jos era o scară care urca de la ușa clădirii la etaj, iar pe palier erau patru apartamente. În apartament, aveam o sufragerie, o baie, o bucătărie și o cameră cu două paturi, toate fiind mobilate minimal. Singurele semne că era o clădire folosită de poliție, și nu un hotel cu camere ieftine, de închiriat, le constituiau camerele de luat vederi poziționate discret pe ziduri, afară, butonul de panică și zăvoarele de pe partea interioară a ușii de la intrare.

— Îmi pare rău, va trebui să stați în aceeași cameră.

Willis intră în dormitor, aducând cearșafuri și pături pe care le luase dintr-un dulap din debara. Îmi despachetam hainele și le așezam deasupra dulapului din lemn, pe care îl ștersesem de praf. Nu se făcuse curat de ceva timp în apartament, iar aerul era înțepător.

— E în regulă, spusei.

— Știu că e mic. Îl folosim câteodată pentru martori, dar în general pentru femei și copii. Mi s-a părut că vrea să mai spună ceva, dar clătină din cap.

— De obicei vor să stea împreună în aceeași cameră.

— Cred că e vorba despre victime ale violenței domestice.

Tata nu răspunse, dar atmosfera dintre noi se tensionă și mi-am dat seama că săgeata mea și-a atins ținta. Între noi erau multe lucruri nespuse și uneori tăcerea poate ajunge la paroxism.

— E în regulă, spusei din nou. Cât vom sta aici?

— N-ar trebui să stați mai mult de o zi sau două. Poate nici atât. Totuși, e un caz care poate evolua. Trebuie să fim siguri că nu ne scapă nimic.

— Credeți că bărbatul pe care l-ați arestat l-a omorât pe Neil Spencer?

— Posibil. După cum am zis, cred că rămășițele descoperite la dumneavoastră în casă provin de la o crimă similară. Întotdeauna s-a speculat că Frank Carter – ucigașul de atunci – a avut cumva un complice. Norman Collins nu a fost niciodată suspectat în mod oficial, dar era prea

interesat de caz. Nu m-am gândit niciodată că ar putea fi implicat direct, dar...

— Dar?

— Poate am greșit.

— Da, cred că probabil ai greșit.

Tata nu spuse nimic. Faptul că poate l-am rănit din nou îmi dădea satisfacție, dar era o satisfacție meschină, dezamăgitoare. Părea învins și stânjenit. În felul său, poate se simțea la fel de neputincios ca și mine acum.

— Bine.

Ne-am întors în sufragerie, unde Jake stătea în genunchi și desena. În cameră era o canapea și un scaun, o masă joasă pe rotile și un televizor vechi, așezat pe o comodă de lemn, cu sertare, cu multe cabluri vechi încurcate în spate. Apartamentul părea rece și întunecat. Am încercat să nu mă gândesc la ce se întâmpla acum acasă – adevărata noastră casă. Indiferent de problemele pe care ni le crease, ni se părea un paradis în comparație cu apartamentul ăsta.

Dar vei face față. Și totul se va termina curând.

Iar Pete Willis va dispărea din viața mea din nou.

— Vă las acum, spuse. Mi-a părut bine de cunoștință, Jake, zise el.

— Și mie, Pete, răspunse Jake cu ochii în desen. Mulțumesc pentru acest apartament minunat!

Ezită.

— Cu plăcere.

Afară, pe palier, am închis ușa sufrageriei. Era un geam acolo, dar, deși era încă devreme, lumina care intra era slabă. Willis ezita să plece și am stat în obscuritate un moment, cu fața în penumbră.

— Aveți tot ce vă trebuie? spuse în sfârșit.

— Cred că da.

— Jake pare un copil bun.

— Da, am răspuns. Chiar este.

— E creativ. Exact ca tine.

Nu am răspuns. Între noi se așternea o tăcere stânjenitoare. După cât puteam să observ în semiobscuritate, Willis își dorea să nu fi vorbit. Dar apoi detalie.

— Ți-am văzut cărțile în casă.

— Nu știai?

Dădu din cap.

— Credeam că poate te-ai interesat dinainte, am zis. Poate mi-ai căutat numele pe net sau ceva de genul ăsta.

— Tu mi-ai căutat numele pe net?

— Nu, dar asta e altceva.

M-am urât de îndată ce am spus asta, deoarece mi-am dat seama de echilibrul de putere dintre noi – ideea că era sarcina lui să se intereseze de mine, să mă caute, nu invers. Nu voiam să creadă asta. Nu era adevărat. Nu însemna nimic pentru mine.

— Cu mult timp în urmă, spuse, am decis că ar fi mai bine pentru mine să nu mă implic în viața ta. Am decis împreună cu mama ta.

— E un fel de a spune.

— Presupun că așa e. Asta am promis. Și m-am ținut de cuvânt. Nu a fost mereu ușor. De multe ori m-am întrebat... Dar a fost mai bine așa...

Brusc, mi se păru că s-a micșorat, că e mai gârbovit.

Scutește-mă cu autocompătirea.

Dar n-am spus nimic. Indiferent ce ar fi făcut în trecut, era evident că tata trecuse peste asta. Nu arăta ca un alcoolic acum și nu mirosea a alcool. Era în formă. Și, în ciuda oboselii, emana un calm imperturbabil. Mi-am amintit din nou că eram doi străini. Nu eram tată și fiu. Nu eram dușmani.

Nu eram nimic.

Se uită afară pe fereastră, la ziua care apunea.

— Sally – mama ta, vreau să spun. Ce s-a întâmplat cu ea?

Sticlă spartă.

Mama țipă.

M-am gândit la tot ce urmat. Cum a făcut ea față tuturor dificultăților... o mamă singură... Durerea și umilința morții. Ca și Rebecca, a murit mult prea tânără, cu mult înainte ca eu sau ea să merităm această pierdere.

— A murit, i-am răspuns.

Tăcu. Pentru o clipă păru chiar îndurerat.

— Când?

— Nu e treaba ta.

Mânia din vocea mea mă surprinse chiar și pe mine, dar aparent, pe el nu-l surprinse. Stătea acolo în picioare, primind în plin lovitura puternică.

— Nu, spuse încet. Presupun că nu.

Apoi începu să coboare treptele, îndreptându-se spre ușa clădirii. Îl priveam cum se îndepărtează. Când era la jumătatea drumului, am vorbit din nou, destul de tare încât să mă audă.

— Îmi amintesc de ultima noapte, să știi. Noaptea de dinaintea plecării tale. Ultima dată când m-ai văzut. Îmi amintesc cât de beat erai. Ce roșu erai la față. Ce ai făcut. Îmi amintesc cum ai aruncat paharul spre ea. Felul în care ea a țipat.

Se opri pe trepte și stătu complet nemișcat.

— *Îmi amintesc tot*, am spus. Cum îndrăznești să întrebi de ea acum?

Nu răspunse.

Apoi își continuă drumul în tăcere, lăsând-mă singur, cu inima bătându-mi nebunește în piept, de furie.

Treizeci și cinci

De îndată ce părăsi casa conspirativă, Pete conduse cu viteză pe șoseaua pustie, îndreptându-se direct spre casă. Sticla din dulapul de la bucătărie îl ademenea și avea de gând să se predea. Odată ce luase decizia, dorința era mai aprigă și i se păru că viața lui depinde de cât de repede va ajunge acasă.

Ajuns acasă, încuie ușa și trase draperiile. Casa era cufundată în liniște și i se părea pustie, cum era și înainte de-a veni el. În fond, se schimbese atmosfera din casă odată cu venirea lui? Se uită la mobilele simple din sufragerie. Toate camerele erau la fel – spații austere și atent organizate. Adevărul e că, de ani de zile, trăia într-o casă pustie. Un rest de viață trăit cu greu, nu foarte nefericit, dar curat și ordonat.

Pustiu. Fără rost.

Inutil.

Vocea era exuberantă, triumfătoare. Rămase în picioare, respirând adânc, inima bătându-i puternic. Dar ajunsese de multe ori în acest punct și asta se întâmpla și acum. Când dorința ajungea la paroxism, totul se îndrepta în acea direcție și trebuia să bea. Orice eveniment, orice cuvânt, bun sau rău, putea fi interpretat și adaptat la situație. Dar totul era o minciună.

Ai mai fost în acest punct.

Poți s-o faci.

Dorința se domoli pentru o clipă, apoi începu să-i urle în creieri, conștient de trucul pe care îl încerca. O lăsase să-l conducă pe pilot automat până acasă, o făcu să creadă că îi cedează, dar acum prelua din nou conducerea.

Simți că durerea din piept îl strânge ca într-un cerc de fier și devine de nesuportat.

Ai mai fost în această situație.

Poți s-o faci.

Masa. Sticla și fotografia.

În această seară luă iar un pahar; după un moment de ezitare, deschise sticla și turnă două degete de votcă. Fiindcă... de ce nu? O să bea sau nu. Nu era vorba despre cât de jos va coborî; întrebarea era dacă va ajunge până la capăt.

Îi sună telefonul. Îl ridică și văzu un mesaj de la Amanda, care îl informa în detaliu despre interogatoriul lui Norman Collins. Se pare că îl puseseră

sub acuzare în cazul uciderii lui Dominic Barnett, dar situația nu era clarificată în cazul lui Neil Spencer, iar Collins se hotărâse să-și ia un avocat.

Crezi că suspectul pe care l-ai arestat l-a ucis pe Neil Spencer?

Posibil, îi spusese lui Tom – și era clar că acest Collins era cumva implicat. Dar dacă nu el îl răpise și omorâse pe Neil, însemna că adevăratul criminal era în libertate, pe străzi. Senzația de ușurare pe care o simțise după arestarea lui Collins se evaporă odată cu acest gând. La fel ca acum douăzeci de ani, când îi văzu pe Miranda și Alan Smith în holul departamentului de poliție și își dădu seama că acest coșmar era departe de a se fi sfârșit.

Nu ar trebui să fie problema lui acum. Tom era fiul lui, cu toate că se înstrăinaseră cu mult timp în urmă, iar acum, fiind într-un conflict de interese, mâine va trebui să vorbească cu Amanda să-l scoată din acest caz. Credea că s-ar simți mai ușurat dacă ar scăpa de această povară. Totuși, lucrând la această anchetă – fiind obligat să-l înfrunte din nou pe Carter, să vadă noaptea trecută cadavrul lui Neil Spencer întins pe terenul viran – dorea să vadă cazul dus la bun sfârșit, indiferent de cât de multă suferință i-ar provoca.

Puse telefonul deoparte și se uită la sticlă, încercând să analizeze ce sentimente îi stârnise revederea cu Tom după atâția ani. Întâlnirea ar fi trebuit să-l bulverseze până în străfunduri, totuși se simțea ciudat de calm. De-a lungul anilor, noțiunea de paternitate devenise ceva străin pentru el, nu mai avea nicio legătură cu viața lui. Amintirile despre Sally erau încă dureroase și insuportabile, în schimb înregistrase un eșec total în relația cu Tom, iar Pete făcuse totul să nu se gândească vreodată la el. Era mai bine să nu aibă nimic de-a face cu viața fiului său, iar când i se întâmpla să se întrebe ce fel de om devenise, își alunga repede aceste gânduri din minte. Erau prea tulburătoare.

Dar acum știa.

Nu avea dreptul să se numească tată, dar era imposibil să nu-l evalueze pe bărbatul pe care îl întâlnește în acea după-amiază. Un scriitor. Desigur, avea sens. Tom fusese întotdeauna creativ, încă din copilărie inventa mereu povești pe care Pete nu le putea înțelege sau crea scenarii când se jucau. Jake părea că semăna cu Tom la acea vârstă: un copil deștept și sensibil. Din puținele informații pe care le avea, era evident că Tom suferise din cauza greutăților și a tragediilor din viața sa și totuși era capabil să-l crească

singur pe Jake. Nu se putea îndoii că fiul său era un om bun.

Nu era un om fără căpătâi. Nu era un neputincios, un ratat.

Ceea ce era bine.

Pete atinse cu degetele marginea paharului. Era *bine* că Tom reușise să treacă peste copilăria nefericită pe care i-o oferise. Era bine că el nu fusese prezent în viața lui Tom și că plecase înainte să i-o otrăvească mai mult decât o făcuse deja. Deoarece era clar că îi făcuse viața amară. Chiar și după atâta vreme, îl ținea minte. Impactul fusese puternic și pentru toată viața.

Îmi amintesc ultima dată când te-am văzut.

Lui Pete îi veni în minte privirea plină de ură a fiului său când îi spusese aceste cuvinte. Luă în mână paharul, îl puse jos din nou. Nu era bine, nu? Merita ura – era conștient de asta –, dar ura trebuia câștigată. Pete a băut aproape tot timpul când Sally și Tom îl părăsiseră, iar zilele și nopțile îi erau încețoșate, dar își amintea foarte clar acea seară. Descrierea evenimentelor petrecute, cea făcută de Tom, nu era posibilă.

Dar oare mai conta?

Poate că nu. Dacă amintirea lui Tom nu era exactă, atunci nici eșecul resimțit de Pete nu era veritabil și, la urma urmelor, ăsta era genul de adevăr care conta cu adevărat.

Se uită la fotografia în care era cu Sally. Fusese făcută înainte ca ea să rămână gravidă cu Tom, dar lui Pete parcă i se citea pe chip gândul că va deveni tată în curând. Soarele îl orbea. Zâmbetul vag îi va dispărea curând. Era ca și cum bărbatul din fotografie știa deja că va eșua și că va pierde totul.

Sally arăta atât de fericită!

O pierduse demult, dar îi plăcea să creadă că trăia undeva, ducând o viață liniștită, plină de iubire. Se gândea că despărțirea fusese în beneficiul lui Tom și al ei. Dar acum știa adevărul. Nu fusese benefică nimănui. Sally murise.

I se păru că totul murise.

Luă din nou paharul, dar acum îl ținu mai mult timp în mână, privind lichidul mătăsos vălurindu-se. Părea atât de nevinovat până clătinau paharul. Semăna atât de mult cu apa până mișcai paharul și vedeai ceața care se ascundea acolo.

Mai fusese în această situație. Putea să supraviețuiască.

Dar de ce să-și bată capul?

Se uită de jur împrejurul camerei, contemplându-și existența goală. Nu

avea nimic. Parcă era făcut din abur. O viață fără consistență. Nu exista nimic bun în trecutul său care putea fi salvat și nimic în viitor care să merite efortul.

Dar nu era adevărat, nu-i așa? Ucigașul lui Neil Spencer era liber. Dacă această crimă avea vreo legătură cu crima din trecut, atunci era responsabilitatea sa să o elucideze, indiferent de consecințele pe care le va avea în plan personal. Fie că-i plăcea ori ba, era din nou acum în mijlocul aceluși coșmar și trebuia să ducă acest caz la bun sfârșit, oricât de mult l-ar costa. Da, era un conflict de interese, dar, dacă era atent, poate nimeni nu va observa vreodată. Nu credea că Tom va dori vreodată să se apropie de el.

Acesta era un motiv ca să nu bea.

Și, în plus, „Mulțumesc pentru acest apartament minunat”.

Pete zâmbi când își aminti de cuvintele lui Jake. Spusese o chestie ciudată, dar amuzantă. Era un băiat amuzant. Un puști *drăguț*. Era creativ. Avea personalitate. Probabil multă personalitate de care trebuia să te ocupi, așa cum avea și Tom câteodată.

Pete se lăsă purtat de val și se gândi la Jake câteva momente. Se imagina stând de vorbă cu băiatul. Jucându-se cu el, așa cum ar fi putut să se joace – și ar fi trebuit să se joace – cu Tom când era copil. Era o nebunie, desigur. Nu era nimic între ei. În câteva zile, implicarea lui în viața lor se sfârșea și probabil nu-i va mai vedea niciodată.

Dar, chiar și așa, se hotărî să nu bea.

Nu în seara asta.

Bineînțeles, era ușor să arunce paharul. Întotdeauna fusese ușor să facă asta. În schimb, se ridică, se duse în bucătărie și turnă încet lichidul în chiuvetă. Îl privea alunecând spre scurgere cu tot cu dorința din inima sa și se gândi din nou la Jake cu un sentiment pe care nu îl mai avusese de mult timp. Nu avea niciun motiv. Niciun sens. Și totuși era acolo.

Speranța.

Partea a patra

Treizeci și șase

În dimineața următoare, când l-am lăsat pe Jake la școală, eram în continuare uimit în sinea mea de cât de bine se adaptase noilor condiții. Noaptea trecută dormise buștean, fără comentarii, în apartamentul conspirativ, lăsând-mă singur în sufragerie cu gândurile mele și cu laptopul în brațe. Când m-am dus în sfârșit la culcare, l-am privit, iar chipul îi era senin și m-am întrebat dacă nu cumva era efectiv mai împăcat aici decât în noua noastră casă. M-am întrebat dacă nu cumva visează.

Aveam adesea această impresie.

Mie îmi venea greu să adorm într-un loc nefamiliar, oricât de obosit eram, așa că m-am bucurat că Jake s-a trezit binedispus și cooperant dimineață. Poate trata totul ca pe o aventură captivantă. Dar oricare ar fi fost motivul, eram recunoscător. Eram epuizat, cu nervii la pământ și nu știam dacă pot face față unor noi provocări.

Am mers cu mașina la școală, apoi l-am condus în curtea școlii.

— Ești bine, amice?

— Da, tati.

— Atunci, e-n regulă. Poftim!

I-am dat sticla de apă și rucsacul.

— Te iubesc!

— Și eu, tati!

Se duse la ușă, cu rucsacul bălăngănind. Doamna Shelley aștepta în prag. Nu discutasem cu Jake încă, așa cum promisesem, dar speram să fie mai bine azi sau măcar să nu mai pocnească pe cineva.

— *Tot* arăți ca naiba.

Karen mă ajunse din urmă când mă îndreptam spre poartă. Purta tot haina aia uriașă, în ciuda faptului că era destul de cald dimineață.

— Ieri erai îngrijorată că m-ai jignit când ai spus asta.

— Da, dar nu te-am jignit, nu-i așa?

Ridică din umeri.

— M-am mai gândit, iar noaptea e un sfetnic bun și mi-am dat seama că probabil e în regulă.

— Atunci ai dormit mai bine ca mine.

— Asta se vede cu ochiul liber.

Își afundă mâinile în buzunare.

— Ce faci acum? Vrei să bem o cafea sau trebuie să mergi undeva, să

picotești în altă parte?

Am ezitat. Nu aveam nimic de făcut. I-am spus tatălui meu că am nevoie de laptop să lucrez, dar nu mă credeam capabil să fac ceva în starea asta. Azi era o zi în care să-mi pun ordine în gânduri – de fapt să pierd vremea aiurea – și, privind-o pe Karen acum, îmi dădeam seama că erau și alte moduri mai plictisitoare de-a pierde vremea.

— Sigur, am spus. Ar fi grozav.

Am mers pe jos pe strada principală și am intrat într-o patiserie, The Happy Pig, amplasată după un chioșc, pe lângă oficiul poștal. Vitrinele erau pictate cu scene pastorale, cu pajiști, iar interiorul era rustic, ticsit cu mese din lemn, ca o bucătărie dintr-o fermă de la țară.

— Puțin pretențios.

Deschise ușa și se auzi clinchetul clopoțelului.

— Dar cafeaua e acceptabilă.

— Dacă are cafeină, e bună.

Cu siguranță, mirosea bine. Am comandat la teighea, stând unul lângă altul puțin jenați, în timp ce așteptam să fim serviți; câteva momente nu am scos niciun cuvânt. Apoi ne-am luat cafelele și ne-am îndreptat spre o masă.

Karen își dădu jos haina. Pe dedesubt purta o bluză albă și blugi albaștri. Am fost surprins să văd cât de zveltă părea fără armură. Era o armură? Credeam că putea fi. Avea mai multe brățări de lemn la încheietura mâinii, care zornăiră ușor când își ridică mâinile să-și prindă părul în coadă.

— Deci, spuse. *Ce se întâmplă* cu tine?

— E o poveste lungă. Cât vrei să știi?

— Oh, totul.

Am cântărit răspunsul. Ca scriitor, am crezut întotdeauna că nu trebuie să vorbești despre o poveste până când nu o termini. Dacă vorbeai, atunci dorința de a scrie se risipea – ca și cum trebuia povestea spusă într-un anumit ritm, iar cu cât presiunea se reducea, cu atât mai mult povestea.

Știind acest lucru, m-am hotărât să-i spun lui Karen tot.

Mă rog, *aproape* tot. Știa deja de vechiturile din garaj și de apariția bărbatului care a dat târcoale casei și care s-a dovedit a fi Norman Collins, dar tentativa de răpire a lui Jake la miezul nopții o făcu să-și ridice privirea. I-am povestit apoi ce aflasem de la doamna Shearing și despre evenimente de ieri. Descoperirea cadavrului. Casa conspirativă.

Și, în cele din urmă, despre tata.

Impresia pe care mi-o lăsase Karen era de femeie destul de frivolă,

mereu predispusă spre glume sarcastice și apropouri jucăușe. Dar când am terminat de explicat, mi se păru oripilată și foarte serioasă.

— La naiba, spuse ea încet. Încă nu au furnizat amănunte în presă, au scris doar că s-au descoperit niște rămășițe pe o proprietate. Nu aveam idee că e vorba de casa ta.

— Cred că vor să țină secret. Din câte am înțeles, sunt rămășițele unui copil, Tony Smith. A fost una din victimele lui Frank Carter.

— Săracii părinți.

Karen clătină din cap.

— Douăzeci de ani. Cu toate că eu cred că ar fi trebuit să știe după atâta timp. Poate va fi chiar o ușurare pentru ei ca acest caz să se încheie în sfârșit.

Mi-am amintit cuvintele tatălui meu.

— Toți merită să ajungă acasă, am spus.

Karen se uită în altă parte. Mi se păru că voia să mai întrebe ceva, dar nu era sigură dacă ar trebui.

— Bărbatul pe care l-au arestat, spuse ea.

— Norman Collins.

— Așa, Norman Collins. Cum de știa *el* despre asta?

— Nu știu. După toate aparențele, s-a interesat mereu de acest caz.

Am sorbit din cafea.

— Tata crede că ar fi putut fi dintotdeauna un complice de-al lui Carter.

— Și că l-a ucis și pe Neil Spencer?

— Nu sunt sigur.

— Sper că așa e.

Se corectă.

— Adică, știi că e îngrozitor ce spun, dar cel puțin așa l-au înfundat pe ticălos. Doamne, dacă nu te trezeai atunci...

— Știu. Nici nu vreau să mă gândesc la ce se putea întâmpla.

— E al naibii de înspăimântător.

Era. Și, desigur, chiar dacă nu doream să mă gândesc, asta nu însemna că mă puteam abține.

— Am citit despre el astă-noapte, am spus. Adică despre Carter. Puțin morbid, dar trebuia să aflu. Omul Șoaptă. Unele detalii sunt absolut înspăimântătoare.

Karen încuviință.

— *De lași ușa întredeschisă, curând auzi o șoaptă zisă.* L-am întrebat pe

Adam după ce mi-ai spus. E o poezioară pe care o spun copii. Bineînțeles, el nu a auzit de Carter, dar cred că de acolo a apărut. Și s-a răspândit.

— Un avertisment cu privire la Omul Negru.

— Da. Dar ăsta era real.

M-am gândit la poezioară. Adam o auzise fără să-și dea seama ce înseamnă și poate se extinse și dincolo de Featherbank. Chestii de genul ăsta se răspândeau repede printre copii și poate unul dintre foștii colegi de școală a lui Jake o repetaseră și de acolo o învățase și Jake.

Probabil așa se întâmplase. Nu putea să-l fi învățat fetița, fiindcă ea nu era reală.

Dar asta nu explica desenul cu fluturii. Sau chestia cu *băiatul din podea*.

Karen parcă mă citea ca pe o carte deschisă.

— Și Jake? Cum se descurcă cu toate astea?

— Cred că bine.

Am ridicat din umeri puțin neajutorat.

— Nu știu. El și cu mine... câteodată ne vine greu să stăm de vorbă. E un copil dificil.

— Nu există copii dificili, spuse Karen.

— Și eu sunt un om dificil.

— Nu cred. Totuși, ce se întâmplă cu tine? Cred că a fost ciudat să-ți revezi tatăl după atâta vreme. Chiar nu ai ținut deloc legătura cu el?

— Deloc. Mama a plecat cu mine când s-a umplut paharul. Nu l-am mai văzut niciodată de atunci.

— S-a umplut paharul?...

— Băutura, am spus. Și violența.

N-am intrat în amănunte. Era mai ușor să explic decât să intru în detalii, dar adevărul era că, în afară de acea noapte, nu aveam vreo amintire clară în care tatăl meu să fi fost violent fizic cu mama. Îmi aminteam că bea, da, cu toate că nu prea înțelegeam atunci; știam doar că era nervos mereu, că dispărea zile întregi, că erau bani puțini și că părinții se certau cu furie. Îmi aminteam ura și indignarea cu care ne vorbea – senzația de amenințare care plutea în aer, ca și cum se putea întâmpla ceva rău oricând. Îmi aminteam că-mi era frică. Dar poate că *violența* în sine îl făcea să se comporte așa.

— Îmi pare rău să aud asta, spuse Karen.

Am ridicat din nou din umeri, simțindu-mă jenat.

— E în regulă. Dar, da, a fost ciudat să-l văd. Bineînțeles că mi-l amintesc, dar acum s-a schimbat. Nu mai arată ca un bețiv. Comportamentul

lui e diferit. E mai tăcut.

— Oamenii se mai schimbă.

— Așa e. Și e bine, serios. Amândoi suntem complet diferiți acum. Nu mai sunt un copil. Iar el nu e cu adevărat tatăl meu. Dar nu contează.

— Nu sunt sigură că pot să te cred.

— Ei bine, asta e.

— Asta cred.

Karen își termină cafeaua și își îmbracă haina.

— Și acestea fiind spuse, mă tem că te-am pupat și am plecat.

— Te-am obosit cumva?

— Nu, am dormit bine, ții minte?

— Așa e. Am clătinat paharul cu ce mai rămăsese din cafeaua mea.

Nu părea dornică să-mi spună unde merge și m-am gândit că nu știu aproape nimic despre ea.

— Am vorbit tot timpul despre mine, îți dai seama? Nu mi se pare corect.

— Pentru că viața ta e mult mai interesantă decât a mea, în special acum.

Poate scrii despre asta într-una dintre cărți.

— Poate.

— Da, îmi pare rău, dar te-am căutat pe Google.

Părea jenată pe moment.

— Mă pricep să aflu lucruri. Nu mai spune nimănui.

— Secretul tău e în siguranță.

— Îmi pare bine să aud asta.

Făcu o pauză ca și cum voia să mai spună ceva. Dar clătină din cap, gândindu-se mai bine. Ne vedem mai târziu?

— Sigur. Ai grijă!

Am terminat cafeaua în timp ce ea pleca, întrebându-mă ce voia să spună. Și mă gândeam și la faptul că m-a căutat pe Google. Ce însemna asta?

Oare greșeam că mă simțeam puțin flatat?

Treizeci și șapte

— Ați terminat, domnule?

Bărbatul clătină din cap, nu-și dădu seama pe moment unde se afla și ce îl întreba. Apoi o văzu pe ospătăriță zâmbindu-i, își coborî privirea spre masă și își dădu seama că își terminase cafeaua.

— Da.

Se sprijini de spătarul scaunului.

— Scuze, eram dus cu gândurile.

Zâmbi din nou luând ceașca goală.

— Vă mai aduc ceva?

— Poate un pic mai târziu.

Nu avea intenția să comande nimic, dar chiar și așa, cafeaua era aproape goală, deci era politicos să respecte normele sociale. Nu dorea să lase impresia că stă prea mult și să-l țină minte. Nu dorea deloc să-și amintească de el.

Și la asta se pricepea – cu toate că era adevărat că și lumea îl ajuta în această privință. Foarte mulți oameni erau aparent cufundați în grijile existenței, toți mergeau ca niște somnambuli prin viață. Hipnotizați de telefoanele mobile. Ignorând trecătorii de lângă ei. Oamenii erau egoiști, nepăsători și nu prea dădeau atenție lucrurilor din jur. Dacă nu ieșeau în evidență, te evaporai din mintea lor la fel de repede ca un vis.

Îl privea fix pe Tom Kennedy, care stătea la două mese distanță.

Kennedy era cu spatele la el, iar acum că femeia plecase, *putea* să se holbeze la el cât voia. Când era ea acolo, în fața lui, bărbatul sorbise din cafea, prefăcându-se că se uită în telefon, devenind o parte nesemnificativă din decorul cafenelei. Dar, bineînțeles, ascultând cu atenție tot timpul. Conversațiile roiesc în jurul tău dacă nu le dai atenție, devenind un zumzet de fond impenetrabil, dar dacă te concentrezi, poți să extragi una dintre ele și să o urmărești cu ușurință. Aveai nevoie doar de concentrare, ca și cum ai prinde un post la radio, învârtind încet butonul până când prinzi semnalul clar, fără paraziți.

Câtă dreptate a avut, se gândi acum.

Câteodată ne vine greu să stăm de vorbă.

E un copil dificil.

Ei bine, bărbatul era sigur că Jake va înflori sub aripa lui. Îi va oferi

băiatului casa pe care o merita și îi va oferi dragostea de care avea nevoie. Și apoi el însuși se va simți vindecat și, de asemenea, împlinit.

Și dacă nu...

Timpu! atenua amintirile. Îi era mai ușor acum să se gândească la ce îi făcuse lui Neil Spencer. Frisoanele pe care le simțise după aceea se estompaseră demult și putea să facă față amintirilor mai detașat – de fapt, aproape că simțise plăcere făcând asta. Deoarece acel băiat *meritase*, nu? Și dacă existaseră și momente de liniște și fericire în cele două luni de dinainte, când totul părea bine, simțise și o senzație de calm și dreptate în acea ultimă zi, care fusese și ea reconfortantă în felul ei.

Dar nu.

Nu se întâmpla același lucru.

Tom Kennedy se ridică și se îndreptă spre ușă. Bărbatul stătea la masă holbându-se în telefon, apăsând leneș pe ecran în timp ce Kennedy trecu pe lângă el.

Bărbatul mai rămase câteva secunde în cafenea, gândindu-se la celelalte lucruri pe care le auzise. Cine era *Norman Collins*? Numele îi era complet necunoscut. Unul dintre *ceilalți*, presupuse, dar nu avea idee de ce fusese arestat acum acest Collins. În orice caz, pica la țanc pentru el. Poliția se va ocupa de altcineva. Kennedy poate era mai neatent acum. Ceea ce însemna că trebuia să aleagă momentul potrivit și totul va fi bine.

Se ridică.

Cu cât era mai mult zgomot, cu atât se putea strecura mai ușor, în liniște, fără să fie observat.

Treizeci și opt

Te caut de atât de mult timp.

Pete se dădu jos din mașină și intră în spital, apoi luă liftul până la subsol, unde se găsea secția de anatomo-patologie din oraș. Pe un perete al liftului era o oglindă. Arăta bine. Chiar calm. Pe dinafară, arăta ca un cadou împachetat atent, deși darul dinăuntru poate era spart și cutia zdrăngănea numai dacă o scuturai.

Nu-și amintea să fi fost vreodată atât de agitat.

Îl caută de douăzeci de ani pe Tony Smith. La un moment dat se întrebase dacă absența băiatului îl susținuse în tot acest timp – dacă îi oferise un scop și un motiv să continue, cu toate că ținea ascuns acest gând. Oricât de mult încerca să nu se gândească la asta, pentru el cazul nu se închisese niciodată.

Deci trebuia să fie prezent la examenul anatomo-patologic.

Nu-i plăceau sălile de autopsie, de fapt, le ura dintotdeauna. Mirosul de antiseptic, care nu putea fi acoperit niciodată de altă duhoare, și lumina aspră, reflectată pe suprafețele metalice, scoteau în evidență cadavrele marmorate. Moartea era tangibilă – expusă și prezentată prozaic. Aceste săli vorbeau despre unghiuri și greutate, notițe mâzgălite cu detalii frugale de chimie și biologie, toate informațiile fiind reci și clinice. De fiecare dată când intra aici era frapat de absența celor mai importante părți ale vieții umane – emoțiile, personalitatea, experiențele.

Medicul legist, Chris Dale, îl conduse pe Pete la o masă pe rotile, în capătul îndepărtat al sălii. În timp ce îl urma, Pete se simțea ușor slăbit și simți nevoia să se întoarcă.

— Iată-l pe băiatul nostru!

Dale vorbea încet. Era renumit în departament pentru modul disprețuitor și aspru în care vorbea cu polițiștii, păstrându-și adresarea respectuoasă pentru cei pe care îi numea pacienți. *Băiatul nostru*. Felul în care Dale o spusese însemna că rămășițele erau acum sub protecția lui. Că umilințele la care au fost supuse se sfârșiseră și că, în acest moment, cineva are grijă de ele.

Băiatul nostru, se gândi Pete.

Oasele formau scheletul unui copil mic, dar timpul le măcinase pe multe dintre ele și nu mai exista niciun fragment de țesut muscular. Pete văzuse

numeroase schelete de-a lungul anilor. Într-un fel, erau mai ușor de privit decât victimele recent decedate, care semănau cu ființele umane, dar ciudat de imobile. *Nu păreau* oameni. Un schelet face parte din rutina zilnică, astfel încât ar putea fi privit cu detașare. Și totuși, realitatea ne frapează. Oamenii mor, lucrurile rămân, oasele sunt abandonate...

— Trebuie să facem un examen amănunțit, spuse Dale. Este programat pentru mai târziu. Ceea ce pot să-ți spun între timp este că aceste oase aparțin unui copil, băiat, în vârstă de aproximativ șase ani în momentul decesului. Nu pot nici măcar să ghicesc cauza morții pe moment și s-ar putea să nu știm niciodată, dar a decedat de ceva timp.

— Douăzeci de ani?

— Posibil.

Dale a ezitat, știind la ce se referea întrebarea lui Pete, apoi arătă sper o a doua masă cu rotile de lângă el.

— Avem și aceste articole luate de la locul unde a fost găsit. Avem și cutia în care au fost aduse oasele ca să nu se contamineze. Hainele erau sub oase.

Pete se apropie. Hainele erau vechi, prăfuite și pline de pânze de păianjen, dar Dale și echipa sa le scosese cu atenție, iar acum stăteau împăturite cu grijă, intacte, unele peste altele. Nu avea nevoie să le cerceteze prea mult, ca să vadă ce haine erau.

Pantaloni albaștri de jogging. Tricou polo negru, scurt.

Se întoarse și se uită din nou la oase. Cazul îl solicitase atât de mult de-a lungul anilor și totuși era prima dată când îl vedea pe Tony Smith. Până acum existaseră doar fotografiile ale băiețelului. În alte circumstanțe, Pete ar fi putut să treacă pe lângă un tânăr numit Tony Smith, de douăzeci și șase de ani, chiar azi, pe stradă, fără să fi auzit vreodată de acest nume. Se uită în jos, la scheletul măcinat, care susținuse odată o ființă umană. Câte posibilități ar fi avut în viață dacă nu i-ar fi curmat-o un criminal!

Toate visele și speranțele lor și uite unde am ajuns și ce am făcut.

Lui Pete îi răsunară în minte cuvintele lui Frank Carter și se uită în jos, în liniște, câteva secunde, dorind să analizeze enormitatea momentului. Numai că își dădu seama că nu era acolo, cum nici Tony Smith nu mai exista în carcasa goală de pe masă. Pete fusese ținut pe orbită atât de mult timp de băiețelul dispărut, întreaga sa viață învârtindu-se în jurul misterului răpirii sale. Acum centrul de gravitație dispăruse, dar traiectoria sa nu se schimbase.

Cauți ceva, găsești și totuși rămâi acolo, pe loc.

— În cutie erau câteva din astea, spuse Dale.

Pete se întoarse spre medicul legist, se aplecă deasupra mesei, cu mâinile în buzunare și privi în cutia unde s-au găsit rămășițele lui Tony Smith. Se apropie mai mult. Pete văzu că medicul se uita la un fluture prins într-o pânză de păianjen. Desigur, era mort, dar modelele colorate de pe aripile sale rămăseseră clare și vii.

— Molia de cadavru, spuse Pete.

Medicul legist îl privi surprins.

— Nu credeam că te pricepi la fluturi, comisare.

— Am văzut odată un documentar.

Pete ridică din umeri. Citea sau se uita la filme din plictiseală, ca să treacă timpul și era surprins că reține diverse informații.

— Am mult timp liber seara.

— Te cred.

Pete încercă să-și amintească detalii. Această specie de fluturi era autohtonă, dar destul de rară. Documentarul pe care-l văzuse urmărea o echipă de tipi excentrici, care alergau pe pajiști și prin boschete încercând să filmeze exemplare din această specie de fluturi. Găsiseră un exemplar spre sfârșitul emisiunii. Molia de cadavru este atrasă de hoituri. Pete nu văzuse niciodată un astfel de fluture, dar de când văzuse emisiunea, se trezea plimbându-se pe câmpuri, pe lângă garduri vii, căutând exemplare de acest gen în weekenduri și întrebându-se dacă prezența lor i-ar putea oferi niște indicii, i-ar putea confirma că cercetează locul potrivit.

Îi sună telefonul, îl scoase din buzunar și văzu un mesaj de la Amanda. Îl citi repede: o actualizare a cazului. Se părea că după o noapte în celulă, Norman Collins își revizuiuse atitudinea de „Nu comentez” și era acum gata să vorbească cu ei. Îl ruga pe Pete să vină cât se poate de repede.

Puse telefonul în buzunar, dar mai zăbovi o clipă, uitându-se la cutia de carton din fața lui. Era înfășurată cu mai multe straturi de bandă scotch maronie: o cutie care fusese clar sigilată și redeschisă, apoi resigilată de mai multe ori de-a lungul vremii. Cutia va fi trimisă la analiză și poate vor găsi amprente. Pete își imagina acum mâinile invizibile care ar fi putut atinge cutia de-a lungul anilor. Își imagina diverse persoane că-și lăsaseră amprente pe cutie, cartonul fiind ca o piele care ascundea oasele.

Prețuite printre colecționar.

Pentru o clipă, se întrebă dacă acești oameni aveau emoții. Sau dacă

prețuia lipsa acestora.

Treizeci și nouă

Așezat vizavi de Amanda și de Pete în camera de interogatoriu, avocatul lui Norman Collins oftă din rărunchi.

— Clientul meu este dispus să recunoască că l-a ucis pe Dominic Barnett, spuse el. Dar neagă categoric orice implicare în răpirea și omorârea lui Neil Spencer.

Amanda îl privea fix, așteptând.

— În orice caz, clientul meu este pregătit să dea o declarație sinceră și completă cu privire la ceea ce știe despre rămășițele găsite ieri pe proprietatea din strada Garholt. Nu dorește să risipiți resursele pentru investigarea sa și să puneți în primejdie viața altui copil și crede că ceea ce are de spus v-ar putea ajuta să-l prindeți pe individul care se face vinovat de crime.

— Iar noi apreciem gestul său.

Amanda zâmbi politicoasă, chiar dacă știa că le va vinde gogoși. De partea cealaltă a mesei, Collins, mut, arăta împruținat și rănit. Constituția lui nu rezista în închisoare și o noapte de arest îi șterse îngâmfwarea afișată ieri. Faptul că în sfârșit dorea să vorbească o încântă puțin, însă, evident, era motivat de propriul interes, și nu de dorința de a salva vieți. Nu era vorba de un gest de mărinimie din partea lui; pur și simplu avusese timp să se gândească că s-ar putea să fie mai bine pentru el pe termen lung dacă vorbea cu polițiștii, oferindu-le perspectiva sa asupra povestirii. Că ar fi mai bine pentru el să coopereze, să se vadă că a vrut să ajute.

Amanda nu trebuia să-și arate dezgustul acum. Nu dacă el *putea* într-adevăr să-i ajute.

Se lăsă pe spate. Deci, vorbește, Norman!

— Nu știi de unde să încep.

— Știai că oasele lui Tony Smith erau în acea casă, nu-i așa? Hai să începem de aici.

Collins rămase tăcut câteva momente, cu privirea țintită pe masa care îi despărțea. Își punea ordine în gânduri. Amanda se uită la Pete, care stătea lângă ea, și văzu că și el se comporta la fel. Pete o îngrijora. Părea mai tăcut ca niciodată și de-abia schimbă câteva cuvinte cu ea când ajunse la secție. I se păru că a vrut să-i spună ceva, dar s-a răzgândit. Îi venea greu, știa și ea. Tocmai se întorsese de la morgă, unde văzuse rămășițele care, cu siguranță,

aparțineau lui Tony Smith, un băiat pe care îl căuta de atâta vreme, iar acum era pregătit să afle ce se întâmplase cu mult timp în urmă. Poate că anii l-au asprit, dar nu voia să se gândească la rănilor vechi, care se vor deschide din nou.

— Știu ce credeți despre pasiunea mea, spuse Collins încet.

Amanda își concentrează atenția din nou asupra lui.

— Și sunt conștient de ceea ce cred mulți oameni despre ocupația mea. Dar vreau să știți că sunt foarte respectat în domeniul meu. Și mi-am câștigat o reputație de colecționar de-a lungul timpului.

Un *colecționar*. Dorea să o prezinte drept o ocupație inofensivă – aproape respectabilă –, dar văzuse detalii din colecția sa. Ce fel de individ era atras de obiectele pentru care el pierduse atâția ani ca să le descopere? Și-l imaginează pe Collins și pe alți oameni asemenea lui, ca pe niște șobolani care scurmuau pe întuneric în gunoaielor Internetului. Făcând afaceri și planuri. Rozând cărămizile de la temelial societății. Când Collins o privi, observă pe fața ei dezgustul.

— De fapt nu e diferit de hobby-urile altor oameni, spuse el defensiv. Am aflat demult că hobby-ul meu este considerat drept unul de nișă și cumva respingător. Și am dovedit de-a lungul timpului că sunt un om de încredere, ceea ce mi-a permis, spre deosebire de alții, accesul la piese destul de importante.

— Ești un dealer serios?

— Un dealer serios de lucruri serioase.

Își linse buzele.

— Și, pentru orice tranzacție de acest gen, se găsesc pe Internet forumuri oficiale, dar și private. Interesul meu cu privire la cazul Omului Șoaptă era binecunoscut pe forumurile private. Iar acum câțiva ani, mi s-a adus la cunoștință că... mi s-ar putea oferi o anumită experiență. Desigur, s-a presupus că eram dornic să plătesc.

— Despre ce *experiență* este vorba?

O privi pe Amanda din nou preț de o secundă și răspunse cu o naturalețe dezarmantă, firească.

— Să petrec un timp cu Tony Smith.

Pe moment se așeză liniștea.

— Cum? întrebă ea.

— În primul rând, mi s-a spus să-l vizitez pe Victor Tyler la închisoare. Totul era aranjat cu ajutorul lui Tyler. Frank Carter știa despre asta, dar nu

era interesat să se implice direct. Procedura consta în faptul că Tyler trebuia să studieze persoanele care îl vizitau. Am fost încântat să trec acest test. Pe baza chitanțelor de depunere a banilor, predate soției lui Tyler, am fost redirecționat spre o adresă.

Collins se strâmbă.

— Nu am fost surprins să descopăr că am fost trimis la Julian Simpson.

— De ce?

— Era genul de tip dezgustător. Nespălat.

Collins își duse degetul la tâmplă și se atinse.

— Nu era *întreg la minte*. Lumea își bătea joc de el, dar tuturor le era frică. Și casa inspira frică. Arată straniu, nu? Îmi amintesc că erau copii care se provocau unii pe alții dacă au curajul să intre în grădină. Își făceau poze acolo. Chiar și înainte, când eram eu copil, oamenii credeau că e casa groazei.

Amanda îi aruncă din nou o privire lui Pete. Chipul lui era impenetrabil, dar își imaginează la ce se putea gândi. Numele lui Julian Simpson nu apăruse niciodată în ancheta desfășurată atunci. Poliția nu știa nimic despre omul din casa groazei. Și era de înțeles. Oameni ca Simpson găseai în orice comunitate, cu o reputație proastă printre tineri, dar nu neapărat bazată pe ceva *real*, iar adulții nu dădeau importanță acestor fabulații.

În orice caz, știa că Pete se va învinovăți și pentru asta.

— Și ce s-a întâmplat după? întrebă Amanda.

— M-am dus pe strada Garholt, spuse. După ce i-am dat mai mulți bani lui Simpson, m-a lăsat să aștept într-o cameră de la parter. După o vreme, s-a întors cu o cutie de carton. A tăiat cu atenție scotchul și a deschis cutia. Și... iată-l acolo.

— Mai clar, Norman?

— Era Tony Smith.

Amanda abia putu rosti întrebarea.

— Și ce ai făcut cu rămășițele lui Tony?

— *Ce am făcut cu ele?*

Collins păru cu adevărat uimit.

— *Nu am făcut* nimic cu ele. Nu sunt un monstru – nu ca alții. Și nu am vrut să deteriorez un asemenea exponat, chiar dacă aveam voie. Nu, doar am stat acolo, în picioare. Am ținut un moment de reculegere. M-am impregnat cu atmosfera. Poate nu înțelegeți, dar a fost unul dintre cele mai memorabile momente din viața mea.

Doamne, se gândi Amanda. Arăta de parcă și-ar aminti de o dragoste pierdută.

Dintre toate scenariile pe care și le imaginase, răspunsul lui era cel mai banal și în același timp cel mai înspăimântător. Timpul petrecut cu cadavrul unui băiețel ucis reprezentase pentru el o experiență aproape religioasă și și-l imagină cum stătea acolo, în picioare, crezând că avea o conexiune specială cu rămășițele triste din cutia de la picioarele sale; era o imagine mult mai îngrozitoare decât orice alt lucru la care s-ar fi putut gândi.

Lângă ea, Pete se aplecă ușor în față.

— *Nu ca alții.*

Era sleit de puteri, părea epuizat, obosit până în adâncul sufletului.

— Cine erau *alții*, Norman. Și ce au făcut?

Collins își înghiți saliva.

— Asta s-a întâmplat după ce s-a mutat în casă Dominic Barnett, după moartea lui Julian. Cred că cei doi fuseseră prieteni, dar Barnett nu era la fel de *respectuos*. Lucrurile se deteriorau pentru că nu avea grijă.

— De asta l-ai ucis? întrebă Amanda.

— Ca să protejez exponatul. Iar Barnett nu-mi mai permitea accesul, nu și după ultima oară. Tony avea nevoie să fie ținut *în siguranță*.

— Spune-ne despre *ceilalți*, Norman, îl îndemnă Pete răbdător.

— Asta s-a întâmplat după ce s-a mutat în casă Barnett.

Collins ezită.

— L-am vizitat de câteva ori de-a lungul anilor, dar pentru mine era la fel de fiecare dată. Țineam un moment de reculegere și voiam să fiu singur cu Tony. Dar de când s-a ocupat Barnett de casă, veneau și alții. Și nu erau la fel de respectuoși ca mine.

— Ce făceau?

— Nu am văzut nimic, spuse Collins. Am plecat, am fost *dezgustat*. Iar Barnett a refuzat să mă mai primească. Chiar mi-a râs în față. Dar ce puteam să fac?

— De ce erai atât de dezgustat? întrebă Pete.

— În ultima noapte când am fost acolo, erau cinci sau șase oameni. Toți erau fascinați de caz. O amestecătură de tipologii – ați fi surprinși, sincer – și am avut impresia că unii dintre ei veniseră de la mare distanță. Nu ne cunoșteam unii cu alții, eram complet străini. Dar era vizibil că unii erau acolo din motive diferite față de ale mele.

Collins își înghiți saliva.

— Barnett avea o saltea acolo, în cameră. Pusese un bec roșu. Era o chestie...

— Sexuală? întrebă Amanda.

— Da. Așa cred.

Collins clătină din cap și se uită în jos, la masă, ca și cum chiar era peste puterea sa de înțelegere.

— Nu cu cadavrul, ci între ei. Dar era destul de scabros. Nu puteam să iau parte la așa ceva.

— Deci ai plecat?

— Da. Când îl vizitam înainte, parcă mă aflam într-o biserică. Era liniște, frumos. Am simțit prezența lui *Dumnezeu*. Dar atunci, cu lumina aia și cu oamenii ăia...

Vocea i se stinse.

— Norman?

În sfârșit, își ridică privirea.

— Parcă eram în Iad.

— Îl crezi? întrebă Amanda.

Erau în sala de operațiuni. Pete se aplecase peste birou, uitându-se la fotografiile scoase la imprimantă. Erau cadre din înregistrările de pe camerele de supraveghere, cu persoanele care îl vizitaseră pe Victor Tyler în închisoare de-a lungul anilor. Se uita și Amanda. Erau bărbați și femei. Tineri și bătrâni. *O amestecătură de tipologii*, cum le spusese Collins. *Ați fi surprinși, sincer*.

— Collins nu l-a ucis pe Neil Spencer, așa cred.

Pete arătă cu mâna spre fotografiile.

— Cât despre asta...

Apoi tăcu, arătându-se circumspect, ca și ea. De-a lungul carierei, asistase la destule orori și nu o mai șoca cruzimea oamenilor. Fusese la locul crimelor și la accidente și văzuse mulțimi de oameni înghesuindu-se sau șoferi care încetineau ca să arunce o privire la carnagiu. Înțelegea fascinația exercitată de moarte. Dar nu așa ceva.

— Știi de ce l-au numit Omul Șoaptă? întrebă Pete încet.

— Din cauza lui Roger Hill.

— Exact.

Încuviință ușor din cap.

— Roger a fost prima victimă a lui Carter. Casa familiei era în renovare

atunci, iar Roger le-a spus părinților că a auzit pe cineva care îi șoptea ceva la geam înainte de a fi răpit. Carter era patronul firmei care monta schelele și care lucra la casa respectivă. Acesta a fost primul lucru care ne-a atras atenția.

— S-a infiltrat în preajma victimei.

— Da. Carter a avut o oportunitate, dar ceea ce este ciudat e că părinții celorlalți băieți au pretins că și copiii lor au auzit șoapte. Nu aveau nicio legătură cu Carter, dar toți au auzit la fel.

— Poate așa e.

— Poate. Sau fiindcă porecla apăruse în ziare oamenii au inventat diverse lucruri. Cine știe? Indiferent cum, a prins. *Omul Șoaptă*. Niciodată nu mi-a plăcut acest nume.

Amanda aștepta să continue.

— Deoarece doream să fie dat uitării, înțelegi? Nu voiam să aibă o poreclă. Dar acum se pare că i se potrivește perfect. Deoarece *a șoptit* tot timpul. Iar oamenii – acești oameni – au ascultat.

Atinse fotografiile cu mâna.

— Și cred că unul din ei este mai aproape decât ceilalți.

Amanda privi din nou fotografiile. Se gândi că avea dreptate. Din cele spuse de Collins, era clar că mai mulți indivizi din fotografiile din fața ei porniseră pe calea răului. Nu exagerai dacă îți imaginezi că unul dintre ei, atras de șoaptele lui Frank Carter, mersese mai departe decât ceilalți pe calea asta. În cel mai bun caz, erau niște ciudați nenorociți, dar unul dintre ei era mai rău decât toți.

Un discipol care îi călca pe urme.

Undeva, printre acești oameni, se gândi ea, îl vor găsi pe ucigașul lui Neil Spencer.

Patruzeci

În acea seară, după ce Jake s-a dus la culcare, am rămas în sufrageria apartamentului conspirativ, cu un pahar de vin și cu laptopul.

Chiar dacă încă mai încercam să procesez evenimentele din ultimele zile, eram conștient că trebuia să scriu. Părea imposibil în această perioadă, dar banii pe care îi mai aveam nu ne vor ajunge la infinit. Mai mult, simțeam că e important să scriu ceva, nu doar ca să uit de evenimentele petrecute, ci deoarece asta fusese activitatea mea dintotdeauna. Acesta eram eu. Trebuia să-mi revendic statutul.

Rebecca.

Am șters ce scrisesem și mă uitam fix la numele ei. Zilele trecute mă gândeam că trebuie să scriu tot ce simt și să cred că din ceață va apărea cumva o povestire. Dar era greu acum să mă concentrez pe ceea ce simțeam și să încerc să traduc sentimentele în cuvinte simple.

Deodată mi-a venit în minte ce spusese Karen azi dimineață în cafenea. *Poate scrii despre asta într-una dintre cărți.* Și faptul că m-a căutat pe net. Știam ce simt cu privire la asta deoarece ideea mă încântase. O interesam. Mă atrăgea? Da, dar nu știam dacă am voie. M-am uitat pe ecran la numele Rebeccăi. Bucuria se evaporase și era înlocuită de vinovăție.

Rebecca.

Am scris repede.

Știu exact ce crezi despre asta, deoarece ai fost întotdeauna o persoană mai practică decât mine. Ți-ai dori să-mi văd de viață în continuare. Ți-ai dori să fii fericit. Bineînțeles, ai fi tristă, dar mi-ai spune că așa e viața. De fapt, ai vrea să nu mai fii așa de prost, la naiba.

Dar chestia e că nu sunt sigur că sunt pregătit să te las să pleci.

Poate eu sunt cel care simte că nu trebuie să fie fericit. Că nu merit.

Soneria.

Am închis laptopul și am coborât la parter repede, să nu mai sune încă o dată și să se trezească Jake. Ajungând la ușă, mi-am frecat puțin ochii, recunoscător că nu începusem să plâng. Cu atât mai mult, m-am gândit, când l-am văzut pe tata stând în fața ușii.

— Domnule comisar Willis, am zis.

Dădu din cap afirmativ, o singură dată.

— Pot să intru?

— Jake doarme.

— Mi-am imaginat. Dar nu stau mult. Și vorbesc încet, promit. Voiam doar să-ți spun ce s-a mai întâmplat.

Pe de-o parte, ezitam să-l las în casă, dar mi-am dat seama că e o copilărie și, în orice caz, era polițist. Când se va termina, nu voi mai fi nevoit să-l mai văd vreodată. L-a ajutat și alura, arăta atât de abătut, aproape umil. Acum mă simțeam mai puternic decât el. Am deschis larg ușa.

— Bine.

M-a urmat la etaj, în sufragerie.

— Terminăm percheziția, spuse. Te vei putea întoarce acasă cu Jake mâine dimineață.

— Bine. Și Norman Collins?

— L-am acuzat de uciderea lui Dominic Barnett. Ne-a confirmat că rămășițele din casă, pe care nu le găseam, aparțin lui Tony Smith, victima lui Carter. Collins știuse asta în tot acest timp.

— Cum?

— E o poveste mai lungă. Detaliile nu sunt importante acum.

— Nu? Și ce se mai știe de Neil Spencer? Și de tentativa de răpire a lui Jake?

— Ne ocupăm și de asta.

— Ce ușurare!

Mi-am luat paharul de vin și am tras o înghițitură.

— A, scuze, am uitat de bunele maniere! Vrei să bei un pahar de vin?

— Nu beau.

— Cândva beai.

— De asta nu mai beau acum. Unii pot să țină băutura sub control, alții nu. Mi-a luat ceva timp până am înțeles asta. Presupun că tu ești unul din cei care pot.

— Da.

Oftă.

— Presupun că ai avut o viață grea, cu toate câte ți s-au întâmplat. Dar pari un om care face față cu bine dificultăților. Asta e bine. Mă bucur pentru tine.

Am vrut să ripostez. Nu doar pentru că nu avea niciun drept să aibă judecăți de valoare cu privire la persoana mea, ci și pentru că nu eram de acord cu aceste cuvinte. Se înșela, nu făceam nimic cum trebuie și nu mă descurcam în viață. Dar, bineînțeles, nu doream să mă arăt slab în fața

tatălui meu, deci nu am mai spus nimic.

— În fine, spuse el. Da. Am băut într-o vreme. Aveam o mulțime de motive – motive, nu scuze. Mă confruntam cu multe dificultăți atunci.

— De exemplu, să fii un soț bun?

— Da.

— De exemplu, să fii un tată bun?

— Și asta. Responsabilitatea de a fi tată. Nu am știut niciodată să fiu tată. Și tu ai fost un copil dificil – te-ai schimbat în bine când ai mai crescut. Mereu ai fost creativ. Inventai povești încă de atunci.

Asta nu-mi aminteam.

— Serios?

— Da. Erai sensibil. Jake seamănă mult cu tine.

— Jake e prea sensibil, cred.

Tata clătină din cap.

— Nu există așa ceva.

— Ba da, dacă îți face viața grea. M-am gândit la toți prietenii pe care i-aș fi putut avea și nu i-am avut. Iar tu n-ai știut. Nu ai fost acolo.

— Nu, n-am fost. Și, exact cum am spus, a fost mai bine.

— Aici putem fi de acord.

Acestea fiind zise, se părea că nu mai aveam nimic de discutat. Se întoarse ca și cum se pregătea să plece, dar după o clipă veni înapoi.

— M-am gândit aseară la ceea ce ai spus, zise el. Despre cum m-ai văzut aruncând un pahar spre mama ta, înainte de a pleca.

— Și.

— Nu m-ai văzut, spus el. Nu s-a întâmplat niciodată. Nu erai acasă în acea noapte. Dormeau la un prieten de-al tău, de la școală.

Doream să spun ceva, dar m-am oprit. Ezitam. Primul meu instinct îmi spunea că tata minte – că nu e *adevărat*, deoarece îmi aminteam clar noaptea aia. Și că nu *aveam* niciun prieten. Dar ce era adevărat atunci? Și indiferent ce ar fi făcut tata atunci, acum nu părea a fi un mincinos. De fapt, chiar dacă nu voiam să recunosc, părea să fi devenit scrupulos de onest cu toți și cu greșelile tuturor. Sau poate așa trebuia, odată cu vârsta.

Am încercat să-mi amintesc.

Sticlă spartă.

Tata strigă

Mama țipă.

Vedeam clar imaginea în minte, dar poate greșeam? Imaginea era mai vie

decât orice amintire din copilărie la care mă puteam gândi. Era oare prea vie? Putea fi mai mult o emoție decât o amintire reală? O sumă de sentimente mai degrabă decât un eveniment care chiar s-a petrecut.

— Dar, de fapt, cam *așa* s-a întâmplat, mai mult sau mai puțin, spuse tata încet. Spre rușinea mea eternă, așa am făcut. Dar nu am aruncat paharul *spre* ea, deoarece chestia stupidă e că eram furios pe *pahar*. Dar a fost pe aproape.

— Îmi amintesc că am văzut.

— Nu știu, poate ți-a spus Sally.

— Niciodată nu te-a vorbit de rău.

Am clătinat din cap.

— Știi asta, nu? Chiar și după tot ce s-a întâmplat.

Zămbi trist. Era evident că și el credea asta și își dădea seama ce pierduse.

— Atunci nu știu, spuse. Dar am vrut să-ți mai spun ceva, indiferent dacă mai contează sau nu. Nu prea cred, dar oricum. Spuneai că a fost ultima dată când te-am văzut. Dar nici asta nu e adevărat.

Am gesticulat.

— Evident!

— Adică atunci mama ta m-a dat afară și așa a fost cel mai bine. M-am simțit aproape ușurat, ca să fiu sincer sau, cel puțin, am simțit că meritam. Dar după asta, înainte de a vă muta voi, am fost pe la voi pe-acasă de mai multe ori, iar dacă nu eram băut, Sally mă lăsa să intru. Nu voia să te deranjez sau să te bulversez cumva și nu doream nici eu. Așa că veneam după ce mergeai la culcare. Intram în dormitor să te văd când dormeai și să te îmbrățișez. Nu te-ai trezit niciodată. N-ai știut niciodată. Dar așa s-a întâmplat.

Am rămas acolo în picioare fără să spun nimic.

Deoarece, din nou, nu credeam că tata minte, iar cuvintele sale m-au tulburat. Mi-l aminteam pe Domnul Noapte, prietenul meu imaginar din copilărie. Omul invizibil care intra în dormitor și mă îmbrățișa când dormeam. Ba, mai mult, îmi amintesc cât de *reconfortant* era. Nu era ceva de care să mă tem. Și când Domnul Noapte a dispărut din viața mea, am fost o vreme atât de îndurerat de parcă pierdusem o parte importantă din mine.

— Nu încerc să mă scuz, spuse tata. Voiam doar să știi că lucrurile au fost mai complicate. Că *eu* eram... Îmi pare rău.

— OK.

Apoi nu am mai avut ce să ne spunem. Începu să coboare scările, dar eu eram prea bulversat să mai fac ceva, așa că l-am lăsat să plece.

Patruzeci și unu

A doua zi dimineată l-am trezit pe Jake mai devreme, ca să avem timp să trecem pe acasă înainte de a merge la școală. Tata ne aștepta deja afară, în mașină. A dat geamul jos când ne-am îndreptat spre el.

— Bună! ne-a salutat tata.

— Bună dimineată, Pete! îl salută Jake pe un ton serios. Cum te simți azi?

Chipul tatălui meu se luminează puțin, amuzat de tonul oficial pe care îl adopta câteodată fiul meu. Răspunse pe același ton.

— Foarte bine, mulțumesc! Tu ce faci, Jake?

— Bine. A fost interesant să stăm aici, dar acum abia aștept să ajung acasă.

— Îmi imaginez.

— Totuși, nu sunt chiar așa nerăbdător să merg și la școală, după asta.

— Te cred. Dar școala e foarte importantă.

— Da, spuse Jake. Așa se pare.

Tata începu să râdă când auzi asta, dar când se uită la mine, se opri. Poate se gândea că m-ar supăra faptul că discuta cu fiul meu. Chestia era că asta mă enervase atunci, când eram în secția de poliție, dar acum nu mă mai afecta atât de mult. Mă flata faptul că oamenii erau impresionați de fiul meu; mă simțeam mândru de el. Era o prostie să gândesc așa – Jake era o persoană în adevăratul sens al cuvântului, nu o realizare de-a mea –, dar sentimentul rămânea, iar în fața tatălui meu, era mai puternic decât de obicei. Nu știam de ce. Oare voiam să-i arunc în față faptul că el nu a putut să mă crească sau era doar o dorință subconștientă de a-l impresiona? Nu-mi plăcea ce sugera despre mine niciuna dintre opțiuni.

— Ne vedem acolo. M-am întors. Hai să mergem, Jake.

Călătoria nu a fost lungă, dar a durat ceva timp din cauza traficului aglomerat de dimineată. Jake a stat în spate, lovind cu picioarele în scaunul din dreapta la întâmplare și fluierând un cântec. Mă uitam la el din când în când în oglinda retrovizoare și îl vedeam cum întorcea capul într-o parte pe geam, ca de obicei, și cum privea, cumva mirat, lumea din jur, o lume care îl interesa chiar foarte puțin.

— Tati, de ce nu-ți place de Pete?

— Adică de comisarul Willis.

Am virat și am intrat pe strada noastră.

— Nu e vorba că-mi place sau nu. E un polițist, nu un prieten.

— Totuși, e prietenos. Mie îmi place de el.

— Nu-l cunoști prea bine.

— Dar nici tu nu-l cunoști și nu-ți place, deci și eu, în schimb, pot să-l plac chiar dacă nu-l cunosc.

Eram prea obosit ca să mă contrazic cu el.

— Nu e vorba că nu-l plac.

Jake n-a răspuns și nu voiam să mă cert. Copiii simt tensiunea din jur, iar fiul meu era mai sensibil decât majoritatea copiilor. Probabil își dăduse seama că mint.

Și totuși, era într-adevăr o minciună? Mi-a rămas în minte conversația de noaptea trecută și poate din această cauză îmi era mai ușor să mă identific cu el acum – să-l văd ca pe un om obișnuit, ca mine, căruia i-a venit greu să fie părinte. Cu toate acestea, el nu mai era acel om pe care mi-l aminteam, iar eu nu mai eram acel copil. Cât timp trebuie să treacă și cât de mult trebuie să se schimbe o persoană ca acel om pe care l-ai urât să dispară, fiind înlocuit de o persoană complet diferită? Pete era altcineva acum. Nu îmi plăcea de el. Adevărul era că nu-l cunoșteam deloc.

Am ajuns acasă. Nu mai era niciun semn de activitate polițienească – chiar și banda galbenă fusese luată –, iar reporterii, a căror prezență mă îngrijora, dispăruseră: era doar un grup mic de oameni care stăteau de vorbă. Nu păreau interesați de noi când am parcat pe alee. Dar Jake era totuși interesat.

— O să apărem la *televizor*? întrebă entuziasmat.

— Sub nicio formă.

— Oh!

Pete ne urmase și a parcat lateral, în spatele nostru. Ieși repede din mașină. Reporterii l-au abordat și m-am uitat atent în timp ce vorbea cu ei.

— Ce se întâmplă, tati?

— Așteaptă!

Jake se ițea să vadă mai bine.

— Este...? întrebă el.

— La naiba!

După asta, s-a lăsat liniștea în mașină. M-am uitat la grupul mic care se adunase în jurul tatălui meu. Știam că le zâmbește din politețe și le răspunde pe un ton conciliant.

Câțiva reporteri îl încuviințau. Unul dintre ei mi-a atras atenția în mod special.

— Ai înjurat, tati!

Jake părea surprins.

— Da, am înjurat. Mi-am întors privirea de la Karen, care era printre reporteri, cu un carnețel în mână. Uite-o pe mama lui Adam acolo, în spate.

★★★

— O să apărem la televizor, Pete? întrebă Jake.

Am închis ușa de la intrare în urma noastră și am pus lanțul.

— Ți-am spus deja, Jake. Nu, nu apărem.

— Îl întrebam și eu pe Pete.

— Nu, spuse Pete. Nu apăreți. Așa cum a zis și tati. Asta vorbeam cu oamenii de afară. Sunt reporteri, deci vor să știe ce s-a întâmplat aici, dar le-am amintit că voi doi nu aveți niciun amestec.

— Într-un fel avem, spuse Jake.

— Bine, *într-un fel*. Dar nu chiar. Dacă ați fi știut mai multe sau dacă erați implicați, era altceva.

Atunci, i-am aruncat o privire sugestivă lui Jake, sperând că înțelege din expresia de pe fața mea că nu era momentul să spună ceva despre băiatul din podea. Se uită la mine și încuviință, dar nu dorea să o lase baltă așa ușor.

— Chiar tati l-a găsit.

— Da, răspuse Pete. Dar această informație nu a fost transmisă presei. Pentru reporteri, voi doi nu sunteți implicați în poveste. După părerea mea, e cel mai bine așa.

— OK.

Jake păru dezamăgit.

— Pot să verific, să văd ce au făcut?

— Sigur.

Dispăru la etaj. Eu și Pete am așteptat lângă ușa de la intrare.

— Am vorbit serios, îmi spuse după un moment. Nu aveți nicio grijă. Presa nu va dori să prejudicieze procesul în instanță. Evident, dacă doriți să vorbiți cu reporterii, eu nu vă pot opri, dar tot ce se știe este că s-au găsit niște rămășițe umane aici, deci nu cred că se interesează de voi. Și vor fi atenți cu Jake.

Am încuviințat, dar îmi era greață. Poate atât știa presa *în mod oficial*, dar i-am spus atât de multe lui Karen ieri încât îmi era greu să îmi mai

amintesc tot ce vorbisem. Știa despre vizitatorul nocturn care încercase să-l răpească pe Jake. Faptul că eu am fost cel care am găsit cadavrul. Că Pete era tatăl meu – tatăl meu *abuziv*. Și sunt sigur că am mai spus diverse lucruri pe care nici nu mi le amintesc acum.

Mă pricep să aflu lucruri.

Atunci mi s-a părut o conversație degajată cu o prietenă; nu-mi imaginasem că dau pe goarnă totul unui nenorocit de reporter. Și m-a durut. Trebuia să-mi fi spus. Părea cu adevărat interesată de persoana mea, dar acum nu mai sunt așa de sigur. Pe de o parte, nu putea ști că aveam vreo legătură cu cazul. Dar pe de altă parte, sugerase la un moment dat că nu e persoana potrivită căreia să-i dezvălui tot.

Tata se încruntă.

— Ești bine?

— Da.

Va trebui să-mi amintesc conversația mai târziu, să văd dimensiunea dezastrului. În același timp, sub nicio formă nu-i voi spune nimic lui tata.

— Suntem în siguranță aici? am întrebat.

— Da. Norman Collins nu va fi eliberat curând și, chiar dacă ar fi, ceea ce îl interesa nu mai este aici. Nici pentru el, nici pentru ceilalți.

— Ceilalți?

Ezită.

— Casa aceasta a trezit interesul oamenilor. Collins mi-a spus că era casa groazei din cartier. Copiii își aruncau diverse provocări ca să vadă dacă au curajul să se apropie de casă. Să facă fotografii și alte chestii.

— Casa groazei. M-am săturat să tot aud asta.

— Sunt doar copilării, oricum, spuse Pete. Oasele lui Tony Smith au fost ridicate. Doar asta îl interesa pe Collins. Nu îl interesai tu sau Jake.

Nu-l interesam eu sau Jake. Dar îmi tot aminteam cum Jake stătea la baza scărilor în acea noapte, vorbind cu bărbatul acela prin fanta de la cutia de scrisori. Nu-mi amintesc exact cuvintele prin care încerca să-l convingă pe Jake să deschidă ușa și nu știu dacă îl interesau doar cheile de la garaj.

— Dar ce s-a întâmplat cu cazul Neil Spencer? am întrebat. A fost acuzat și de uciderea lui?

— Nu. Dar avem un număr de suspecți acum. Închidem și acest caz. Și, crede-mă, nu v-aș fi lăsat să veniți înapoi dacă nu consideram că sunteți în siguranță.

— Nu mă puteai opri.

— Nu. Se uită în altă parte. Îți spun și niște argumente, totuși, pentru că Jake locuiește aici, cu tine. Răpirea lui Neil Spencer a fost o oportunitate; mergea singur pe stradă. Răpitorul nu dorește atenție. Trebuie să îl supraveghezi pe Jake, evident, dar nu este cazul să te gândești că este în pericol.

Părea convingător. Nu eram sigur, dar îmi venea greu să-l descifrez azi. Era epuizat. Când l-am văzut prima dată era în formă, se vedea, dar astăzi chiar își arăta vârsta.

— Pari obosit, am spus.

Încuviință.

— Sunt obosit. Am ceva neplăcut de făcut.

— Ce?

— N-are importanță, spuse simplu. Ceea ce contează este că trebuie să o fac.

Mi-am dat seama că tot acest caz îl sleise de puteri și asta se vedea acum din felul în care arăta. *Ceea ce contează este că trebuie să o fac.* Aveam acum în fața mea un om copleșit de prea multe greutateți, luptându-se să facă față poverii. Arăta cum mă simțeam adesea și eu.

— Mama, am zis brusc.

Mă privi și așteptă, dar nu puse nicio întrebare.

— A murit, am zis.

— Mi-ai spus asta.

— Ai spus că vrei să știi ce s-a întâmplat. A avut o viață grea, dar a fost o persoană bună. Nu mi-aș fi putut dori o mamă mai bună. A avut cancer. Nu a meritat ce i s-a întâmplat, dar nu a suferit. S-a întâmplat foarte repede.

Era o minciună – moartea mamei fusese o agonie prelungită și dureroasă. Nu era de datoria mea să-l fac pe Pete să se simtă mai bine sau să-i ușurez vina sau durerea pe care o simțea. Și totuși, o parte din mine s-a bucurat să-i mai ridice puțin moralul.

— Când s-a întâmplat?

— Acum cinci ani.

— Deci a apucat să-l cunoască pe Jake?

— Da. Nu-și amintește de ea. Dar, da.

— Ei, bine. Măcar mă bucur pentru asta.

S-a lăsat tăcerea pentru un moment. Apoi Jake a coborât de la etaj și ne-am îndepărtat ușor unul de celălalt, ca și cum tensiunea dintre noi dispăruse.

— *E exact la fel, tati.*

Jake părea aproape suspicios.

— Am făcut o treabă bună, am căutat cu atenție, spuse Pete. Apoi am făcut curat.

— Admirabil.

Jake se întoarse și se duse spre ușa de la intrare.

Pete dădu din cap.

— Mare figură, ăsta micu'.

— Da. Așa e.

— Ne auzim la un telefon; te țin la curent cu noutățile. Dar, între timp, dacă ai nevoie ce ceva – orice –, uite cartea mea de vizită.

— Mulțumesc!

L-am privit pe tata cum se îndepărta pe alee cu capul ușor aplecat și am întors pe o parte și pe alta cartea de vizită. Când intră în mașină, m-am uitat dincolo de mașina lui, spre reporterii adunați. Majoritatea plecase acum. Am căutat-o din priviri pe Karen, în grupul celor rămași.

Plecase.

Patruzeci și doi

Asta e ultima dată, își spuse Pete. Ține minte asta!

Se agăța de acest gând în timp ce stătea în camera de interogatoriu din închisoare, așteptând să vină monstrul. Fusese acolo de multe ori în acești ani, dar de fiecare dată pleca tulburat. Dar după întâlnirea de astăzi, nu va mai avea niciun motiv să se întoarcă. Tony Smith – punctul central al vizitelor sale din trecut – fusese găsit. Chiar dacă Frank Carter refuza să vorbească despre bărbatul pe care îl căutau acum, Pete se hotărâse să iasă de aici și să nu se mai uite în urmă. Și nu va mai trebui să suporte neplăcerile create de prezența lui Carter niciodată.

Asta e ultima dată.

Gândul îl ajuta, dar foarte puțin. În sală era o liniște deplină, dar atmosfera era amenințătoare. Așteptarea devenea apăsătoare. Ușa încuiată din capătul celălalt al sălii parcă vibra de primejdii. Carter știa și el, cu siguranță, că era ultima lor întâlnire, iar Pete era sigur că se hotărâse să fie una memorabilă. Până acum, teama generată de aceste întâlniri fusese de ordin mintal și emoțional. Niciodată nu-i fusese frică de o agresiune fizică. Dar acum se bucura de dimensiunea mesei care-i separa și de cătușele pe care le purta Carter. Se întreba dacă, în mod subconștient, nu se pregătise atâta timp la sala de forță prevăzând că ar putea surveni un moment ca acesta.

Îi sări inima din piept când se deschise ușa.

Fii calm!

Se desfășură rutina familiară: au intrat mai întâi gardienii; Carter nu se grăbea. Pete se stăpâni concentrându-se pe plicul pe care îl adusesese, pus acum pe masă în fața lui. Se uita fix la plic și aștepta, ignorând muntele de om care se apropie, în sfârșit, și care se trânti greoi pe scaun. Hai să inversăm rolurile o dată! Carter putea să mai aștepte. Pete tăcu până ce gardienii se retraseră și auzi ușa închizându-se. Abia atunci ridică privirea.

Carter se uita și el la plic, cu o expresie curioasă pe față.

— Mi-ai scris o scrisoare, Peter?

Pete nu răspunse.

— De multe ori m-am gândit că ți-aș putea scrie o scrisoare.

Carter ridică privirea și zâmbi.

— Ai vrea?

Pete își reținu fiorul pe care îl simți. Carter avea puține șanse să-i afle adresa în mod direct, dar ideea de a primi scrisori chiar transmise prin cineva, era de neacceptat.

Din nou, nu spuse nimic.

Carter dădu din cap, dezaprobând.

— Ți-am spus data trecută, Peter. Ți-am spus că asta e cusurul tău, știi? Eu fac un efort enorm să vorbesc cu tine. Parcurg asemenea distanțe să-ți spun diverse chestii și să te ajut. Și câteodată mi se pare că nu mă asculți deloc.

Se termină unde începe, spuse Pete. Înțeleg acum.

— Totuși, puțin prea târziu pentru Neil Spencer.

— Mă interesează cum de știai asta, Frank.

— Și, după cum am spus, asta e problema ta.

Carter se lăsa pe spate. Scaunul trosni sub greutatea sa.

— Nu asculți. Sincer, de ce naiba să mă intereseze un nenorocit de copil? Nu m-am referit deloc la asta.

— Nu?

— Deloc.

Se aplecă în față din nou, brusc mai captivat, iar Pete se abținu să nu tresară.

— Hei, uite încă o chestie! Ți-am amintit ce ai spus despre faptul că lumea a început să mă uite acolo, afară?

Pete se gândi, apoi încuviință.

— Mi-ai spus că nu e adevărat.

— *Corect*. Haha! Și acum înțelegi, presupun? Ți dai seama cât de mult greșeau? Deoarece nu știai că o mulțime de oameni continuau să *se intereseze cu adevărat* de mine.

Lui Carter îi luciră ochii spunând asta. Pete putea doar să-și imagineze plăcerea pe care o simțise de-a lungul anilor, știind că avea fani, ca Norman Collins, care vizitau casa unde fuseseră abandonate rămășițele lui Tony Smith, considerând acel loc drept un fel de altar. Mai mult, îi plăcuse să păstreze acest secret și să nu-i spună nimic lui Pete în tot acest timp, știind că în timp ce Pete îl căutase încontinuu pe copilul dispărut, ceilalți îl găsiseră atât de ușor.

— Da, Frank. Am greșit. Știu asta acum. Și sunt sigur că întreaga experiență a fost foarte măgulitoare pentru tine. *Omul Șoaptă*. Făcu o grimasă. Legenda ta e vie.

Carter zâmbi forțat.

— De atât de mulți ani.

— Deci, hai să vorbim de ceilalți.

Carter nu spuse nimic, dar aruncă o privire în jos, spre plic și zâmbi larg. Nu se va lăsa păcălit ca să vorbească despre ucigașul lui Neil Spencer. Pete știa că dacă va afla ceva de la el, va trebui să citească printre rânduri și asta însemna să îl țină de vorbă. Și în timp ce Carter poate nu va dori să vorbească clar despre unele subiecte, Pete era sigur că ar fi mai mult decât bucuros să vorbească despre vizitatorii casei de-a lungul anilor, acum că nu mai era un secret.

— Bine, spuse Pete. De ce Victor Tyler?

— Ah, Vic e un tip de treabă.

— E un mod interesant de a o spune. Dar ce am vrut să te întreb... de ce ai folosit un intermediar ca să organizezi toată treaba asta?

— Nu prea era bine să par accesibil, nu, Peter?

Carter clătină din cap.

— Dacă toată lumea l-ar putea vedea pe Dumnezeu, câți și-ar mai bate capul să meargă la biserică? E mai bine să păstrezi distanța. Mai bine și *pentru ei*, desigur. Mai sigur. Îmi imaginez că ai verificat cine m-a vizitat de-a lungul anilor?

— Numai eu te-am vizitat.

— Și ce onoare, nu-i așa?

Râse.

— Și banii?

— Ce bani?

— Tyler a primit bani – sau cel puțin nevastă-sa. Și Simpson, și apoi, după el, Barnett. Dar tu nu.

— Ce-mi pasă mie de bani?

Carter păru indignat.

— Tot ce-mi doresc eu în viață este gratis acum. Vic, așa cum am zis, este un tip de treabă, un om decent. Iar Julian s-a comportat frumos cu mine. Era corect să primească și ei ceva în schimb pentru asta. Nu l-am cunoscut niciodată pe Barnett și nici nu mi-a păsat de el. Dar e bine că au plătit ca să viziteze locul. Trebuie să plătească, ce naiba! Merit, nu?

— Nu.

Carter râse din nou.

— Poate după ce îi arestezi pe toți, vor ajunge aici, cu mine. Va fi o adevărată încântare pentru ei, nu? Pariez că se vor distra.

Nu la fel de mult ca tine, se gândi Pete.

Luă de pe masă plicul și scoase fotografiile pe care le adusese cu el: un teanc de capturi din înregistrările de pe camerele de supraveghere, capturi cu persoanele care l-au vizitat pe Victor Tyler de-a lungul anilor. Deasupra era o poză cu Norman Collins, pe care o strecură cu atenție printre altele și le întinse pe masă în fața lui Carter.

— Îl recunoști pe acest om?

Carter abia aruncă o privire.

— Nu.

A doua fotografie:

— Dar pe ăsta?

— Nu cunosc niciunul dintre ticăloșii ăștia, Peter.

Carter își dădu ochii peste cap.

— De câte ori trebuie să-ți spun? *Nu ascuți.* Vrei să știi cine sunt ăștia? Du-te și întreabă-l pe Vic.

— Îl vom întreba.

De fapt, îl interogase pe Tyler împreună cu Amanda, acum o oră, iar lui Tyler nu-i prea plăcuse situația, spre deosebire de prietenul său Carter. Era nervos și a refuzat să coopereze. Pete presupuse că este de înțeles, luând în considerare că soția sa era și ea implicată; dar tăcerea nu-i va salva pe niciunul dintre ei. De asemenea, persoanele care îl vizitaseră și pe care le identificase – printre care Pete era sigur că se afla și ucigașul lui Neil Spencer – erau acum vâdate și interogate.

Toate, cu excepția uneia.

Pete îi arată o altă fotografie de pe masă. Era a unui bărbat mai tânăr, poate de douăzeci, treizeci și ceva de ani. Avea o înălțime și o constituție medie. Ochelari negri. Păr șaten, până la umeri. Îl vizitase pe Tyler de mai multe ori, cel mai recent, cu o săptămână înainte de a fi ucis Neil Spencer.

— Dar ăsta?

Carter nu se uită la poză. Îl fixă cu privirea pe Pete și zâmbi.

— ăsta te interesează, nu-i așa?

Pete nu răspunse.

— Ești atât de predictibil, Peter. Atât de *evident*. Ai vrut să mă frăgezești cu cei doi de dinainte și apoi să mă lovești cu ăsta care contează, ca să vezi reacția mea. Acesta e tipul tău pe care îl bănuiești, nu? Sau cel puțin așa crezi, nu-i așa?

— Ești foarte deștept, Frank. Îl recunoști pe acest bărbat?

Carter se mai uită puțin la fotografie. Dar în timp ce se uita, își mișcă mâinile încătușate și atinse fotografia, trăgând-o mai aproape. Mișcarea era stranie, ca și cum mâinile îi erau manipulate de o mașinărie separată de restul corpului. Capul nu i se mișcă. Expresia de pe fața lui nu se schimbă.

Apoi se uită în jos, studiind fotografia.

— Ah! exclamă încet.

Pete se uita la pieptul lui enorm ridicând-se și coborând în timp ce respira rar, privind atent detaliile din fotografie.

— Spune-mi ceva despre acest bărbat, Peter, zise Carter.

— Mă interesează mai mult ce știi tu despre el.

Pete așteaptă puțin. În cele din urmă, Carter ridică privirea, apoi bătu ușor cu un deget uriaș pe fotografie.

— *Acest bărbat* este puțin mai deștept decât ceilalți, nu-i așa? A folosit un nume fals ca să-l viziteze pe Tyler în pușcărie, dar avea și documente false care să-l susțină. L-ai căutat la evidența populației și ai descoperit că e fals.

Așa era. Omul prezentase cartea de identitate când a venit ca vizitator: se numea Liam Adams, avea douăzeci și nouă de ani, locuia cu părinții la treizeci de mile de Featherbank. Polițiștii s-au dus la el acasă a doua zi dis-de-dimineată, dar au fost întâmpinați de niște „părinți” nedumeriți și terifiați.

Fiul lor murise de mai bine de un deceniu.

— Continuă, îi spuse Pete lui Carter.

— Știi ce ușor e să-ți cumperi o identitate nouă, Peter? Mult mai simplu decât îți imaginezi. Și, după cum am zis, băiatul e deștept. Dacă vrei să trimiți un mesaj cuiva zilele astea, trebuie să fii inteligent, nu-i așa? Țsta...

Carter vorbi pe un ton scăzut.

— Țsta e un tip care *are grijă*.

— Mai spune-mi despre el, Frank.

Dar, în loc să răspundă, Carter coborî din nou privirea spre fotografie, pentru câteva secunde, studiind-o. Se simțea ca și cum se uita la cineva despre care auzise multe și era curios să îl vadă, în sfârșit. Apoi, brusc, pufni tare, dezinteresat de ceea ce vedea și împinse fotografie înapoi pe masă.

— Ți-am spus tot ce știu.

— Nu te cred.

— Ți-am mai spus, asta e problema ta.

Carter îi zâmbi, dar privirea îi era goală.
— Nu ascuți, Peter.

Dezamăgit, Pete ajunse la mașină, unde îl aștepta Amanda. Se așeză pe scaunul din dreapta, trânti ușa, iar fotografiile din mână se împrăștiată la picioarele sale.

— La naiba!

Se aplecă și le strânse pe toate, chiar dacă doar una era importantă. După ce le îndesă pe celelalte în plic, păstră fotografia care-l interesa, punând-o pe genunchi. Un bărbat care purta numele unui adolescent mort, cu ochelari negri și păr șaten, care putea să fie o deghizare. Omul putea avea orice vârstă. Putea fi aproape oricine.

— Presupun că, spuse Amanda, Carter nu a fost prea cooperant?

— A fost șarmant, ca de obicei.

Pete își trecu mâna prin păr, supărat pe el însuși. *Ultima dată* și, da, supraviețuise. Dar, ca de obicei, nu aflase nimic, deși Carter *știa* ceva.

— Ticălosul dracului! spuse el.

— Zi-mi, îl îndemnă Amanda.

Îi luă un moment să-și revină, apoi relatează detaliat conversația. Ideea că nu-l asculta pe Carter era o prostie; *bineînțeles* că îl asculta. Fiecare conversație cu Carter i se întipărise în minte.

Când termină, Amanda zise:

— Crezi că el știe cine e acest bărbat?

— Nu sunt sigur.

Pete se uită la fotografie.

— Poate. Cu siguranță știe *ceva* despre el. Sau poate nu și doar îi place să se joace cu mine, încercând să dea sens fiecărui cuvânt mizerabil pe care îl rostește.

— Înjuri mai mult decât de obicei, Pete.

— Sunt nervos.

Nu ascuți.

— Mai gândește-te la discuție, spuse Amanda răbdătoare. Nu la vizita de azi. Cea de dinainte. *La aia* unde îți spunea că nu ascuți, nu?

Pete ezită, apoi se gândi din nou.

— *Întotdeauna se termină unde începe*, spuse el. A început pe terenul viran, deci acolo a fost adus din nou Neil Spencer. Dar Carter a precizat că nu asta dorise să spună.

— Deci ce *a vrut* să spună?

— Cine știe?

Pete ridică din umeri.

— Apoi mai era și visul cu Tony Smith. Dar nici ăsta nu era adevărat. L-a inventat ca să-și bată joc de mine.

Amanda tăcu câteva clipe.

— Dar dacă e așa, spuse ea, *a inventat* totul într-un anumit fel. Și, cum spuneai, de asta îl vizitezi. Sperai să se scape cu ceva fără să vrea.

Pete era gata să protesteze, dar Amanda avea dreptate. Dacă visul nu fusese real, atunci Carter îl inventase ca să-l povestească într-un anumit fel. Și era posibil să-i fi scăpat ceva printre rânduri.

Îl rememorează acum.

— Nu știa sigur dacă era Tony.

— În vis?

— Da.

Pete dădu din cap afirmativ.

— Tricoul băiatului era tras peste față și nu-l putea vedea bine. A spus că așa îi plăcea.

— Ca în cazul lui Neil Spencer.

— Da.

— Asta nu s-a spus niciodată publicului.

Nemulțumită, Amanda clătină din cap.

— Și Carter a fost un sadic. De ce nu dorea să vadă chipurile victimelor?

Pete nu avea niciun răspuns la această întrebare. Carter refuzase întotdeauna să vorbească despre motivele sale. Dar cu toate că aparent nu exista niciun element sexual în crime, Amanda avea dreptate: îi rănisese foarte rău pe acei copii și, evident, era un sadic. Cât despre motivul pentru care le acoperise fețele, puteau fi multe explicații. Dacă întrebai diverși profileri – și avuseseră timp s-o facă – aflai cinci răspunsuri diferite. Poate ca să controleze fizic mai bine victimele. Sau poate ca să înăbușe sunetul. Sau ca să-i dezorienteze. Să-i sperie. Să nu-l vadă. Sau să nu-i vadă *el*. Unul dintre motivele pentru care psihologia criminalistică era o porcărie este că existau motive diferite pentru fiecare criminal care prezenta același comportament și...

Pete ezită.

— Nenorociiții ăștia sunt toți la fel, spuse încet.

— Ce?

— Asta mi-a zis Carter.

Se încruntă.

— Oricum, ceva de genul ăsta. Când vorbea despre unul dintre copiii din visul lui. *Nenorocirii ăștia sunt toți la fel. Oricare e bun de ucis.*

— Continuă.

Dar tăcu din nou, încercând să se gândească la implicații și simțind brusc că înțelege ceva. Nu conta pe cine rănea Carter. Mai mult, nu dorise să vadă deloc chipurile victimelor.

Dar de ce?

Ca să nu-i vadă.

Oare dorea să-și imagineze pe altcineva în locul lor? Pete se uită din nou la fotografie – la omul care putea fi oricine – și-și aminti de privirea ciudată de pe fața lui Carter. Era interesat și de altcineva în afară de propria persoană; era interesat de bărbatul din poză. Încă o dată, era ca și cum, în sfârșit, avea ocazia să vadă o persoană de care se interesase mult timp. Asta îl făcu pe Pete să se gândească la altceva. Cum se luptase să nu se gândească la Tom atâția ani și totuși nu putuse să nu-l studieze când îl întâlneau. Cum își păstrase trăsăturile de copil chiar dacă acum era un bărbat în toată firea și arata diferit față de băiețelul pe care și-l amintea el.

Deoarece copiii se schimbă mult.

Ți-am spus tot ce știu.

Iar acum, Pete își aminti de un alt copil. Un alt băiețel – mic și speriat și malnutrit, ascunzându-se după fustele mamei sale când Pete descuie ușa de la dependența casei lui Frank Carter.

Un băiețel care ar avea acum vreo douăzeci și ceva de ani.

— *Adu-mi familia, își aminti Pete. Pe ticăloasa aia și pe nenorocitul ăla mic.*

Se uită la Amanda, înțelegând în sfârșit.

— Asta nu am ascultat.

Patruzeci și trei

Chiar înainte de prânz, am auzit o bătaie în ușă.

Am ridicat privirea din laptop. Primul lucru pe care îl făcusem după ce îl lăsasem pe Jake la școală a fost să o caut pe Karen pe Google. Am găsit-o destul de ușor: Karen Shaw avea zeci de articole semnate în ziarul local, incluzând reportaje despre răpirea și uciderea lui Neil Spencer. Le-am citit pe fiecare în parte, dar îmi era din ce în ce mai rău: nu era vorba doar de frica gândului la ce ar fi putut scrie în următorul articol – despre toate acele detalii intime pe care i le destăinuisem ieri în cafenea –, ci și de un sentiment de trădare. Mă lăsasem dus de val și mi-am imaginat că o interesam cu adevărat, iar acum mă simțeam jenat, ca și cum fusesem tras pe sfoară într-un fel.

Bătaia în ușă se repetă: o tentativă de ciocănit ușor în ușă, ca și cum persoana de afară nu se hotărâse dacă dorea sau nu ca eu să aud. Și m-am gândit că știu pe cine voi vedea în fața ușii. Am dat laptopul deoparte și m-am dus la ușă.

Karen stătea pe prima treaptă.

M-am sprijinit de perete și mi-am încrucișat brațele.

— Ai microfoane pe sub halipa aia?

Am schițat un gest spre haina ei enormă. Avu o grimasă.

— Pot să intru un minut?

— De ce?

— Vreau doar... să-ți explic. Nu stau mult.

— Nu e nevoie.

— Ba cred că este.

Avea remușcări – părea chiar rușinată –, dar mi-am amintit că mama spunea că explicațiile și scuzele erau pentru cei care le inventau. Am simțit nevoia să-i spun lui Karen că dacă o muștra cugetul, se poate consola în timpul liber. Dar aparenta sa vulnerabilitate de acum era diferită față de comportamentul ei normal, de la întâlnirile anterioare și nu am putut să-i spun nimic. Mi s-a părut că vrea să își ceară scuze deoarece, pentru ea, chiar conta acest lucru.

M-am îndepărtat de ușă.

— Bine.

Am trecut prin sufragerie. Eram puțin jenat de dezordinea din casă:

farfuria murdară de la micul-dejun era pe canapea, lângă laptop, iar creioanele și pixurile lui Jake erau împrăștiate pe podea. Dar nu mă voi scuza în fața lui Karen pentru dezordine. Nu avea importanță ce gândea, nu? Înainte să aflu, ar fi contat – nu avea rost să neg acum. Era o prostie, dar era adevărat.

S-a oprit în celălalt capăt al camerei, înfășurată încă în haina aia enormă, ca și cum nu era sigură dacă fusese invitată să intre sau nu.

— Vrei să bei ceva?

Clătină din cap.

— Voiam doar să-ți explic ce s-a întâmplat azi dimineață. Știu cum ți s-a părut.

— Nu știu cum mi s-a părut. Sau ce să cred.

— Îmi pare rău. Ar fi trebuit să-ți spun.

— Da.

— Și aproape ți-am spus. Poate nu mă crezi, dar aproape că-mi venea să-mi dau palme ieri. Adică ieri, în cafenea, când îmi povesteai tot timpul despre diverse chestii.

— M-ai lăsat să continui, nu m-ai oprit.

— Păi, mi-ai *cam* oferit o oportunitate.

A încercat să zâmbească: o imagine luminoasă cu care mă obișnuisem.

— Sincer, mi s-a părut că aveai multe pe suflet și m-am bucurat că ți-am fost de ajutor în această privință. Totuși, ca jurnalistă, a fost un chin să ascult tot.

— Serious?

— Da. Fiindcă știam că nu aș putea să folosesc nimic din ce mi-ai spus.

— Sunt sigur că ai putea.

— Bine, adică, având în vedere că, oficial, nu era confidențial, presupun că aș putea. Dar nu ar fi corect față de tine și Jake. Nu ți-aș face așa ceva. Din motive de etică personală, nu profesională.

— Bine.

— Ceea ce este al naibii de greu, sincer.

Zâmbi amar.

— Cel mai important eveniment din zonă de când m-am mutat aici și găsesc pe cineva care mi-l povestește dintr-o perspectivă la care nu pot avea acces nici cei mai mari ziariști. Și nu pot folosi nimic.

Nu am răspuns. Era adevărat că nu scrisese nimic despre ceea ce îi spusese – sau, cel puțin, nu încă. Cel mai recent articol fusese postat în

această dimineață și includea aceleași detalii de bază ca și celelalte ziare. Ceea ce îi spusese depășea cu mult ce scrisese ea acolo și era evident o dovadă a bătăliei sale lăuntrice. Dar oricât de tentant trebuie să fi fost pentru ea, nu a dezvăluit nimic până acum. Oare aş putea s-o cred când spune că nu va scrie nimic despre discuția noastră? Cred că da.

— Ai vorbit și cu ceilalți? întrebă.

— Nu.

Îmi venea să spun fraza pe care o repeta tata, că nimeni nu poate ști totul, dar ar fi fost fără rost în aceste circumstanțe.

— Mulți reporteri au plecat devreme. A sunat de câteva ori telefonul fix, dar l-am ignorat.

— Enervant.

— Oricum, nu răspund niciodată la telefon.

— Nici mie nu-mi plac telefoanele.

— De fapt, nu prea mă sună nimeni.

Nu era chiar o glumă, dar ea zâmbi. Și era bine, m-am gândit. Conversația lânzezea în timp ce ne spuneam nimicuri, iar o parte din tensiunea din cameră dispăruse. Eram aproape surprins de cât de ușurat mă simțeam.

— Oare vor mai încerca? am întrebat.

— Depinde de ce se va mai întâmpla. Din experiență, dacă nu te vor lăsa în pace, atunci poate ar fi mai bine să vorbești cu unul dintre ei.

Ridică mâna.

— Nu neapărat cu mine. De fapt, oricât m-ar dura, mi-aș dori pe de o parte să nu fiu eu cea cu care vei vorbi.

— De ce?

— Pentru că suntem prieteni, Tom și îmi vine greu să fiu obiectivă. Cum am zis, îmi venea *să-mi dau palme* ieri. Cred că-ți dai seama că nu am vrut să bem o cafea pentru că mirosisem o poveste, nu? M-a surprins foarte mult ceea ce mi-ai spus. Cum aş fi putut să știu? Dar ideea este că dacă jurnaliștii au primit un raport detaliat, nu îi vei mai interesa. Să vedem totuși ce se mai întâmplă!

M-am gândit o clipă.

— Dar aş putea să vorbesc cu tine?

— Da, ai putea. Și știi ce? Lăsând la o parte toate astea, m-aș bucura să mai mergem la o cafea din nou, la un moment dat, nu?

— Poate aş afla ceva scandalos despre tine.

Zâmbi.

— Da, poate ai afla.

M-am gândit puțin.

— Sigur nu poți să mai stai să bem ceva?

— Din nefericire nu pot – nu mă prefac. Chiar trebuie să mă întorc repede acasă.

Tocmai voia să iasă din cameră când îi veni o idee.

— Ce faci diseară? Aș putea să o rog pe mama să stea cu Adam. Putem ieși să bem ceva?

O roagă pe mama să stea cu copilul. Mama, nu soțul sau partenerul. Presupun că e singură, dar nu eram sigur acum dacă acest indiciu era deliberat sau accidental. Oricum, am vrut foarte mult să spun da. Doamne, nu-mi puteam imagina că voi ieși seara cu o femeie! Nu-mi amintesc când am ieșit ultima oară. Dar chiar îmi doream să ies la un pahar cu ea. Că îmi petrecusem toată dimineața zbuciumându-mă în chinuri prostești, evident, fără motiv.

Dar, desigur, era imposibil.

— Probabil că ar trebui să găsesc o bonă, am spus.

— Corect. Am înțeles. Așteaptă puțin.

Băgă mâna în buzunar și scoase o carte de vizită.

— Mi-am dat seama că nu ți-am dat o carte de vizită. Ai totul aici. Dacă vrei, desigur.

Da, doream.

— Mulțumesc.

M-am uitat la cartea de vizită.

— Eu nu am niciuna.

— Pfff! Dă-mi un mesaj, ca să am numărul tău de telefon.

— Evident.

Se opri lângă ușa de la intrare.

— Cum se mai simte Jake?

— Miraculos de bine, am spus. Nu știu cum face.

— Eu știu. După cum ți-am spus, ești prea aspru cu tine.

Și o luă la vale pe cărare. Am privit-o pentru un moment, apoi m-am uitat din nou la cartea de vizită din mână. Mă gândeam. Era a doua carte de vizită pe care o primeam azi și amândouă ascundeau substraturi complicate în felul lor. Dar, o, Doamne, ar fi extraordinar să ies cu Karen. Părea ceva obișnuit pentru oamenii banali și ar fi trebuit să pot face și eu același lucru.

Reîntors în sufragerie, mi-am scos din buzunar mobilul și m-am gândit la întreaga situație. Ezitant. Nesigur.

Dă-mi un mesaj, ca să am numărul tău de telefon.

La urma urmei, nu era primul mesaj pe care îl trimiteam în viața mea.

Patruzeci și patru

La secția de poliție, sala de operațiuni prinsese viață. Activitatea era în toi. Unii ofițeri își continuau acțiunile începute, în timp ce o echipă de polițiști se concentra acum pe o misiune-cheie: identificarea fiului lui Frank Carter, Francis. Această veste i-a dinamizat pe toți. În sală plutea o energie nouă, aproape tangibilă. După două luni de bătut pasul pe loc și de umblat după cai verzi pe pereți și piste false, li se părea că acum se deschisese o nouă cale.

Nu că această pistă ar duce neapărat spre un rezultat, își spuse Amanda. Cel mai bine era să nu-și facă iluzii prea mari.

Dar întotdeauna îi venea greu să nu spered.

— Nu, spuse Pete.

Adăugă o altă hârtie în teancul de pe biroul care îi separa.

— Nu, replică ea adăugând o alta în teancul ei.

După procesul și condamnarea lui Frank Carter, Francis și mama sa se mutaseră și din cauza notorietății cazului, le fuseseră oferite identități noi – o oportunitate ca să înceapă o viață nouă, fără umbra monstrului care îi pândea la orice pas. Jane Carter devenise Jane Parker; Francis devenise David. După asta, cei doi au dispărut efectiv. Erau niște nume banale, anonime și probabil de aceea le și aleseseră.

Sarcina lui Pete și a Amandei era să verifice toate persoanele cu numele de David Parker și s-o găsească pe cea căutată printre cele câteva mii care trăiau în țară.

Următoarea foaie. Acest David Parker avea patruzeci și cinci de ani. Cel pe care îl căutau ar avea douăzeci și șapte.

— Nu, spuse ea.

Și așa mai departe.

Lucrau în liniște, cercetând fișele de identitate. Pete era atent la foile din fața lui, iar Amanda avea impresia că era un mod de a-și distrage atenția de la altceva. Conversația cu Frank Carter îl bulversase probabil, ca întotdeauna, dar acum simțea o tensiune intensă. Pete îl întâlnise pe fiul lui Carter, Francis, când acesta era un copil. Îl salvase efectiv. Cunosându-l pe Pete, așa cum îl cunoștea ea, era ușor să-ți imaginezi ce gândea acum. Își punea întrebări dificile despre sine. Dacă acțiunile de atunci ale lui Pete puseseră sămânța din care crescuse această buruiiană? Dar dacă, în ciuda

intențiilor sale bune, era cumva *vina* sa?

— Nu putem fi siguri că Francis este implicat, spuse ea.

— Nu.

Pete adaugă o altă foaie la teanc.

Amanda oftă în sine, frustrată, știind că orice i-ar fi spus lui Pete nu i-ar fi alungat gândurile. Dar ceea ce spusese era adevărat. Oricât de teribilă ar fi fost copilăria lui Francis Carter și oricât ar fi suferit, a văzut o mulțime de oameni care s-au salvat din familii oribile, dintr-o copilărie abuzivă și s-au transformat în adulți decenti. Existau multe cărări care te scoteau din Iad și pe care călcase ră mulți, iar marea majoritate a oamenilor se ridicau.

Cunoștea foarte bine și ancheta de la acea vreme ca să știe că Pete nu greșise cu nimic – lucrase la caz la fel de bine ca oricine, chiar mergând mai departe cu urmărirea perseverentă a lui Jane Carter. Își urmase instinctul, se concentrase pe Frank Carter și până la urmă îl doborâse. Nu putuse să-l salveze la timp pe Tony Smith, era imposibil să-i salvezi pe toți. Întotdeauna vor exista greșeli pe care nu le-ai observat la timp.

Și gândindu-se la Neil Spencer, știi că trebuie să se agate și ea de asta. Nu dorea să creadă că lucrurile pe care le-ai ratat – lucrurile la care nu ai avut niciodată ocazia să ajungi – puteau cântări atât de greu încât te puteau scufunda.

Se concentrează din nou pe hârțogărie, parcurgând lista de persoane cu numele David Parker.

— Nu.

Hârțiile se adunau în vrafuri.

— Nu.

Cuvintele formau un tipar predictibil. *Nu. Nu. Nu.* Doar după ce parcurse trei fișe la rând fără a auzi niciun răspuns, își dădu seama că Pete nu spunea nimic de ceva timp. Ridică privirea spre el, sperând că a găsit ceva, dar își dădu seama că Pete abandonase hârțiile. În schimb, ținea telefonul mobil în mână și se uita la el.

— Ce-i? îl întrebă.

— Nimic.

Și totuși nu era așa. De fapt, nu-i venea să creadă. Deoarece i se părea că Pete zâmbește. Putea fi, *într-adevăr*, ceva legat de caz? Era un zâmbet vag, dar își dădu seama că nu-l mai văzuse niciodată zâmbind. Fusesse întotdeauna rigid și serios – *întunecat*, ca o casă în care proprietarul refuza cu obstinație să aprindă lumina. Acum, totuși, o cameră se luminase. Un

mesaj, ghici ea. Poate era de la o femeie? Sau de la un bărbat; la urma urmei nu știa aproape nimic despre viața lui privată. În orice caz, îi plăcea să-i vadă această nouă expresie pe față. Era o pauză bine-venită de la tensiunea obișnuită și care o făcuse să se îngrijoreze pentru el.

Voia să-i rămână această lumină pe față.

— Ce-i? îl întrebă, mai mult tachinându-l de astă dată.

— Cineva m-a întrebat dacă sunt liber diseară. Își puse telefonul pe masă, iar zâmbetul dispăru. Desigur, nu sunt liber.

— Nu fi ridicol.

Pete o privi.

— Serios, îi spuse. Tehnic vorbind, e cazul meu, nu al tău. Stau eu cât trebuie, dar, ascultă, te duci acasă când termini programul.

— Nu.

— *Ba da*. Și îți petreci cum vrei timpul liber. Te țin la curent cu noutățile.

— Ar trebui să fii aici.

— N-ar trebui absolut *deloc*. Chiar dacă îl găsim pe acel David Parker pe care îl căutăm, nu știm dacă este implicat sau cum este implicat. Este doar o discuție. Și cred că ar fi mai bine pentru el și pentru tine dacă se ocupă altcineva. Știu cât de mult înseamnă pentru tine acest caz, dar nu poți trăi mereu în trecut, Pete. Și alte lucruri sunt importante. Arată spre telefonul lui. Câteodată, trebuie să lași totul la ușă la sfârșitul programului. Înțelegi ce vreau să spun?

Tăcu un moment și se gândi că Pete va protesta. Dar el încuviință.

— Nu poți trăi în trecut, repetă el. Ai dreptate. Mult mai multă dreptate decât crezi.

— Oh, *știi* că am dreptate. Crede-mă.

Pete zâmbi.

— Atunci, bine.

Apoi își luă din nou telefonul și începu să tasteze ca răspundă la mesaj, puțin stângaci, ca și cum nu ar primi și nu ar scrie multe mesaje. Sau poate era emoționat în mod special de acest mesaj. În orice caz, se bucura pentru el. Îi apăru din nou acel zâmbet pe față și se bucura să-l vadă zâmbind. Să știe că se poate.

Era *viu*, își dădu ea seama privindul. Asta era.

După tot ce îndurase atâta timp, i se părea că în sfârșit așteaptă cu nerăbdare ceva plăcut.

Patruzeci și cinci

M-am înțeles cu tata să vină la mine la ora șapte în acea seară și a fost atât de prompt și punctual încât m-am întrebat dacă nu ajunsese înainte și stătuse afară până la ora șapte. Poate din respect pentru mine – în ideea că dacă îl lăsam să intre în viața mea și a lui Jake, trebuia să respecte condițiile mele –, dar cred că se comporta de fapt la fel cu toți. Era un om pentru care disciplina era importantă.

Era îmbrăcat bine, îngrijit, cu pantaloni de costum și cămașă, ca și cum ar fi venit direct de la birou, dar arăta odihnit, cu părul umed, deci era clar că se dusese acasă să facă un duș și să se schimbe mai întâi. Mirosea frumos, pe deasupra. Pe când mă urma înăuntru, mi-am dat seama că am verificat subconștient cum miroase. Dacă mai bea, ar fi băut până la ora asta și nu ar fi fost prea târziu să anulez totul.

Jake stătea în genunchi pe podea, cocoșat peste un desen.

— A venit Pete, i-am zis.

— Salut, Pete!

— Poți măcar să ridici privirea, să te prefaci interesat?

Jake oftă în sinea sa, dar puse capacul la carioaca pe care o folosea. Avea degetele murdare de cerneală.

— Salut, Pete! îl salută din nou.

Tata zâmbi.

— Bună seara, Jake. Mulțumesc că m-ai lăsat să am grijă puțin de tine în seara asta.

— Cu plăcere.

— Suntem amândoi foarte recunoscători, am spus. Nu stau decât cel mult două ore.

— Stai cât vrei. Mi-am adus o carte.

Am aruncat o privire la cartea cu coperti cartonate, groase pe care o ținea în mâini. Nu am putut să citesc titlul, nu vedeam bine coperta, dar am observat o fotografie alb-negru a lui Winston Churchill. Era genul de volum impozant, greu, cu care te luptai să-l parcurgi și mă intimidă. Tatăl meu se transformase, fizic și psihic, într-un om impresionant. Nu puteam decât să mă simt puțin jenat în comparație cu el.

O prostie, totuși.

Ești prea aspru cu tine însuși.

Tata își puse cartea pe canapea.

— Poți să-mi arăți puțin casa?

— Ai mai fost aici.

— Dar în altă funcție, spuse. E casa ta, prefer să mi-o descrii tu.

— OK. Urcăm puțin la etaj, Jake.

— Da, știu.

Desena din nou. L-am condus pe tata la etaj, arătându-i baia și dormitorul lui Jake.

— În mod normal, face baie seara, dar sărim peste baie în seara asta, am spus. Într-o jumătate de oră sau cam așa, se duce la culcare. Pijamalele sunt aici, pe plapumă. Cărțile lui sunt aici, jos. De obicei, citim un capitol împreună înainte de a stinge lumina și am ajuns la jumătate cu cartea asta.

Tata privi cartea puțin surprins.

— *Puterea celor trei?*

— Da, de Diana Wynne Jones. Probabil e puțin cam veche pentru el, dar îi place.

— E bine.

— Și, cum am zis, nu stau mult.

— Te duci să te distrezi?

Am ezitat.

— Mă duc să beau un pahar cu cineva.

Nu doream să intru în mai multe detalii. În primul rând, pentru că mă simțeam, în mod curios, ca un adolescent și eram jenat să recunosc că mă duc la o întâlnire. Bineînțeles, tata nu mă prinsese în acea perioadă ciudată a adolescenței, deci poate era firesc să îi simtă gustul acum. Nu am avut ocazia să vorbim sau să nu vorbim despre asta.

— Sunt sigur că va fi frumos, spuse.

— Da.

Și eu credeam asta și mi-am amintit de o altă senzație din adolescență: fluturi în stomac. Nu era vorba că *ar fi* o întâlnire, în adevăratul sens al cuvântului, desigur. Ar fi o prostie să ies cu Karen crezând asta. Amândoi, și eu, și Karen, aveam copii acasă, deci nu s-ar putea *întâmpla* nimic. Cum naiba se descurca lumea totuși? Nu aveam idee. Nu mersesem de mult timp la o întâlnire, deci puteam să mă *simt* ca un adolescent.

Fluturi.

Ceea ce îmi aminti că nu încuiasem ușa de la intrare după ce venise tata. Era ridicol, dar entuziasmul fusese imediat înlocuit de o senzație scurtă de

frică.

— Haide, am spus. Să mergem jos.

Patruzeci și șase

Se auzeau scârțâituri prin tavan în timp ce tati și Pete se plimbau pe la etaj. Jake auzea că vorbeau, dar nu putea distinge ce-și spuneau. Totuși, vorbeau despre el. Evident, tati îi dădea instrucțiuni despre cum să-l culce și chestii de-astea. Era în regulă. Voia doar să meargă la culcare cât de curând posibil.

Deoarece își dorea mult să se termine cu ziua asta.

Mersul la culcare *purifica* lucrurile. Certurile, grijile, orice. Puteai să te temi de ceva sau să fii supărat și să te gândești că e imposibil să adormi, dar adormeai la un moment dat și, când te trezeai dimineata, sentimentul dispărea pentru un timp, cum trece o furtună noaptea. Sau poate era ca și cum te anestezia înainte de o operație. Cum se făcea de obicei, îi spusese tati. Doctorii te anesteziau și nu vedeai lucrurile oribile pe care trebuiau să ți le facă. După asta, te trezeai sănătos din nou.

Acum își dorea doar să-i dispară frica.

Numai că *frica* nu era cuvântul potrivit. Când erai speriat, îți era frică de ceva anume, cum ar fi frica de a fi muștrat, dar el se simțea ca o pasăre care nu avea unde să se așeze. De dimineată, avea senzația că se va întâmpla *ceva rău*, dar nu știa *ce*. Dacă era sigur de ceva, atunci Jake era sigur că nu voia ca tati să iasă în seara asta.

Dar sentimentul nu era *real*, deci cu cât mergea la culcare mai repede, cu atât mai bine. Poate era speriat – sau cum s-o numi sentimentul –, dar când se va trezi dimineată, tati se va fi întors acasă și totul va fi din nou bine.

— Nu, ești speriat pe bună dreptate!

Jake sări în sus. Fetița stătea lângă el, în picioare. Nu o mai văzuse din prima zi de școală și totuși julitura nu i se vindecase; era roșie de la sânge, iar părul îi stătea zburlit într-o parte. Își dădea seama că, din nou, nu avea chef să se joace – și *știa* că se va întâmpla ceva rău. Părea mai speriată decât el.

— Nu ar trebui să iasă în oraș, spuse ea.

Jake se uită din nou pe desen. Știa că nu este reală, la fel ca și senzația sa. Chiar dacă părea reală. Chiar dacă el își dorea cu disperare ca ea să fie reală.

— Nu se va întâmpla nimic rău, șopti el.

— Ba da. Și o *știi* și tu.

Dădu din cap. Era important să fie rezonabil, să se comporte ca un adult, deoarece tati se baza acum pe el să fie cuminte. Continuă să deseneze, ca și cum ea nu ar fi fost acolo. Ceea ce era adevărat, nu era fizic acolo.

Chiar și așa, simți exasperarea sa.

— *Nu vrei* să se întâlnească cu ea, spuse fetița.

Jake desena în continuare.

— Nu vrei să o înlocuiască pe mami, nu?

Jake se opri din desenat.

Nu, bineînțeles, nu voia asta. Și nu se va întâmpla asta, nu-i așa? Dar nu putea nega că tati se comporta puțin ciudat când vorbea despre ce se va întâmpla diseară. Și, în plus, senzația nu era ceva concret, nu o putea numi. Totul *părea* puțin ciudat și greșit, ca și cum i se ascundea ceva. Dar nimeni nu o va înlocui pe mami. Nici tati nu dorea asta.

Apoi, își aminti însă ce scrisese atunci tati despre mami.

Cu toate acestea, vorbiseră despre acest subiect, nu? Cuvintele nu erau reale, erau precum cuvintele din cărți. În plus, tati fusese atât de trist zilele astea și poate ar fi bine să iasă puțin. Era important. Jake trebuia să-l lase pe tati să fie el însuși, ca să fie din nou alături de el, să-l susțină.

Trebuia să fie curajos.

După un moment, fetița își sprijini capul de umărul lui. Părul ei lung, aspru și țepăn îi atinse gâtul.

— Mi-e tare frică, spuse ea încet. Nu-l lăsa să plece, Jake.

Tocmai voia să spună ceva, dar auzi pași grei pe scări, iar fetița dispăru.

Patruzeci și șapte

Când s-au întors la parter, Jake stătea jos, pe podea, lângă desen, cu creionul în mână. Dar acum nu mai desena și stătea așa, privind în gol. De fapt, arăta ca și cum urma să izbucnească în plâns. M-am dus lângă el și am îngenuncheat.

— Ești bine, amice?

Dădu din cap afirmativ, dar nu l-am crezut.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic.

— Hmmm.

M-am încruntat.

— Nu sunt sigur dacă să te cred. Ești îngrijorat pentru seara asta?

Ezită.

— Poate, un pic.

— Păi, e de înțeles. Dar vei fi bine. Sincer, chiar mă gândeam că vei fi nerăbdător să mai stai și tu cu altcineva, ca să mai faci o schimbare.

Mă privi și, în timp ce părea tot mic și fragil, îmi dădeam seama că nu-mi aminteam să fi văzut niciodată până acum o expresie de om bătrân pe chipul lui.

— Crezi că *nu vreau* să stau cu tine? întrebă el.

— Oh, Jake. Hai, nu vorbi așa.

M-am așezat mai bine pe podea, ca să-l iau pe genunchi și să-l strâng în brațe. S-a cocoțat pe mine și și-a lipit trupul mic de pieptul meu.

— Nu cred *deloc* asta. N-am vrut să spun asta.

Dar o spusese. Într-un fel, în orice caz. Una din cele mai mari temeri ale mele de când Rebecca murise era că nu voi putea avea o legătură strânsă cu el. Că vom fi doi străini. Și pe de o parte chiar *simțeam* că i-ar fi mai bine fără mine și fără încercările mele stângace de a fi un tată bun – că atunci când intra în școală fără să-mi arunce o privire în urmă, își arăta sentimentele față de mine.

Mă întrebam dacă mai credea același lucru. Poate credea că nu vreau să stau cu el din cauză că doream să ies în oraș în seara asta. Că îl lăsasem la Clubul 567 deoarece voiam să scap de el. Nu era adevărat, cu toate că aveam nevoie de spațiul și de timpul meu.

Ce trist era, mă gândeam. Amândoi simțeam același lucru. Încercam să

ne întâlnim la jumătatea drumului, dar cumva nu reușeam să ne găsim.

— Și eu vreau să petrecem mai mult timp împreună, am zis. Nu stau mult în oraș, promit.

Mă strânse mai tare în brațe.

— Chiar trebuie să pleci?

Am tras aer adânc în piept.

Presupun că răspunsul era „nu”, nu trebuia și nu prea aveam chef să plec dacă se supăra tare.

— Nu, *nu trebuie*, am zis. Dar va fi bine, îți promit. În curând te duci la culcare, adormi și, când te trezești, eu voi fi din nou acasă.

Tăcea și se gândea la ceea ce spusese. Totuși, în acest timp, teama lui mă cuprinsese și pe mine. Frica. Aproape *o spaimă* la gândul că se va întâmpla ceva rău. Era o prostie și nu exista niciun motiv să cred asta. Chiar și așa, *aș putea* să stau acasă, dar tocmai când voiam să-i spun asta, el dădu din cap afirmativ și nu am mai avut ocazia să-i zic nimic.

— OK.

— În regulă, am zis. Bine. Te iubesc, Jake!

— Și eu te iubesc, tati!

Se desprinsese de mine și m-am ridicat în picioare. Tata aștepta în acest timp lângă ușă și m-am dus spre el.

— Jake e bine?

— Da. Va fi bine. Dar dacă se întâmplă ceva sau îți face probleme, ai numărul meu de mobil.

— Îl am. Dar totul va fi bine. E puțin ciudat pentru el, cred.

Ridică puțin vocea.

— Dar ne vom înțelege de minune, Jake! Ai să fii cuminte, așa-i?

Jake, care desena din nou, dădu din cap afirmativ.

L-am privit câteva secunde, cum stătea chircit și se concentra pe desen, și am simțit cuprinzându-mă un val indescriptibil de iubire. Asta îmi întărea hotărârea. Vom intra amândoi pe făgașul normal. Totul va fi bine, voiam amândoi să petrecem mai mult timp împreună și vom găsi o modalitate ca relația noastră să funcționeze.

— Vreo două ore, i-am spus lui tata. Atât, nu mai mult.

Patruzeci și opt

— Aproape am ajuns, spuse sergentul, Dyson.

— Știu, îi răspunse Amanda.

Îl lăsase pe Dyson să conducă numai să nu-l mai vadă, măcar o oră, cu ochii în telefon. Acum, se aflau la 80 de kilometri de Featherbank, îndreptându-se spre marginea campusului imens al universității. După colț era centrul orașelului studentesc, cu case din cărămidă roșie înghesuite pe străduțe înguste. Toate aveau cel puțin trei sau patru etaje: clădiri în care puteau locui cinci sau șase oameni; proprietarii puteau închiria fiecare cameră la diverse persoane, creând astfel o adunătură de străini care rămâneau străini unii față de alții. Aproape trei kilometri pătrați de oameni diferiți. Un loc ieftin, unde era ușor să îți se piardă urma.

Aici alesese David Parker, cunoscut anterior sub numele de Francis Carter, să locuiască.

Fișa de identitate era corectă – vârsta era potrivită, iar fotografia luată de aproape de pe camera de supraveghere a închisorii se potrivea cu statura și constituția bărbatului care îl vizitase pe Victor Tyler în închisoare. Îl găsiseră cu o oră înainte de încheierea programului lui Pete, ceea ce o îngrijorase la început, gândindu-se că ar putea anula ce își planificase anterior pentru acea seară și să insiste să participe și el la acțiune. Și știa că își dorea. În schimb, o privise tăcut pe Amanda, care organizase cu poliția locală descinderea la adresă, iar când se termină programul, plecă fără comentarii – îi ură succes și o rugă să îl țină la curent cu noutățile. Luând deja decizia, Amanda se gândi că poate Pete se simțea ușurat acum.

Dacă ar putea să se simtă și ea împăcată! Pe de-o parte, ar fi dorit să fie și Pete cu ea. Tot ce discutaseră la secție rămânea neschimbat – nu exista nicio dovadă concretă că Francis Carter era implicat cu ceva în acest caz și, în primă instanță, vor face o verificare de rutină –, așa îi spunea instinctul ei. Simți un fior în stomac, ceva între frică și nerăbdare. O avertiza că era aproape. Că ceva se va întâmpla și că trebuia să fie pregătită, numai ochi și urechi, când va fi momentul.

Mașina coborî un deal abrupt. Fiecare casă era mai joasă decât precedentă, astfel încât acoperișurile formau un model de lamă de ferăstrău neagră pe cerul întunecat. Francis Carter – sau David Parker – închiriasse un apartament cu două camere la subsolul unei case mari. Asta se potrivea,

oare? După părerea ei, da, după a altora, nu. Dacă Parker *era într-adevăr* omul pe care îl căutau, atunci cu siguranță ar fi dorit să aibă un apartament separat, pentru intimitate. Dar, pe de altă parte, ar fi putut ține un copil în apartament timp de două luni fără să observe nimeni? Sau oare l-a ținut pe Neil în altă parte?

Mașina încetini.

Aflăm imediat.

Dyson a parcat lângă un stâlp de iluminat care împrăștia o lumină lăptoasă și ieșiră amândoi din mașină. Casa avea patru etaje și părea strânsă între cele două proprietăți învecinate. În față, nu erau lumini aprinse. Casa avea un zid mic de cărămidă, cu o poartă ruginită din metal, pe care Amanda o deschise încet înainte de a pași pe cărare. În stânga, era o grădină neîngrijită, mică și ponosită, de care nu se ocupa nimeni, iar scările care duceau la ușa de la intrare erau abrupte. După grădină, un al doilea șir de trepte coborau spre subsol, pe un culoar îngust, cu tavanul atât de jos încât de-abia puteai sta în picioare. De sus, Amanda văzu o fereastră. Ușa de la apartamentul lui Parker era probabil sub ușa de la intrare, care nu se mai vedea.

Ea era în fruntea echipajului, coborând spre subsol; la stânga, vedea grădina la nivelul ochilor, iar pe măsură ce cobora, priveliștea se schimba, apărând zidul de cărămidă în stânga sa.

Aerul era mai rece aici. I se păru că a coborât într-un mormânt. Geamul de la ușă era ca un pătrat negru, murdar, plin de pânze de păianjeni la colțuri. Ușa de la intrarea în apartamentul lui Parker de-abia se vedea în întuneric.

Bătu cu pumnul în ușă și strigă tare:

— Domnul Parker? David Parker?

Niciun răspuns.

Așteptă câteva secunde și bătu din nou.

— David, strigă tare. Ești acolo?

Din nou, liniște. Lângă ea, Dyson își duse mâinile pâlnie la ochi și se uita pe geam, încercând să zărească ceva.

— Nu văd nimic.

Se depărtă.

— Ce facem acum?

Amanda încercă mânerul și rămase surprinsă când se învârti cu un scârțâit. Ușa se deschise. Imediat, se simți un miros greu de mucegai venind

din apartament.

— Mirosul ăsta e periculos pentru locatari, spuse Dyson.

Deoarece stătea mai departe, Dyson nu putea simți mirosul cum îl simțea ea. *Periculos*, se gândi ea, dar poate nu în sensul în care credea el că este. În cameră era întuneric beznă, iar ea avea o senzație ciudată, simțea un nod în stomac. O avertiza că aici o pândea un pericol.

— Fii pe fază, îi spuse lui Dyson.

Scoase o lanternă și păși cu atenție înăuntru, ținând mâneca hainei la nas și gură ca să se protejeze, iar cu cealaltă luminând atent camera. Totul era plin de un praf gros, care se ridica în aer ca și cum în cameră era nisip. Îndreptă lumina lanternei în jurul ei și văzu crâmpoie de vechituri și resturi: mobilă cenușie ponosită, haine vechi mototolite și amestecate, aruncate pe jos, pe un covor aspru, hârtii împrăștiate pe o masă șubredă din lemn. Tavanul și pereții aveau pete mari de umezeală. Pe peretele din dreapta era mobila de bucătărie, iar Amanda lumină cu lanterna farfuriile și castroanele murdare; la un moment dat, i se păru că se mișcă ceva, aruncând în fugă o umbră mare pe perete.

— Francis! strigă ea.

Dar era clar că apartamentul nu mai era locuit. Locul fusese abandonat. Cineva plecase de acolo fără să mai încuie ușa de la intrare și nu se mai revenise niciodată. Nimic. Chiria fusese plătită pe un an în avans, dar aparent nu se plățiseră și utilitățile.

Dyson se opri lângă ea.

— Doamne!

— Stai aici, îi spuse.

Apoi păși prudent printre vechiturile împrăștiate în cameră. În spate erau două uși. Deschise una și văzu o baie; mișcă lanterna în jur, abia abținându-se să nu vomite. Putea mai tare decât în cameră. Chiuveta din colț era pe jumătate plină de apă stătută, iar pe jos erau prosoape îmbibate cu apă, găurite din cauza putrezirii și înnodate la capete.

Închise ușa de la baie și deschise altă ușă. Aceasta ducea spre dormitor. Pregătindu-se pentru ceea ce putea găsi, învârti mânerul, deschise ușa și lumină camera cu lanterna.

— Ai găsit ceva?

Nu băgă în seamă întrebare și păși atent peste prag.

Și aici plutea praful în aer, dar era clar că această cameră nu fusese la fel de neglijată ca restul casei. Covorul era moale, părea mai nou decât

celelalte. Camera nu era mobilată, dar pe covor se vedeau locurile unde odată fusese așezată mobila: acolo fusese probabil o comodă cu sertare, lângă perete, patru pătrățele mici destul de distanțate puteau indica picioarele de la o masă lungă. Amanda putea doar să facă presupuneri. Una dintre urme era destul de adâncă, probabil că pe masă fusese pus ceva greu. Urmele nu sugerau prezența unui pat.

Apoi, privirea îi fu atrasă de altceva și îndreptă lanterna spre peretele opus. Putea jura că fusese văruit mai recent decât restul apartamentului. Erau acolo și niște desene. Fire de iarbă care păreau că ies din podea, cu flori simple, cu albine și fluturi în zbor deasupra lor.

Își aminti de fotografiile pe care le văzuse la dosar, fotografiile din interiorul dependinței din casa lui Frank Carter.

O, Doamne!

Mișcă ușor raza lanternei în sus.

Aproape de tavan era desenat un soare furios, care se holba la ea cu ochi negri.

Patruzeci și nouă

Lui tati îi plăceau cărțile astea când era copil.

Pete aproape că rosti cu voce tare aceste cuvinte când se lăsă în genunchi, lângă patul lui Jake, să ia o carte. În dormitor era o lumină difuză, iar Jake părea atât de mic, întins în pat sub pătură, încât, pentru un moment, Pete se simți transportat într-o altă perioadă de timp. Își aminti cum îi citea lui Tom când era copil. Cărțile autoarei Diana Wynne Jones erau preferatele fiului său.

Puterea celor trei. Nu-și amintea conținutul, dar coperta o recunoscuse imediat. Degetele îi tremurau în timp ce răsfoia cartea. Era o ediție foarte veche. Copertile erau roase la capete, iar cotorul era atât de uzat încât titlul se ștersese, pierdut printre șirul de cute. Oare era același exemplar pe care îl citise și el acum mulți ani? Credea că e același. Tom îl păstrase, iar acum îi citea fiului său. Nu era doar o poveste citită din generație în generație, din tată în fiu, ci erau exact aceleași pagini.

Pete era surprins.

Lui tati îi plăceau cărțile astea când era copil.

Dar se abținu înainte de a rosti fraza cu voce tare. Jake nu știa de relația de rudenie dintre ei, dar nu era de datoria lui Pete să i-o dezvăluie. Nu va fi niciodată datoria sa. Așa era mai bine. Chiar dacă dorea să demonstreze că se schimbase în acești ani și că nu mai era tatăl îngrozitor din amintirile cele mai negre ale lui Tom, nu putea nici să-și aroge acum meritele unor relații mai bune.

Dacă acel om dispăruse, trebuia să dispară și vanitatea sa.

Să fie un om nou în locul lui.

— Ia să vedem...

Lumina din cameră făcea ca vocea lui să răsune calm și blând.

— Până unde ai citit?

După aceea, coborî la parter și se așeză în liniște pe canapea, în sufragerie, lângă cartea de care nu se atingea deocamdată. Rememora atmosfera plină de căldură din camera lui Jake, pe care acum o adusese cu sine; dorea să o savureze câteva momente.

Pentru o lungă perioadă de timp, se luase cu alte lucruri care îi făceau plăcere – cărți vechi, mâncare, programe la televizor – ritualuri care îl

ajutau să-și țină mintea ocupată și să nu se mai gândească la lucruri periculoase. Acum nu se mai simțea la fel. Vocile tăcuseră. Dorința de a bea era moartă în seara asta. Mai era încă acolo, ca o lumânare stinsă care mai fumează puțin, dar flacăra și strălucirea îi pieriseră.

Fusese atât de plăcut să-i citească lui Jake! Băiatul fusese cuminte și atent, iar după o pagină sau două, dorise să continue el lectura. Cu toate că se mai poticnea, observase că avea o fluentă impresionantă pentru vârsta lui. Și era imposibil să nu simți o pace interioară. Chiar dacă Pete îi distrusese copilăria lui Tom, fiul său nu făcuse la fel.

După un sfert de oră, Pete urcă la etaj să vadă ce face Jake și văzu că adormise rapid. Rămase acolo câteva momente și se minună de cât de liniștit dormea băiețelul.

Uite ce pierzi dacă bei!

Își spuse asta de multe ori privind fotografia lui Sally, iar mintea îi fugea spre amintirile din viața pe care o pierduse. De cele mai multe ori, era deja ajuns, dar uneori nu, iar ultimele luni fuseseră îngrozitor de grele. Rezistase cumva. Uitându-se la Jake acum, era de-a dreptul bucuros că se ținuse tare. Cu toate că viitorul era incert, totuși, exista un viitor.

Uite ce câștigi dacă nu bei!

Acest gând era mai revigorant. Era diferența dintre regret și alinare, dintre focul stins din căminul său, plin de cenușa morții, și un foc care arde vioi. *Nu pierduse* asta. Poate nu o regăsisese încă pe deplin. Dar nu o pierduse.

Jos, în sufragerie, citise puțin, dar se gândea la anchetă și își verifica mereu telefonul ca să vadă dacă nu are vreun mesaj nou. Nimic. Amanda trebuia să fi ajuns acolo până acum, iar Francis Carter era fie reținut, fie interogată în acest moment. Cel puțin așa spera. Erau prea ocupați să-i mai dea mesaj și asta însemna pentru el că se îndreptau în direcția cea bună.

Francis Carter.

Și-l amintea pe băiat foarte bine, chiar dacă Francis Carter era o cu totul altă persoană acum: acel băiețel se transformase într-un bărbat în toată firea. Acum douăzeci de ani, Pete vorbise cu el de câteva ori, dar audierile trebuiau conduse de echipe de ofițeri antrenate special în discuțiile cu copii. Francis era mic, palid și bătuit de ororile la care asistase. Stătea mereu cu capul plecat și cel mai adesea dădea răspunsuri monosilabice. Era evident că suferise o traumă enormă stând în casă cu tatăl său. Era un copil vulnerabil, care trecuse prin Iad.

Îi reveniră în minte cuvintele lui Carter.

Tricoul este tras peste față, așa cum îmi place mie, ca să nu-l vad bine.

Copiii erau toți la fel pentru el; oricare era bun de ucis, însă nu dorea să le vadă chipurile. De ce? Carter își imagina oare că victima este propriul său fiu? Un băiat de care nu se putea atinge fără să fie prins, iar astfel ura pe care o simțea față de el să se îndrepte spre alți copii? Era posibil așa ceva?

Pete rămase nemișcat un moment.

Dacă era așa, cum ar reacționa un copil? Ce ar simți el? Că trăia degeaba și merita să moară, poate? Se simțea vinovat din cauza vieților pierdute în locul vieții sale? I se înfiripase o dorință sinceră de a face schimbări. O dorință de a ajuta copiii ca el, deoarece făcând asta, putea să se vindece cumva.

Ăsta e un tip care are grijă.

Carter vorbise despre bărbatul din fotografia pe care i-o arătase.

Zâmbea uitându-se la el.

Nu ascuți, Peter.

Neil Spencer fusese ținut captiv două luni și în tot acest timp fusese bine îngrijit. Cineva avusese grijă de el. Până când s-a întâmplat ceva, iar Neil a fost ucis. Îi aruncase trupul în același loc de unde fusese răpit. Pete își aminti ce i-a trecut prin cap atunci când s-a descoperit cadavrul băiatului pe terenul viran. Parcă cineva returnase un cadou pe care nu-l mai dorea. Acum nu mai gândea la fel.

Poate era doar un experiment nereușit.

Deodată, îl auzi pe Jake țipând din dormitor.

Cincizeci

Am stabilit o întâlnire cu Karen într-un pub la câteva străzi de casa mea, nu departe de școală. Era crâșma satului, numită pur și simplu Featherbank și mă simțeam cam stânjenit când am ajuns. Era o seară caldă, iar terasa din grădina de lângă stradă era plină de oameni. Prin ferestrele mari se vedea și forfota din interior. Așa cum am mers la locul de joacă în prima zi a lui Jake, mi se părea că intru undeva unde toată lumea se cunoștea, iar eu nu aparțineam locului și n-o voi face niciodată.

Am văzut-o pe Karen la bar și mi-am croit drum prin mulțime, trecând pe lângă trupuri înfierbântate și râsete. În seara asta, nu purta haina ei enormă, distinctivă. Era îmbrăcată în blugi și o bluză albă. Mă cuprindeau emoțiile cu cât mă apropiam mai tare de ea.

— Hei! am spus tare să acopăr zgomotele.

— Bună.

Mi-a zâmbit, apoi mi-a vorbit la ureche.

— Ai ajuns la fix. Ce bei?

Am aruncat o privire spre cele mai apropiate dozatoare și am ales ceva la întâmplare. Ea plăti, îmi dădu halba, apoi se îndepărtă de bar și îmi făcu semn din cap să o urmez prin mulțime, în fundul pubului. În timp ce mă țineam după ea, mă întrebam dacă îmi făcusem greșit socoteala pentru seara asta, iar ea mă ducea să întâlnesc un grup de prieteni.

Dar mai era o ușă chiar lângă bar, iar ea a împins-o și am dat într-o altă terasă în grădina din spatele cârciumii, mai retrasă și înconjurată de copaci. Erau mese rotunde, din lemn, așezate la distanță între ele; pe iarbă era și o mică zonă de joacă, unde câțiva copii își croiau drum peste poduri cu frânghii joase, cât părinții lor stăteau de vorbă și serveau băutura în apropiere. Aici era mai puțin aglomerat și Karen m-a condus spre o masă liberă din capăt.

— Am fi putut lua și copiii, am spus.

— Dacă eram *nebuni*, da.

Ea se așeză.

— Îmi închipui că ai reușit să găsești o bonă, doar nu ești complet iresponsabil.

M-am așezat lângă ea.

— Da. Pe tatăl meu.

— Uau. Clipi. După tot ce mi-ai spus înainte, trebuie să fie ciudat.

— Este ciudat, da. Nu l-aș fi rugat în mod normal, dar... ce să-i faci. Am vrut să ies, să beau ceva și nu puteam lăsa un cerșetor în locul lui.

A ridicat din sprâncene, iar eu am roșit.

— Vorbeam de el, nu de tine.

— Ha! Apropo, tot ce discutăm acum e neoficial.

Și-a pus mâna pe brațul meu și a zăbovit câteva secunde mai mult decât trebuia.

— Oricum, mă bucur că ai venit, spuse ea.

— Și eu.

— Hai noroc!

Am ciocnit paharele.

— Și nu ești deloc îngrijorat în privința tatălui tău?

— Tatăl meu?

Am dat din cap.

— Sincer, nu. Nu la nivelul ăsta. Nu știu cum mă simt în legătură cu asta, sincer. Nu este ceva permanent. Nu este nici măcar *ceva*, drept să-ți spun.

— Da. E un mod rezonabil de a privi lucrurile. Oamenii își fac prea multe griji de natura *lucrurilor*. Uneori, este mai bine să te lași purtat de vânt. Și Jake?

— O, probabil că îl place mai mult decât pe mine.

— Sunt sigură că nu-i adevărat.

Mi-am amintit cum era Jake chiar înainte de a pleca și alungam din gând vinovăția cu pricina.

— Poate, am spus.

— Așa cum ți-am zis, ești prea aspru cu tine însuși.

— Poate, am spus din nou.

Mi-am sorbit băutura. O parte din mine rămase cu nervii întinși la maxim, însă mi-am dat seama acum că nu are nicio legătură cu petrecerea timpului cu Karen. De fapt, m-a surprins cât de relaxat mă simțeam acum, că eram aici, și cât de firesc stăteam atât de aproape de ea, puțin mai aproape decât ar șede prietenii de obicei. Nu îmi făceam nervi fiindcă încă eram îngrijorat din cauza lui Jake. Cu greu îmi luam gândul de la el și nu puteam să scap de senzația că era infinit mai important pentru mine să fiu în alt loc, deși îmi doream foarte mult să fiu aici.

Mi-am luat o băutură și mi-am zis în sinea mea să las prostiile.

— Ziceai că mama ta are grijă de Adam?

— Da.

Karen dădu ochii peste cap și începu să-mi explice întreaga situație. Se mutase în Featherbank anul trecut, alegând orașul doar pentru că mama ei locuia aici. Țineau una la alta, femeia se purta frumos cu Adam, iar Karen și-a dat seama că sprijinul ei îi va fi de ajutor până se va pune din nou pe picioare.

— Tatăl lui Adam a ieșit din peisaj?

— Crezi că aș fi ieșit cu tine dacă era?

Karen zâmbi. Am ridicat din umeri ușor, neputincios, iar ea și-a vărsat furia.

— Nu, nu mai face parte din viața noastră. Și poate că vine ca o lovitură pentru Adam, dar uneori copiilor le e mai bine așa, chiar dacă nu își dau seama întotdeauna pe moment. Brian – ăsta-i fostul meu – să spunem doar că a fost ca tatăl tău în anumite privințe. Multe privințe.

A luat o gură din propria băutură și simțeam că era cazul să ne îndepărtăm de la subiect, deși tăcerea nu era una apăsătoare. Unele conversații ar trebui să aibă loc mai târziu sau chiar niciodată. Între timp, îi urmăream pe copii urcându-se pe echipamentele de joacă din colțul îndepărtat al grădinii. Se lăsa seara. Cerul devenea mai întunecat și musculițele zburau printre copacii din jurul nostru.

Dar tot era cald și plăcut.

Cu o singură excepție...

M-am uitat în altă direcție acum. Gândul mă purta deja la locul casei mele față de aici; nici măcar nu eram chiar atât de departe de Jake: probabil doar la câteva sute de metri de zborul unui cârd de ciori. Dar părea prea departe. Și privindu-i din nou pe copii, nu mă gândeam doar la lăsarea întunericului, ci și la lumina cumva *stranie*. Găseam totul neplăcut și ciudat.

— O, spuse Karen, căutând prin geantă. Tocmai mi-am amintit. Am adus ceva. E un pic jenant, dar îmi dai un autograf?

Cea mai recentă carte a mea. Simpla ei vedere mi-a amintit de cât de greu țineam pasul, de unde și ușoara panică. Evident, se dorea a fi un gest frumos, unul destul de prostesc, pe deasupra, așa că m-am forțat să zâmbesc.

— Sigur.

Mi-a dat un pix. Am deschis cartea la pagina de gardă și am început să scriu.

Lui Karen.

M-am oprit. Nu îmi venea în minte ce să aștern pe hârtie.

Chiar mă bucur că te-am întâlnit! Sper să nu crezi că asta e o prostie.

Când oamenii primesc cărți cu dedicație de la autor, unii așteaptă să citească ce e acolo. Karen nu era una dintre aceste persoane. Râse când a văzut ce-am scris.

— Sunt sigură că nu. Oricum, ce te face să crezi că o voi citi? O voi pune direct pe eBay, amice.

— Un lucru foarte bun, deși nu m-aș gândi încă la pensie în locul tău.

— Nu-ți fă griji!

Se lăsa tot mai întuneric în jurul nostru. Am aruncat din nou o privire la zona de joacă și am văzut o fetiță într-o rochie albastră cu alb stând acolo; se uita și ea la mine. Privirile noastre s-au întâlnit pentru o clipă și tot ce era terasa din grădină a rămas neobservat în fundal. Apoi rânji și alergă spre unul dintre podurile de frânghii și o altă fetiță alerga după ea, râzând.

Am scuturat din cap.

— Ești bine? întrebă Karen.

— Da.

— Hmmm. Nu știu dacă să te cred. E vorba de Jake?

— Cred că da.

— Îți faci griji pentru el?

— Nu știu. Poate. Probabil nu-i nimic, doar că e prima dată când ies fără el seara. Și *mi-e* bine, sincer. Dar mă simt...

— Chiar al naibii de *ciudat*?

— Un pic, da.

— Știu ce simți.

Zâmbi înțelegător.

— A fost la fel pentru mine când am început să-l las singur pe Adam. Este ca și cum te priponește ceva de casă și se slăbește legătura. În adâncul tău, te încearcă *nevoia* să te întorci.

Am dat din cap, deși părea că încuviințez mult mai mult decât atât. Simțeam lăuntric că lucrurile nu stau deloc cum ar trebui. Probabil că dramatizam prea mult ce descria ea.

— E-n regulă, spuse Karen. Sincer. Așa-i la început. Să terminăm băuturile și poți să te întorci acasă; cine știe, poate mai ieșim peste ceva timp. Doar dacă vrei și tu, bineînțeles.

— Sigur că vreau.

— Bun.

Se uita la mine, amândoi priveam unul în ochii celuilalt, iar spațiul dintre noi ne deschidea multe posibilități. Mi-am dat seama că acesta este un moment în care aș putea să mă aplec s-o sărut și că, dacă aș face-o, ea mi-ar răspunde. Că am închide amândoi ochii în timp ce buzele ni s-ar întâlni și că sărutul va fi la fel de blând ca respirația. Știam, de asemenea, că, dacă nu o fac, unul din noi va trebui să se întoarcă cu spatele. Dar momentul va rămâne acolo, vom ști amândoi de el și în viitor va reapărea.

Așa că putem să îl trăim acum.

Și eram pe cale să trec la acțiune când telefonul meu a început să sune.

Cincizeci și unu

Se făcuse după-amiază și Jake și tăticul său se întorceau de la școală. De obicei, mami era cea care îl lua în acea zi, pentru că era una dintre zilele de muncă ale lui tati, dar lucrurile au stat altfel.

Tati scria povești să-și câștige existența, iar oamenii îl plăteau să le citească, ceea ce lui Jake i se părea ceva foarte tare. Și tati era uneori de acord cu treaba asta. În primul rând, nu trebuia să poarte costum, să meargă la birou în fiecare zi și să i se spună ce să facă, așa cum păteau mulți alți părinți. Dar îi venea și greu, căci nu *părea* un loc de muncă pentru alții.

Jake nu știa toate dedesubturile, dar era oarecum conștient de faptul că asta provocase probleme între părinții lui la un moment dat, în sensul că tati îl ducea și îl lua de la școală de cele mai multe ori, ceea ce însemna că nu scria destul de multe povești. Au găsit soluția, iar mami a început să-l ia mai des. Aceasta trebuia să fie una dintre zilele ei. Însă a apărut tati și i-a explicat că mami nu se simțea bine, așa că a trebuit să vină în locul ei.

Asta a spus. *A trebuit* să vină în locul ei.

— Se simte bine? întrebă Jake.

— E bine, spuse tati. A fost un pic amețită când s-a întors de la serviciu și s-a întins în pat.

Jake l-a crezut, pentru că mama era bine, desigur. Dar tati părea mai încordat decât de obicei, iar Jake se întreba dacă povestea la care lucra mergea mai prost decât se aștepta și că, dacă a venit să-l ia pe Jake, asta însemna că... ei, bine... Care-i opusul cireșei de pe tort?

Jake se simțea adesea ca o povară pentru tati. Intuia că lucrurile ar sta mai bine dacă el n-ar fi prin preajmă.

În mașină, tati l-a întrebat, ca de obicei, cum i-a fost ziua, ce s-a mai întâmplat și ce-a mai făcut. Ca întotdeauna, Jake s-a străduit să nu-i răspundă la întrebări. Nu era nimic interesant de spus și, oricum, el nu credea că pe tati îl interesează prea tare subiectul.

Au oprit mașina în fața casei.

— Pot intra să o văd pe mami?

Într-un fel, se aștepta ca tati să refuze, deși nu era sigur de ce – poate pentru că era ceva ce Jake voia cu adevărat să facă, așa că tati va spune nu doar să-i strice lui cheful. Dar nu era drept, iar tati pur și simplu zâmbi și-i ciufuli părul.

— Desigur, amice. Fii drăguț cu ea, bine?

— Voi fi.

Ușa era descuiată și fugi în casă fără să-și scoată pantofii. Din cauza asta, de obicei, mami îl certa, pentru că îi plăcea să fie curățenie și ordine în casă, dar papucii nu erau murdari de nimic, iar el voia să o vadă și să încerce să o facă să se simtă mai bine. O zbughi prin bucătărie spre camera din față.

Apoi se opri.

Fiindcă era ceva în neregulă. Perdelele din fundul camerei erau trase, iar soarele după-amiezii pătrundea într-un unghi, scaldând în lumină jumătate din cameră. Părea o atmosferă pașnică, unde domnea liniștea și nemișcarea. Dar asta era problema. Chiar și când cineva se ascunde de tine, de obicei poți spune că e acolo, pe undeva, căci oamenii ocupă spațiu și asta schimbă cumva presiunea. Dar casa nu lăsa deloc impresia asta acum.

Părea goală.

Tati era încă afară, probabil umbla la mașină. Jake trecu încet prin camera din față, iar încăperea parcă îl urma din spate. Se lăsase o liniște atât de adâncă încât simțea că i-ar putea face rău dacă nu ar fi atent.

Lângă fereastră, ușa era deschisă. Ducea spre o mică zonă din josul scărilor. Pe măsură ce Jake se apropia, o putea vedea din ce în ce mai mult.

Geamul pătat al ușii din spate.

Nu-și mai auzea decât bătăile inimii.

Tapetul alb.

Se apropia foarte încet, abia se mișca.

Balustrada din lemn noduroasă.

Se uită în jos la podea.

Mami...

— *Tati!*

Jake urlă chiar înainte să se trezească. Apoi se vârî sub plapumă și îl strigă din nou, cu inima bătând nebunește. Nu mai avusese coșmarul de când locuiau în fosta casă, iar șocul se accentuă de când dispăruse.

Aștepta.

Nu putea spune cât era ceasul sau cât dormise, dar sigur tati ajunsese acasă de ceva timp. O clipă mai târziu, auzi pași hotărâți urcând scările.

Jake riscă să dea cu capul de ceva. Lumina de pe hol încă era aprinsă și o umbră se prelinse în cameră când intră cineva.

— Hei, spuse bărbatul încet. Ce s-a întâmplat?

Pete, își aminti Jake. Îi plăcea mult de Pete, dar nu era *tăticul* lui, iar el pe tati îl aștepta și de el avea nevoie să vină acum.

Pete era foarte bătrân, însă se așeză picior peste picior lângă pat rapid, dintr-o mișcare.

— Ce s-a întâmplat?

— Am avut un vis urât. Unde-i tati?

— Încă nu s-a întors. Coșmarurile sunt groaznice, nu-i așa? Ce-ai visat?

Jake scutură din cap. Nu i-a spus niciodată nici lui tati despre ce era coșmarul și nici nu era sigur că o va face vreodată.

— E-n regulă.

Pete dădu din cap afirmativ pentru sine.

— Am și eu vise urâte, știi? Chiar destul de des. Dar cred că e un lucru bun să le avem.

— Cum poate fi ăsta un lucru bun?

— Pentru că uneori ni se întâmplă lucruri foarte rele și nu ne place să ne gândim la ele, astfel încât ele ajung undeva, înăuntrul capului nostru.

— Ca viermii de ureche?

— Presupun că da. Dar trebuie să iasă afară până la urmă. Și, prin vise urâte, creierul nostru le face față. Le sparge în bucăți mai mici, până când, în cele din urmă, nu mai rămâne nimic.

Jake înțelegea asta. Coșmarul fusese mai înspăimântător ca niciodată, așa că se simțea de parcă mintea lui construia ceva în loc să demoleze. Dar se sfârșea întotdeauna în același punct, înainte să și-o poată aminti *cum trebuie* pe mami întinsă pe podea. Poate că Pete avea dreptate. Poate că era atât de speriat în mintea lui încât trebuia să se adune pentru acea priveliște pentru ca apoi ea să înceapă să se destrame.

— Știu că nu schimbă situația, spuse Pete. Dar știi ce? Un coșmar nu te poate răni *niciodată*. N-are de ce să-ți fie frică.

— Știu asta, răspunse Jake. Dar tot îl vreau pe tati.

— Sigur se va întoarce curând.

— Am nevoie de el acum.

Odată cu revenirea coșmarului și avertismentul fetiței de mai devreme, Jake simțea mai mult ca niciodată că ceva nu era în regulă.

— Îl poți suna și convinge să vină acasă?

Pete a tăcut o clipă.

— Te rog! îl imploră Jake. N-o să se supere.

— Știu.

Pete își scoase telefonul mobil, iar Jake se uita neliniștit în timp ce căută numărul, apăsă pe ecran, apoi îl puse la ureche.

Jos, se deschise ușa din față.

— Ah!

Pete anulă apelul.

— E-n regulă atunci! Te descurci singur un minut în timp ce cobor și urc înapoi?

Nu, își zise Jake, *nu e ok*. Nu voia să mai rămână nicio secundă aici, singur în întuneric. Măcar tati ajunsese acasă și se simțea foarte ușurat din cauza asta.

— Bine.

Pete se ridică și ieși din cameră, iar Jake îl auzea cum cobora pe scări, strigându-l apoi pe tati pe nume.

Jake privi înspre partea luminată a holului, dincolo de ușa dormitorului, ascultând cu atenție. Preț de câteva secunde, s-a lăsat liniștea. Apoi a auzit ceva ce nu putea desluși. Un fel de mișcare, de parcă se muta mobila. Și oameni vorbind, doar că erau sunete în loc de cuvinte, ca atunci când te străduiești din greu să-ți iasă ceva și efortul produce zgomot.

Un alt zgomot puternic. Ceva greu căzând.

Și apoi, din nou, liniște.

Jake s-a gândit să-l cheme pe tati, dar, din cine știe ce motiv, inima îi bătea din nou să-i spargă pieptul, la fel de puternic ca atunci când s-a trezit pentru prima dată din coșmar, iar liniștea îi răsuna atât de tare în cap încât simțea că e din nou în coșmar, înapoi în fosta lor cameră din față.

Se holbă la holul gol, așteptând.

Câteva secunde mai târziu, se auzi un nou sunet. Din nou, pași pe scări. Venea cineva, dar se mișca încet și atent, de parcă s-ar fi speriat de liniște și *el*.

Și atunci cineva i-a șoptit numele.

Cincizeci și doi

— Sunt sigură că totul e-n regulă.

Grăbindu-se în urma mea, Karen a încercat să pară degajată. Și fără îndoială că avea dreptate; cu siguranță, exageram – mergeam atât de repede încât ea se străduia să țină pasul. Venise cu mine fără să discutăm despre asta, dar dacă nu ar fi făcut-o, aș fi alergat acum. Pentru că, deși avea dreptate și probabil nu era cazul să-mi fac griji, inima îmi spunea altceva. Simțeam că ceva rău se întâmplase.

Mi-am scos mobilul și am încercat să-i telefonez din nou tatei. M-a sunat înapoi la cârciumă, dar s-a întrerupt înainte să apuc să-i răspund. Ceea ce însemna că trebuie să se fi întâmplat *ceva*. Dar când am încercat să-l apelez, nu a mai răspuns.

Telefonul tot suna.

El însă nu răspundea.

— La dracu'!

Am închis telefonul când am ajuns în capătul străzii mele. Poate că a apelat din greșeală sau s-a răzgândit și nu mai voia să-mi vorbească. Dar mi-am amintit cât de respectuos fusese mai devreme și cât de mult s-a bucurat când l-am lăsat să aibă grijă de Jake și să facă parte măcar puțin, din viețile noastre. Nu m-ar fi sunat dacă se putea descurca singur. Dacă nu era ceva important.

Peste terenul viran din dreapta se lăsase seara. Părea să nu fie nimeni acolo acum, dar era deja prea întuneric și nu se vedea nimic în depărtare. Am grăbit pasul, conștient că probabil Karen mă considera nebun. Dar mă cuprinse panica, oricât de irațional ar părea și asta conta mai mult.

Jake...

Am ajuns pe alee.

Ușa din față era deschisă și o rază de lumină ne arăta calea.

De lași ușa întredeschisă...

Și atunci am început să alerg.

— Tom!

Am ajuns la ușă și m-am oprit în prag. Erau pete de sânge și urme de pași pe lemnul de la baza scărilor.

— Jake? am strigat în casă.

Era liniște. Am pășit cu grijă înăuntru, auzindu-mi inima care bătea să-

mi spargă pieptul.

Karen ajunsese și ea.

— Ce? O, Doamne!

M-am uitat în dreapta, în camera din față, și ce-am văzut era lipsit de sens. Tatăl meu sta întins pe partea lui, cu spatele la mine, ghemuit pe podea, lângă fereastră, de parcă s-ar fi culcat dinadins acolo. Dar era sânge de jur împrejur. Am scuturat din cap. Corpul lui se scâldea în sânge. Capul lui era într-o baltă de sânge. Nu se mișca deloc. Am rămas și eu neclintit pentru o clipă, nevenindu-mi să cred ce-mi vedeau ochii.

Karen, care era lângă mine, trase puternic aer în piept să-și stăpânească groaza. M-am întors ușor și am văzut că era lividă. Căscă ochii și își puse mâna la gură.

Jake, mi-am zis.

— Tom!

Dar n-am mai auzit nimic după aceea, căci gândul la fiul meu m-a readus la viață, împingându-mă la acțiune. Am trecut pe lângă ea, am înconjurat-o, apoi m-am îndreptat direct spre scări și le-am urcat cât de repede am putut. Mă rugam. Spuneam în gând: *dă Doamne!*

— Jake!

Era sânge și sus, la etaj, pe palier: covorul era înțesat de urmele de pantofi ale celui care săvârșise atrocitatea de jos. Cineva îl atacase pe tatăl meu, apoi a venit aici, aici, să...

Camera fiului meu.

Am intrat. Cuvertura era întinsă frumos pe pat. Jake nu era acolo. Nu era nimeni acolo. Am stat înmărmurit preț de câteva secunde, groaza intrase în mine.

La parter, Karen vorbea la telefon cu frenezie. Ambulanța. Poliția. Urgent. Cuvinte fără sens pentru mine în acel moment. Se părea că mintea mea refuza totul – ca și cum craniul meu s-ar fi deschis brusc și ar fi fost expus unui caleidoscop de neînțeles al ororilor.

M-am dus spre pat.

Jake dispăruse, dar acest lucru nu era posibil, Jake nu putea să fi dispărut.

Nu se putea întâmpla așa ceva.

Pachetul său cu *Lucruri Speciale* era întins pe podea, lângă pat. Când l-am ridicat, știind că el nu ar fi plecat nicăieri de bună voie fără el, realitatea crudă m-a lovit în moalele capului. Pachetul era aici, dar nu și Jake. Nu

trăiam un coșmar. Se întâmpla în realitate.

Fiul meu dispăruse.

Atunci am încercat să țip.

Partea a cincea

Cincizeci și trei

Primele patruzeci și opt de ore de la dispariția unui copil sunt cruciale.

Când Neil Spencer a fost răpit, primele două ore fuseseră pierdute, pentru că nimeni nu și-a dat seama că dispăruse. În cazul lui Jake Kennedy, ancheta începuse la câteva minute după ce tatăl său și prietena lui au ajuns acasă. În acel moment, Amanda era cu Dyson în departamentul de poliție, la optzeci de kilometri distanță. Au ajuns cu mașina cât de repede au putut.

Afară, la casa lui Tom Kennedy, ea s-a uitat la ceas. Trecuse de zece noaptea. Se pusese în mișcare tot mecanismul pentru găsirea unui copil dispărut. Casa de lângă ea arăta ciudat, strălucea și era plină de viață, cu siluete din umbră mișcându-se după perdele, iar în susul și în josul străzii, ofițerii stăteau pe verande, punând vecinilor întrebări. Lanternele cercetau câmpul de peste drum. Erau luate declarații, se adunau informațiile de pe camerele de supraveghere ale poliției; oamenii plecaseră în căutări.

În alte circumstanțe, Pete ar fi fost el însuși alături de echipajele aflate în urmărire. Dar nu în seara asta, desigur.

Încercând să își păstreze calmul, ea își scoase telefonul și sună la spital să afle vești noi, apoi ascultă știrile cu lehamite. Pete nu își revenise din leșin și era în aceeași stare critică. Hristoase! Își aminti cât de bine se ținea pentru un bărbat de vârsta lui, dar se pare că a contat prea puțin în această seară. Poate că i-a fost greu să se concentreze, din anumite motive, și a fost luat prin surprindere; fusese rănit de puține ori când se apăra, dar era înjunghiat de mai multe ori în lateral, la gât și la cap. Fusese un atac frenetic și inutil – o tentativă de omor clară, iar orele următoare aveau să decidă dacă această tentativă a avut succes. I s-a spus că sunt slabe șanse să treacă de noaptea asta. Nu putea decât să spere că starea lui fizică bună îl va ajuta de acum încolo, așa cum nu se întâmplase până acum.

Vei reuși, Pete, își spuse ea.

Va trece cu bine de această încercare. Trebuia s-o facă.

Puse telefonul jos și verifică rapid dosarul cazului online pentru actualizări. Nimic nou deocamdată. Ofițerii le luaseră deja declarații lui Tom Kennedy și femeii cu care ieșise, Karen Shaw. Amanda recunoscuse numele; Shaw era un reporter local care relata crime. Potrivit declarațiilor lor, ei s-au întâlnit pur și simplu pentru a bea ceva ca prieteni. Copiii lor erau colegi de clasă la școală, așa că poate asta era tot, însă Amanda spera, de dragul tuturor, că Shaw prezenta mai multă încredere decât cea mai mare

parte a colegilor ei de brânșă. Mai ales acum.

Pentru că încă nu știa de ce fusese *Pete* aici.

Își aminti cât de plin de viață părea în această după-amiază citind mesajul pe care îl primise și apoi pregătindu-se pentru ce avea să urmeze. Ea bănuise atunci o întâlnire de alt fel. În realitate, trebuie să fi fost asta – și orice s-a dovedit a fi *asta*, rămâne faptul că *Pete* era implicat în caz și nu avea ce să caute aici în afara serviciului. Arăta a lipsă de profesionalism.

Ceea ce o deranja mai mult era că ea îl împinsese efectiv în acest punct. Ar fi vrut ca el să fie fericit. Dacă nu ar fi făcut presiuni, el ar fi rămas în viață.

Este încă în viață.

Trebuia să își păstreze speranța. Mai mult decât orice, acum trebuia să facă dovadă de profesionalism și să se concentreze. Nu-și putea permite să se lase copleșită de emoții. Vinovăție. Frică. Furie. Odată eliberate, oricare dintre ele s-ar dezlănțui și le-ar antrena și pe celelalte ca o haită de câini în lanțuri. Și asta nu ajută cu nimic.

Pete era încă în viață.

Jake Kennedy era încă în viață.

Nu avea de gând să piardă pe niciunul din ei. Era însă cineva, de care se putea ocupa în acest moment, așa că, în cele din urmă, închise dosarul cazului și coborî din mașină.

În casă, păși cu grijă peste petele uscate de sânge din josul scărilor, apoi intră cu precauție în camera din față, pregătindu-se pentru ce știa că o să vadă.

Mai mulți criminaliști lucrau aici făcând măsurători, analize și fotografii, însă ea îi ignoră, concentrându-se pe măsura de cafea răsturnată și, inevitabil, pe sângele închegat de pe podea. Era destul de mult și îi simțea mirosul în aer. În cariera ei, se confruntase cu situații mai grave decât cea de față, dar faptul că *Pete* fusese cel atacat făcea lucrurile pe care le vedea imposibil de acceptat.

Urmări pentru o clipă echipele de investigatori. Munca de criminalist era atât de sumbră, de minuțioasă, încât simți cum camera primea deja tratamentul unei scene a crimei. Ca și cum toată lumea de aici știa un adevăr, iar ea nu fusese pusă la curent.

Trecu prin camera de oaspeți. Pereții erau înțesați cu rafturi de bibliotecă și câteva cutii pe podea rămase nedespachetate. Tom Kennedy pășea înainte

și înapoi printre ele, urmând un traseu elaborat. Karen Shaw era pe un scaun, lângă o masă de calculator, sprijinindu-se de-un cot, cu cealaltă mână la gură, privind fix în podea.

Tom o văzu pe Amanda și se opri. Ea îi recunoscuse expresia feței. Oamenii reacționau diferit în astfel de situații – unii rămâneau neobișnuit de calmi, alții se țineau ocupați prin mișcare și activitate –, dar, în orice caz, comportamentul era unul de deplasare a încărcăturii afective spre altceva. În momentul de față, Tom Kennedy se panica și se străduia să nu-și piardă cumpătul. Dacă nu se putea îndrepta în direcția fiului său, trebuia să fie în altă parte. După ce s-a oprit din mers, a început să tremure din toate încheieturile.

— Tom, îi spuse ea. Știu cât de greu îți vine. Știu că pentru tine e un lucru îngrozitor. Dar trebuie să mă ascuți și să crezi în mine. *O să-l găsim pe Jake.* Îți promit.

Se uită și el în ochii ei. Nu o credea, evident, și poate că era o promisiune pe care să nu o poată respecta. Dar era serios cu privire la ce spunea. Se vedea în ea hotărârea. Nu se va opri, nu-și va găsi odihna până când nu-l va afla pe Jake și-l va prinde pe bărbatul care l-a răpit. Și care îl răpise pe Neil Spencer înaintea lui. Și îl rănise atât de grav pe Pete.

Nu se va pierde niciun alt copil cât sunt eu la datorie.

— Credem că știm cine l-a luat și-l vom găsi. Așa cum am spus, îți dau cuvântul meu. Fiecare ofițer disponibil s-a mobilizat să vâneze acest bărbat și să-ți găsească fiul. Îl vom aduce în siguranță acasă.

— Cine e?

— Nu pot spune acum.

— Fiul meu este singur cu el.

I se vedea pe față, în acest moment, că lua în calcul tot ce poate fi mai îngrozitor – că îi vâjâia capul de cele mai groaznice orori imaginabile.

— Știu că e greu, Tom, îl consolă ea. Dar vreau să ții minte un lucru, presupunând că acesta este același om care l-a luat pe Neil Spencer, Neil a fost bine îngrijit la început.

— Și apoi ucis.

O lăsase fără replică. În schimb, se gândi la apartamentul abandonat pe care l-a vizitat cu câteva ore mai devreme și la modul în care Francis Carter recrease decorațiunile din anexa locuinței tatălui său. Probabil că a văzut ororile de acolo în copilărie și se pare că nu scăpase niciodată cu adevărat de acea cameră – că o parte din el a rămas prinsă acolo, neputând să

depășească momentul. Da, avusese grijă de Neil Spencer o vreme. Dar s-a lăsat pradă unui alt impuls mai întunecat și nu exista niciun motiv să creadă că se va stăpâni mai bine în cazul lui Jake decât o făcuse cu Neil. Dimpotrivă, de fapt, odată ce barajul se rupe, ucigașii de teapa ăștia aveau tendința să apese pe accelerație.

Însă, pe moment, nu era pregătită să zăbovească asupra acestei idei.

Tom, desigur, nu își permitea luxul ăsta.

— De ce Jake?

— Nu știm sigur.

Disperarea din întrebarea lui îi era familiară. În fața tragediei și a groazei, era firesc să caute explicații: motive pentru care lucrurile nu au putut fi împiedicate și ușurată durerea; motive care ar da naștere sentimentelor de vinovăție.

— Credem că suspectul ar fi putut avea un interes în legătură cu această casă, la fel ca Norman Collins. S-ar putea să fi descoperit că fiul dumneavoastră locuia aici și, probabil, s-a decis în privința lui ca urmare a acestui fapt.

— Vreți să spuneți că l-a fixat drept țintă.

— Da.

Au urmat câteva momente de tăcere.

— Cum se simte? întrebă Tom.

Amanda își închipui că era vorba de Jake, dar și-a dat seama că privirea îi aluneca pe lângă ea spre camera din față și înțelese că întreabă de Pete.

— E la terapie intensivă, spuse ea. Altceva nu mai știu. Starea lui este critică, dar... cine știe. Pete este un luptător. Dacă e cineva care să supraviețuiască, atunci este el.

Tom dădu din cap pentru sine, având în minte același gând. Ceea ce nu avea sens, pentru că abia îl cunoștea pe Pete. Ea își aminti din nou cât de mulțumit fusese Pete în acea după-amiază. Cât de plin de viață arăta deodată.

— De ce a fost aici? vru să știe ea. Nu trebuia să fie aici.

— Avea grijă de Jake.

— De ce-ar face Pete asta?

Tom nu mai zise nimic. Ea îl urmărea. Era clar că se gândea la ce urma să-i spună, alegându-și cuvintele cu atenție. Și, deodată, ea își dădu seama că văzuse *această* expresie înainte. Capul aplecat al lui Tom Kennedy. Unghiul maxilarului. Mina serioasă. Stând în fața ei acum, tras la chip în

lumina becului de deasupra, Tom Kennedy îi semăna mult lui Pete.

Hristoase, își zise ea în gând.

Apoi clătină din cap și se mișcă ușor, iar asemănarea dispăru.

— Mi-a lăsat cartea de vizită. Mi-a spus că dacă avem nevoie de ceva, să luăm legătura cu el. Iar el și Jake... ei bine. Jake îl plăcea. Se plăceau reciproc.

Se poticni la sfârșit cu explicațiile și Amanda continuă să-l fixeze cu privirea. Deși nu mai putea vedea direct asemănarea. Putea să insiste, însă decise că nu e important – nu chiar acum. Dacă avea dreptate, repercusiunile în cauză ar putea fi rezolvate mai târziu. De fapt, trebuia să se întoarcă în departament chiar acum și să respecte promisiunea făcută atât cât îi stătea în puteri.

— Bine, spuse ea. Iată ce voi face în continuare: voi pleca de aici, îl voi găsi pe fiul dumneavoastră și-l voi aduce acasă.

— Eu ce trebuie să fac?

Amanda aruncă o privire spre camera din față. Nici nu încăpea vorbă, Tom nu putea rămâne aici peste noapte.

— Familia nu locuiește în zonă, nu-i așa?

— Nu.

— Poți sta la mine, spuse Karen. Nu-i nicio problemă.

Nu vorbise până acum. Amanda se uită la ea.

— Sunteți sigură în legătură cu asta? întrebă ea.

— Da.

Amanda văzu pe fața lui Karen că a înțeles gravitatea situației. Tom nu zise nimic pe moment, cântărind oferta. În ciuda rezervelor Amandei cu privire la jurnalistă, se ruga la Dumnezeu ca el să accepte. Ar scăpa-o de bătaia de cap prilejuită de găsirea unui loc în care să stea acum. Și era evident că voia să spună da – era un bărbat pe punctul de a se prăbuși –, așa că Amanda se hotărî să-l încurajeze.

— Bine atunci.

Îi oferi cartea de vizită.

— Aveți aici numărul meu de telefon. Linie directă. Veți primi un ofițer care să țină legătura cu familia dimineață la prima oră, dar mă puteți suna dacă aveți nevoie de ceva. Am și eu numărul dumneavoastră. Dacă apar noutăți, inclusiv despre Pete, vă sun imediat.

A ezitat, apoi a continuat cu o voce gravă.

— *Imediat*, Tom. Promit.

Cincizeci și patru

Ziua se sfârșise și veni noaptea răcoroasă.

Bărbatul stătea pe alee, încălzindu-și mâinile cu o cană de cafea. Ușa din fața casei sale era deschisă în spatele lui, iar în interior domneau întunericul și tăcerea. Lumea era atât de liniștită încât își imagina că poate auzi aburul ridicându-se din ceașcă.

Își construise casa pe o stradă care să nu bată la ochi, într-o zonă rău famată, la câțiva kilometri de Featherbank. S-a ghidat parțial după rațiuni financiare, dar, în principal, a ales zona din motive de intimitate. Una dintre casele învecinate era nelocuită, în timp ce locatarii celorlalte preferau singurătatea, chiar și atunci când se țineau departe de băutură. Gardurile de o parte și de alta ale micuței alei crescuseră prea mult, ferind plecările sale de priviri nedorite și nu i-a stat niciodată nimic în calea traficului. Nu era o stradă circulantă și nicio cale de trecere spre alt drum ci, pur și simplu, un loc de evitat.

Lui Francis îi plăcea să creadă că prezența lui aici contribuise la asta. Că, dacă te-ai afla în trecere cu mașina din anumite motive, ai înțelege imediat că nu e un loc în care să zăbovești.

La fel ca vechea casă a lui Jake Kennedy, desigur.

Casa groazei.

Bărbatul și-a amintit de monstruoșitatea din propria sa copilărie. Se știa printre copii că locul era periculos, deși niciunul dintre ei n-avea habar de ce. Unii au spus că era bântuit; alții insistau că acolo trăise un fost criminal. Totul fără motiv, desigur, priveliștea era de vină. Dacă nu l-ar fi abordat pe Francis cu aceleași prejudecăți în minte, ar fi putut să le spună adevăratul motiv pentru care găseau casa înspăimântătoare. Dar nu era nimeni să vrea să afle adevărul.

Parcă trecuse o veșnicie de-atunci. Se întreba dacă poliția aflase de reminiscențele vieții sale din trecut. Dacă da, nu conta; doar praful s-a ales de ce-a rămas în urma lui. Își amintea cât de ușor îi fusese – cât de simplu era, la un anumit nivel, să devii altcineva, dacă voiai. Îl costase mai puțin de o mie de lire să capete noua identitate a unui bărbat aflat la mai puțin de o sută de kilometri la sud de aici. De atunci, își construia o carapace care să-i permită transformarea, precum o omidă care iese din coconul său vibrantă, puternică și de nerecunoscut.

Și totuși, rămăseseră urme ale băiatului înspăimântat și plin de ură de altădată. Își schimbase numele din *Francis* de ani de zile, dar se gândea la el de parcă încă îl chema așa. Își amintea de tatăl său, cum îl obliga să se uite la ce păteau băieții aceia intrați pe mâna lui. Din privirea de pe chipul tatălui său, Francis înțelesese prea bine că bărbatul îl urâse și că i-ar fi făcut același lucru și lui dacă ar fi putut. Băieții pe care i-a ucis doar înlocuiseră copilul pe care îl disprețuia cel mai mult. Francis conștientizase dintotdeauna foarte bine cât de inutil și de dezgustător era.

Fusese incapabil să salveze băieții uciși acum mulți ani sub ochii lui, la fel cum nu putuse să ofere ajutor sau consolare copilului care-a fost odată. Dar putea îndrepta lucrurile. Căci erau atât de mulți copii ca el pe lume și nu era prea târziu să-i salveze și să-i protejeze.

El și Jake s-ar potrivi de minune.

Francis își sorbi cafeaua, apoi admiră cerul nopții și modelele constelațiilor sale fără sens. Gândurile îi zburară spre violența din casă. Pielea încă îi era străbătută de fiorul a ceea ce se întâmplase și își dădea seama că trebuia să evite senzația din mintea lui. Pentru că, deși știa dinainte că seara va implica o confruntare fizică, rămase surprins de cât de firesc i-a venit când s-a ajuns la asta. Ucisese o dată și fusese ușor să omoare din nou. Era ca și cum ceea ce a fost forțat să-i facă lui Neil ar fi întors o cheie în el, deschizând dorințe de care nu fusese conștient până atunci.

Și a fost tare bine, nu-i așa?

A vărsat cafea peste mână și se uită în jos să-și vadă mâna tremurând ușor.

Se forță să-și păstreze calmul.

Dar o parte din el nu dorea asta. Acum era mult mai ușor să-și amintească de ce-i făcuse lui Neil Spencer și nu putea să nege că s-a bucurat când a ucis. Pur și simplu îi fusese frică să recunoască până acum. Privind retrospectiv, și-l putea imagina pe tatăl său acolo, cu el.

Urmărindu-l.

Încuviințându-i faptele.

Acum înțelegi, nu-i așa, Francis?

Da. Acum înțelegea de ce tatăl său îl ura așa de mult. Pentru că era un om de nimic. Dar se schimbase și se întreba cum ar fi fost să-și privească tatăl în ochi acum. Și dacă se puteau ierta reciproc pentru ceea ce fuseseră, în lumina a ceea ce deveniseră.

Sunt ca tine, vezi?

Nu mai e nevoie să mă urăști.

Francis scutură din cap. *Iisuse Hristoase* – la ce se gândea el? Ceea ce se întâmplase cu Neil fusese o *greșeală*. Acum trebuia să se concentreze, pentru că îl avea pe Jake în grijă. Trebuia să-l țină în siguranță. Să-l *iubească*. Pentru că de asta aveau nevoie toți copiii și asta își doreau, nu-i așa? Să fie iubiți și prețuiți de părinți. Îl durea inima la gândul ăsta.

Doreau asta mai mult decât orice.

Își termină de sorbit cafeaua și rânji. Se lăsase rece, așa că turnă zațul în buruienile de lângă pragul ușii, apoi intră în casă, lăsând lumea liniștită de afară pentru cea tăcută de dinăuntru.

E timpul să îi spui noapte bună băiatului.

Fără greșeli.

Și totuși, în timp ce urca la etaj, spre Jake, se gândea în continuare la uciderea lui Neil Spencer și la cum îl făcuse să se simtă.

Sunt ca tine, vezi?

Și se întrebă că poate, până la urmă, nu săvârșise o *greșeală* chiar atât de groaznică.

Cincizeci și cinci

Când te trezeai dintr-un coșmar, lucrurile erau în regulă. Nu ca acum.

Când Jake deschise ochii pentru prima dată, fusese confuz. Era prea multă lumină în camera aceea. Becul era aprins, și asta nu era un lucru bun. Și atunci și-a dat seama că acesta nu *era* dormitorul lui, ci al unui alt copil și nici asta nu era un lucru bun. Dar era așa de amețit de cap, încât nu putea să înțeleagă nimic, doar simțea o strângere de inimă la gândul că ce se întâmpla era o mare *greșeală*. Se învârti camera cu el când se așeză. Și apoi îi reveni o amintire, iar inima i se strânse și mai tare, corpul lăsându-se cuprins de panică.

Trebuia să fie acasă. Și el *fusese*. Apoi, apăruse bărbatul care urca pe scări, intră în camera lui și îi puse ceva pe față. Și apoi...

Nimic.

Până aici.

Asta fusese în urmă cu zece minute, poate. De atunci, petrecuse o perioadă scurtă de timp gândindu-se că acesta nu poate fi decât un alt coșmar – unul nou –, pentru că simțea cu certitudine că trăiește unul. Știa că așa stau lucrurile chiar înainte de a se ciupi de obraji pentru a vedea dacă-i adevărat. Îi era prea frică. Dacă ar fi dormit, s-ar fi trezit până acum de atâta spaimă. Și-a amintit de bărbatul care l-a luat pe Neil Spencer și l-a rănit și totuși s-a întrebat dacă asta nu *era* un coșmar la urma urmei, dar unul din care nu te trezeai. Lumea era plină de oameni răi. Plină de vise urâte, care nu aveau loc întotdeauna când dormeai.

Se uită într-o parte.

Fetița era aici cu el!

— Ești...

— Șșșt. Vorbește mai încet.

Se uită în jurul camerei mici și înghiți în gol.

— Nu trebuie să afle că sunt aici.

Desigur, ea nu era acolo – el știa asta în adâncul sufletului lui. Dar îi era atât de recunoscător că apăruse... Avea dreptate totuși. Nu ar fi bine ca bărbatul să-l audă vorbind cu nimeni. Ar fi...

— Rău tare? șopti el.

Ea încuviință din cap serioasă.

— Unde sunt? întrebă el.

— Nu știu unde ești, Jake. Ești undeva și de aceea sunt și eu aici.

— Pentru că nu mă părăsești?

— Nu te voi părăsi niciodată. *Niciodată.*

Se uită din nou în jur.

— Și voi face tot posibilul să te ajut, dar nu te pot ține în siguranță. Te afli într-o situație foarte gravă. Știi asta, nu-i așa? Nici măcar nu-ți trece prin minte ce se întâmplă aici.

Jake încuviință. Nimic nu era în regulă, el nu se afla în siguranță și dintr-odată totul deveni prea mult.

— Îl vreau pe tăticul meu.

Poate că fusese patetic însă, odată rostite cuvintele, nu s-a mai putut opri. Așa că le rosti în șoaptă iar și iar, apoi începu să plângă, sperând că dacă îți dorești ceva suficient de mult, atunci s-ar putea să devină realitate. Nu se întâmpla, însă. Se simțea de parcă tati era acum la celălalt capăt al lumii.

— Te rog, încearcă să nu faci zgomot.

Ea își puse mâna pe umărul lui.

— Trebuie să fii curajos.

— Vreau la tati!

— Te va găsi. Știi că o va face.

— Vreau la tati!

— Haide, Jake. Te rog!

Mâna ei îl strânse mai tare, cât să-l liniștească și să nu-i mai fie frică.

— Trebuie să te calmezi!

Încercă să nu mai plângă.

— Așa e mai bine.

Își mișcă mâna și tăcu o clipă, ascultând.

— Cred că este în regulă deocamdată. Deci, ceea ce trebuie să facem este să aflăm cât mai multe despre locul în care ne găsim. Pentru că asta ne poate spune cum putem ieși de aici. Bine?

El încuviință din cap. Era încă speriat, dar ea avea dreptate.

Se ridică și se uită în jurul camerei.

Peretele de o parte a camerei îi ajungea doar până la piept înainte să înceapă să se încline spre interior, precum acoperișurile, ceea ce însemna că era într-o mansardă. Nu mai fusese niciodată într-o mansardă. Și le imaginase mereu ca pe niște locuri întunecate și prăfuite, cu plăci goale, cutii de carton și păianjeni, dar aceasta era mochetată îngrijit, iar pereții fuseseră vopsiți în alb strălucitor, cu iarbă pusă în partea de jos și albine și

fluturi zburând deasupra. Poate că locul ar fi fost drăguț dacă nu l-ar fi luminat puternic un singur bec gol, în tavan, scaldând totul într-o lumină ireală, de parcă bucățile din desene ar putea începe să prindă viață în orice moment. Pe peretele înclinat era un cușor deschis, plin de jucării moi. Două dulapuri mici, unul în fața celuilalt. Se uită în urmă. Patul era înfățat în lenjerie „Transformers”, care părea veche și uzată.

Așa că era în camera unui alt copil. Doar că nu se simțea bine aici și nici în largul lui, de parcă încăperea nu ar fi fost menită să fie locuită de un băiat adevărat vreodată.

Peretele opus avea o ușă. Merse spre ea și o deschise nervos. Dădu de-o toaletă mică și-o chiuvetă. Într-un suport circular se găsea un prosop și pe bazin, săpun. Închise ușa din nou. Întorcându-se, văzu un coridor îngust în prelungirea unui colț al camerei, dar mergeai foarte puțin înainte să apară un alt zid. Pășii în spațiul cu pricina și se pomeni în susul unei scări întunecate. În partea de jos era o ușă închisă.

O balustradă de lemn în perete...

Jake păși înapoi repede, înainte să poată vedea cum trebuie partea de jos a scărilor. Fugi înapoi în cameră și se duse direct în pat. *Nu, nu, NU!* Scările erau aproape la fel cu cele din vechea casă. Și asta însemna că *nu trebuia* să vadă ce era...

Mai să-i sară inima din piept. Simțea că-și pierde respirația.

— Stai jos, Jake.

Nu putea face nici măcar asta.

— E-n regulă, spuse fetița cu blândețe. Respiră!

Închise ochii și se sforță să facă asta. La început, a fost greu, dar a pătruns aerul, iar bătăile inimii s-au mai potolit.

— Stai jos.

El a ascultat, iar ea și-a pus mâna pe umărul lui fără să spună nimic pe moment, scotea doar zgomote ușoare și *liniștitoare*. Când își veni în fire, ea își mișcă mâna, dar tot nu vorbi. Putea să-i spună că dorește ca el să coboare și să verifice ușa, dar n-avea cum să facă asta. Niciodată. Scările erau dincolo de limitele lui. N-ar conta nici dacă...

— Probabil e încuiat oricum, spuse ea.

Jake încuviință din cap simțindu-se ușurat – pentru că ea avea dreptate și asta însemna că *nu trebuia* să coboare acolo. Dar dacă bărbatul l-ar fi obligat? Nici nu voia să se gândească la asta. Era prea înfricoșător. El n-ar fi în stare și nu credea că acest bărbat îl putea căra.

— Ți amintești ce ți-a scris tatăl tău atunci? întrebă fetița.

— Da.

— Atunci spune!

— Chiar și atunci când ne certăm, ne iubim foarte mult.

— Asta-i adevărat, zise ea. Dar bărbatul ăsta nu-i așa.

— Ce vrei să spui?

— Cred că ceea ce trebuie să faci aici este să te porți foarte, *foarte* frumos. Nu trebuie să ieși din cuvântul lui cât te afli aici.

Are dreptate, se gândi el. Dacă se purta urât aici, nu s-ar întâmpla la fel cum era cu tati, unde lucrurile reveneau la normal după aceea. Se gândi că dacă omul care șoptește se înfurie pe el, lucrurile s-ar putea termina chiar foarte rău.

Fata se ridică brusc.

— Du-te în pat. *Repede.*

Era atât de înspăimântată încât el știa că n-are timp să întrebe de ce. Se piti sub plapumă. În timp ce se întinse pe micul pat ciudat, auzi o cheie întorcându-se în yala de jos.

Venea bărbatul.

— Închide ochii, spuse ea repede. Prefă-te că dormi.

Jake închise ochii strâns. De obicei, îi era ușor să se prefacă că doarme – o făcea tot timpul acasă, pentru că știa că tati se tot uita la el cât rămânea treaz și nu voia să-i vină greu. Aici era mai complicat, dar când auzi scările scârțâind, se forță să respire ușor și constant, așa cum făceau oamenii când dormeau și își relaxă puțin ochii, căci oamenii în somn nu țineau ochii strânși, apoi...

Bărbatul era în cameră.

Jake auzi sunetul respirației blânde, văzând bărbatul ca pe o prezență teribilă. Începu să-l mănânce pielea de pe față și simți că bărbatul era chiar lângă pat, privindu-l de sus. *Holbându-se* la el. Jake rămase cu ochii închiși. Dacă dormea, atunci nu putea *face* nimic rău, nu-i așa? Nu avea cum să fie certat. S-a dus la culcare ca un băiat cuminte, fără să i se spună.

Au urmat câteva clipe de tăcere.

— *Uită-te* la tine, șopti bărbatul.

Vocea exprima mirare, de parcă, din anumite motive, nu s-ar fi așteptat să găsească un băiețel aici. Jake s-a forțat să nu tresară când i s-a dus o șuviță de păr pe față.

— Perfecțiunea întruchipată.

Vocea suna familiar, nu-i așa? se gândi Jake, dar nu știa cu certitudine. Și nu avea de gând să deschidă ochii să afle. Bărbatul se ridică în picioare, apoi se îndepărtă în liniște.

— O să am grijă de tine, Jake.

Se auzi un clic și întunericul dincolo de ochii lui închiși se adânci.

— Ești în siguranță acum. Ți promit.

Jake continuă să respire încet și constant, în timp ce bărbatul cobora pe scări, iar ușa se închidea din nou și era încuiată cu cheia. Nici atunci nu îndrăzni să deschidă ochii. Se gândea la ce spusese fetița despre tati. Că îl va găsi.

Chiar și atunci când ne certăm, tot ne iubim foarte mult.

Credea asta. Era unul dintre motivele pentru care nu conta cu adevărat că se certau. Tati îl iubea și își dorea ca el să fie în siguranță și, oricât de tare se înfuriau amândoi, se calmau după aceea, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat vreodată.

Dar exista și o mică parte în el care știa că într-adevăr îi făcuse viața lui tati foarte dificilă. Că fusese adesea mai mult o distragere decât un ajutor. Îi veni în minte cum ieșise tati fără el în noaptea asta. Și se întrebă dacă, oriunde ar fi fost tati în acel moment, ar putea chiar să se simtă bucuros că nu-l mai avea pe Jake să-l deranjeze.

Nu.

Tati avea să-l găsească.

În cele din urmă, Jake deschise ochii. Camera era neagră ca tăciunele acum, în afară de fetiță, care stătea lângă pat, perfect luminată. Era la fel de strălucitoare ca o lumânare, dar în așa fel că lumina nu-și lăsa marginile să dezvăluie nimic din jurul ei.

— Ce facem, Jake? șopti ea.

— Nu știu.

— Cum suntem?

Acum înțelese.

— Neînfricați, îi răspunse el, tot în șoaptă. Suntem neînfricați.

Cincizeci și șase

Am tresărit trezindu-mă din somn, eram dezorientat și confuz din cauza a ceea ce mă înconjura. Camera în care mă aflam îmi era necunoscută, întunecată și plină de umbre ciudate. Unde eram? Habar n-aveam, știam doar că nu trebuia să fiu aici. Că oriunde eram, trebuia să fiu în altă parte *neapărat...*

Camera din față a lui Karen.

Mi-am amintit. Jake lipsea.

Am rămas neclintit pe canapea pentru o clipă, iar inima îmi bătea să-mi sară din piept.

Fiul meu fusese răpit.

Ideea părea ireală, dar știam că este adevărată, iar stările de panică venite cu ea erau ca o injecție de adrenalină, alungând somnul. Cum adormisem în această stare? Mă simțeam epuizat, iar teroarea care zvâcnea în mine era de nesuportat. Poate că fusesem atât de obosit și rănit încât corpul meu pur și simplu cedase o vreme.

Mi-am verificat telefonul. Era aproape șase dimineța, așa că nu dormisem atât de mult. Karen mersese la culcare devreme. A fost de neclintit în hotărârea de a sta cu mine să așteptăm noutăți, dar era și ea atât de bulversată de evenimentele serii încât am convins-o, în cele din urmă, că unul dintre noi ar trebui să se odihnească. Înainte de a urca la etaj, mi-a spus să o trezesc dacă apar noutăți. De atunci, nu am primit niciun mesaj și nici n-a sunat telefonul. Situația rămăsese neschimbată.

Cu excepția faptului că Jake era acum de ceva timp cu cel care îl răpise.

M-am ridicat în picioare, am aprins lumina și am început să fac pași înainte și înapoi prin camera din față. Simțeam că dacă nu mă mișc, sentimentele mă vor copleși. Nevoia arzândă de a fi alături de Jake se confrunța în continuare cu faptul că eram incapabil de asta, iar inima mă durea și mi se strângea în piept din cauza tensiunii provocate.

Îi tot vedeam chipul, o imagine atât de vie încât, atunci când închideam ochii, parcă puteam ajunge să ating pielea moale a obrazilor lui. Știam că trebuie să fie tare speriat acum. Sigur se simțea pierdut, înfrânt și îngrozit. Se întreba unde sunt și de ce nu l-am găsit.

Dacă mai trăia.

Am scuturat din cap. Nu puteam gândi așa. Comisarul Beck îmi spusese

aseară că o să-l găsească și trebuia să am încredere în ea. Pentru că dacă nu aveam – dacă era mort –, atunci nu mai era nimic de făcut. Ar fi sfârșitul lumii: o lovitură de ciocan în moalele capului zdrobind orice urmă de gândire coerentă. După aceea, viața va sta pe loc.

El trăiește.

Mi-am închipuit că mă cheamă și că îl puteam auzi cumva în inima mea. Dar nu părea ceva imaginar, ci vocea lui adevărată, plângând într-o stație în care aproape c-am ajuns, dar nu ne-am sincronizat. Era viu. Nu puteam fi sigur, dar se petrecuseră atât de multe evenimente inexplicabile încât era posibil să trăiască.

Nu mai contează.

Era viu. Încă îi simțeam prezența, deci așa trebuia să fie.

Am compus cuvintele în cap clar și precis, apoi le-am dat afară din mine cât de tare am putut, în speranța că mesajul va ajunge la el. Ca să-l primească în inima lui și să-i simtă adevărul.

Te iubesc, Jake.

Și te voi găsi.

Casa a prins viață la scurt timp după aceea.

Karen a spus că mă pot servi cu orice doresc din bucătărie. Mă sprijineam de masă acolo, beam cafea fără lapte și priveam cum se lumina de zi la orizont, când plăcile podelei începură să scârțâie deasupra. Am pornit din nou fierbătorul. Câteva minute mai târziu, Karen coborâse, deja îmbrăcată, dar încă părea epuizată.

— Mai știi ceva? întrebă ea.

Am clătinat din cap.

— Nu i-ai sunat?

— Nu încă. Eram reticent. În primul rând, dacă nu-i deranjam, se concentrau pe găsirea lui Jake. În al doilea rând, însemna, de asemenea, că nu eram nevoit să aud nimic din ce nu-mi doream. O voi face, dar dacă ar fi aflat ceva, m-ar fi sunat deja.

S-a auzit un clic de la fierbător. Karen turnă cafea instant într-o cană.

— Ce i-ai spus lui Adam? am întrebat.

— Nimic. Știe că ești aici și că ai dormit pe canapea, dar asta-i tot.

— Nu vă voi sta în cale.

— Nici nu trebuie.

Chiar și așa, am rămas în bucătărie după ce Adam coborî. Karen i-a

pregătit micul dejun și el l-a mâncat în fața televizorului din camera din față. De la fereastra bucătăriei se vedea cum se lăsase bine de ziuă. O nouă dimineață. Am ascultat fără tragere de inimă orice emisiune se dădea la televizor în cealaltă cameră, uimit de cum mergea viața înainte. Cum merge întotdeauna. Îți dai seama doar cât de uimitoare e treaba asta doar atunci când o parte din tine e lăsată în urmă.

Karen mi-a lăsat o cheie înainte să plece cu Adam.

— La ce oră ajunge aici ofițerul de legătură? mă întrebă ea.

— Nu știu.

Mi-a pus o mână pe braț.

— *Sună-i, Tom.*

— Așa voi face.

M-a privit pentru o clipă, cu fața tristă și serioasă, apoi s-a aplecat și m-a sărutat pe obraz.

— Am să iau mașina. Mă întorc repede.

— Bine.

Când ușa din față se închise, m-am trântit din nou pe canapea. Telefonul meu era acolo și, da, puteam suna la poliție, dar sigur comisarul Beck ar fi sunat dacă avea vreo veste și nu voiam să mi se spună nimic din ceea ce știam deja. Că Jake încă era acolo. Că tot era în pericol. Așa că, în schimb, mi-a distras atenția obiectul pe care îl luasem cu mine din casă. Pachetul cu Lucruri Speciale al fiului meu.

Chiar dacă nu puteam fi cu el fizic, îmi veni în minte o cale prin care să mă *simt* mai aproape de el. Eram conștient de greutatea și importanța a ceea ce țineam în mâini. Jake nu mi-a spus niciodată că nu pot să mă uit în el, dar nici n-a trebuit s-o facă. Colecția lui era pentru el, nu pentru mine. Era destul de mare pentru a avea propriile lui secrete. Așadar, oricât de tentat aș fi fost, nu i-am înșelat niciodată încrederea.

Iartă-mă, Jake.

Am deschis clema.

Am nevoie să te simt aproape de mine.

Cincizeci și șapte

Când Francis se trezi, era liniște în casă.

O vreme, a stat nemișcat în pat, privind fix tavanul și ascultând. Nu se auzea niciun sunet. Nicio mișcare pe care o putea detecta. Dar putea simți prezența băiatului chiar deasupra lui, iar casa părea mai plină datorită acestuia. Exista potențial în acest sens.

E un copil acolo, sus.

Îl încurajau pacea și liniștea pentru că așa trebuia să fie. Înseamnă că Jake a înțeles situația și era mulțumit. Poate că era chiar încântat că se află în noua lui casă.

Francis se gândi la cât de ușor se instalase băiatul în noaptea trecută – deja adormise și se simțea în largul lui când urcase să-l verifice. În cazul lui Neil Spencer, au fost atât de multe plâsete și țipete la început, încât, chiar și cu vecinii pe care îi avea și nu-i avea, Francis se bucurase că a izolat fonic pereții mansardei. Cu Neil, el a fost prea răbdător, clasificând acea perioadă drept o isterie, în timp ce acum a înțeles că Neil se purtase urât de la început și nu existase nicio șansă ca el s-o sfârșească altfel de cum s-a întâmplat.

Poate că Jake era cu adevărat diferit.

Nu e, Francis.

Vocea tatălui său.

Sunt cu toții la fel.

Toți sunt niște mici nemernici care te dezamăgesc în cele din urmă.

Poate că era adevărat, dar alungă gândul deocamdată. Trebuia să-i acorde lui Jake o șansă. În niciun caz, nu atâtea șanse câte primise Neil Spencer, dar o oportunitate de a se bucura și aprecia o casă fericită în care a fost îngrijit și s-a ținut la el cu adevărat.

Francis se duse la duș, fapt care îl făcea mereu să se simtă vulnerabil. Cu ușa închisă și apa sunându-i tare în urechi, era imposibil să audă ce se întâmplă în restul casei, iar când închidea ochii, își putea imagina ceva târându-se în baie și stând chiar lângă perdeaua de duș. Își șterse repede spuma de pe față și deschise ochii pentru a vedea apa care se ducea în scurgere. A trebuit să scoată dopul după ce terminase cu Neil. Putea s-o facă din nou dacă s-ar ajunge la asta.

Știi ce vrei să faci.

Inima îi bătea cam prea repede.

Jos, își puse cafeaua și micul dejun doar pentru el, dădu telefonul pe care trebuia să-l dea, apoi se pregăti să-i dea de mâncare lui Jake. Șterse firimiturile de pe tejghea cu brațul, apoi puse două turte la prăjitor. Ambele erau resturi cu pete de mușgai pe margini, dar era suficient. Francis habar n-avea ce îi plăcea lui Jake să bea, dar avea un suc de portocale desfăcut, pe ușa frigiderului, cel pe care Neil nu a apucat să-l termine, și asta îi va fi de ajuns.

Începe cum dorești să continui.

Duse platoul și cutia la etaj, apoi se opri când ajunse, apăsând mânerul ușii de la mansardă.

Tăcere.

Dar atunci nu era atât de sigur. *Auza ceva.* Îi șoptea Jake cuiva? Dacă da, atunci o făcea atât de încet încât Francis nu putea să distingă cuvintele. Era imposibil să fie sigur de ce se întâmpla.

Francis asculta cu atenție.

Tăcere.

Apoi sunetul șoptit din nou.

I se sculă părul pe gât. Nu mai era nimeni altcineva acolo sus – nimeni cu care Jake să poată vorbi – și totuși Francis simți brusc o teamă irațională că ar putea exista cineva. Că luând acest copil în casa lui, el aduse cumva pe cineva sau altceva cu el. Ceva periculos.

Poate vorbește cu Neil.

Dar asta era o prostie; Francis nu credea în fantome. În copilărie, uneori se ducea lângă ușa de la dependența tatălui său și își imagina că unul dintre băieții de acolo stătea de cealaltă parte, așteptându-l răbdător, luminos și palid. Au fost chiar momente în care crezuse că le poate auzi respirația prin pădure. Dar nimic nu fusese real. *Singurele fantome care existau erau cele din capul tău. Vorbeau prin tine, nu cu tine.*

Descuie ușa și o deschise, apoi urcă ușor scările, încercând să nu sperie copilul. Dar sunetul șoptit se oprise și asta îl enerva. Nu îi surâdea ideea că Jake avea secrete față de el.

În mansardă, băiatul stătea pe pat, cu mâinile pe genunchi, iar Francis era destul de încântat să vadă că se îmbrăcase deja cu unele dintre hainele pe care el le păstra în sertare. Cu toate acestea, se arătă mai puțin încântat la vederea cufărului de jucării neatins. Nu erau suficient de bune pentru el sau care era problema? Francis le păstrase de ceva timp și însemnau enorm

pentru el; băiatul ar fi trebuit să fie recunoscător că avea ocazia să se joace cu ele. Se uită în jur după pijamalele pe care le purta Jake și văzu că sunt bine împăturite într-o grămăjoară pe pat. Țsta era un lucru bun. Avea nevoie de ele când îl va duce înapoi pe băiat mai târziu.

— Bună dimineața, Jake, spuse el vesel. Văd că te-ai îmbrăcat deja.

— Bună dimineața. Nu mi-am găsit hainele de școală.

— M-am gândit că poți să lipsești o zi.

Jake dădu din cap afirmativ. Drăguț.

— O să vină tăticul meu să mă ia?

— Ei bine, *asta-i* o chestiune complicată.

Francis se apropie de pat. Băiatul părea neobișnuit de calm.

— Nu e cazul să te gândești la asta pentru moment. Tot ce trebuie să știi este că te afli în siguranță acum.

— Bine.

— Și că voi avea grijă de tine.

— Mulțumesc.

— Cu cine vorbeai?

Băiatul părea confuz.

— Cu nimeni.

— Ba da, vorbeai cu cineva. Cine era?

— Nimeni.

Francis simți brusc nevoia să lovească băiatul peste față cât de tare putea.

— Nu mințim în casa asta, Jake.

— Nu mint.

Jake se uită într-o parte și, pentru o clipă, Francis a simțit în mod ciudat că auzea o voce care nu era cu adevărat acolo.

— Poate că vorbeam cu mine însumi. Îmi pare rău dacă așa a fost. Uneori se întâmplă asta când mă gândesc la chestii. Îmi distrag atenția.

Francis tăcea, cântărind răspunsul. Nu era chiar lipsit de sens. Și el se pierdea uneori într-o lume a viselor. Ceea ce însemna că Jake era ca el și ăsta era un lucru bun la un anumit nivel, pentru că avea ceva de rezolvat.

— Vom lucra la asta împreună, spuse el. Ți-am adus aici micul dejun.

Jake luă farfuria și sticla și spuse mulțumesc fără să i se ceară, ceea ce era un alt lucru bun. Probabil că învățase bunele maniere de undeva. Dar privi și el ceea ce ținea acum în mână și nu voia să mănânce. Mucegaiul era încă vizibil, observă Francis. Desigur, nu era bună mâncarea pentru el.

Fusese destul de bună pentru Francis când era mic.

— Nu ți-e foame, Jake?

— Nu prea.

— Trebuie să mănânci dacă vrei să crești mare și tare.

Răbdător, Francis zâmbi.

— Ce vrei să facem după asta?

Jake tăcu o clipă.

— Nu știu. Aș desena ceva.

— Putem face asta! Te voi ajuta.

Jake zâmbi.

— Mulțumesc!

Dar îi rosti numele lui Francis după aceea, iar Francis rămase înmărmurit. Băiatul îl recunoscuse, desigur, dar într-o casă bună informalitatea nu-și avea locul. Un copil necesită disciplină. Trebuia să existe o ierarhie clar delimitată.

— *Domnule*, spuse Francis. Așa îmi vei spune aici. Înțelegi?

Jake dădu din cap.

— Pentru că în casa asta, arătăm respect celor mai în vârstă ca noi. Înțelegi?

Jake a dat din nou din cap.

— Și apreciem lucrurile pe care le fac pentru noi.

Francis schiță un gest către farfurie.

— Am trecut prin multe. Mănâncă micul dejun, te rog.

Pentru o clipă, calmul straniu de pe chipul lui Jake se stinse și băiatul arăta de parcă va începe să plângă. Se uită din nou în altă parte.

Pumnul lui Francis se încleșta.

Să nu ascuți tu de mine o dată, se gândi el.

Doar o dată.

Dar Jake reveni cu privirea spre el, calm din nou și luă una din turte. Mucegaiul de pe margine se vedea la lumină.

— Da, domnule, spuse el.

Cincizeci și opt

Am simțit că păcătuiesc în timp ce deschideam pachetul și mă uitam la conținut.

Era un amestec de hârtii, material și bijuterii care se suprapuneau, în mare parte, cu trecutul și amintirile mele. Primul lucru pe care l-am văzut a fost o bandă colorată tip brățară, întinsă, nu ruptă în clema de plastic în locul în care Rebecca o ținuse la mână. Era de la un festival de muzică la care am fost în primele zile ale relației noastre, cu mult înainte ca Jake să fi fost în plan, nici nu-l aveam în minte. Rebecca și cu mine am stat în camping cu prieteni care s-au îndepărtat încet de-a lungul anilor și ne petreceam weekendul la băute și dansuri fără să ne pese de ploaie sau frig. Eram tineri și fără griji și, privind înapoi acum, banda pentru încheietură mi se părea un talisman din vremuri mai bune.

Excelentă alegere, Jake.

Am recunoscut un pachet mic, maroniu și mi s-a închețat un pic privirea în timp ce l-am deschis și am vărsat conținutul în palma mea. Un dinte, atât de mic încât îl simțeam ca aerul pe piele. Era primul care i-a căzut lui Jake, la puțin timp după moartea Rebeccăi. În noaptea aceea, am strecurat bani sub perna lui, împreună cu un bilețel din partea Zânei Măseluță explicându-i că ea voia ca el să păstreze dintele deoarece era deosebit. Nu îl mai văzusem de atunci până acum.

L-am pus cu atenție la loc în plicul lui, apoi am despăturit o bucată de hârtie care s-a dovedit a fi imaginea ce o desenasem pentru el: o tentativă primitivă ce ne înfățișă pe amândoi stând unul lângă altul, cu un mesaj în josul ei.

Chiar și când ne certăm, tot ne iubim.

Mi-au dat lacrimile. Ne certasem de-atâtea ori de-a lungul anilor! Amândoi semănăm atât de bine și tot nu reușeam să ne înțelegem unul pe altul. Fiecare dintre noi încerca să ajungă la celălalt și cumva nu ne întâlneam. Dar, Doamne, era adevărat. L-am iubit în fiecare secundă. L-am iubit atât de mult. Speram că, oriunde era acum, știa asta.

Am cotrobăit prin celelalte lucruri. Le simțeam ca pe ceva sfânt la atingere, dar și oculte uneori, în misterul lor. Mai erau câteva bucăți de hârtie și, în timp ce unele erau inteligibile – una dintre puținele invitații la petrecere pe care le-a primit vreodată –, o mare parte din ce mai rămăsese

acolo era de neînțeles. Printre ele se numărau tichete și chitanțe decolorate, bilețele mâzgălite de Rebecca, toate atât de aparent lipsite de sens încât nu puteam să înțeleg de ce Jake le-a dat atâta *importanță*. Poate că tocmai ne semnificația lor aparentă îl atrăgea. Erau lucruri de adulți și n-avea experiența necesară să le descifreze. Dar mama lui a avut destul de mult grijă să le păstreze și poate că dacă le analiza suficient de mult, va putea să o înțeleagă mai bine.

Apoi am dat peste o foaie de hârtie mult mai veche, sfâșiată dintr-un mic carnet legat cu inele, deteriorată la un capăt. Am despăturit-o și am recunoscut imediat scrisul de mână al Rebeccăi. O poezie pe care o scrisese în adolescență, probabil, la cât de decolorată era cerneala. Am început să o citesc.

*De te joci singur afară, acasă nu mai ajungi diseară
De lași ușa întredeschisă, curând auzi o șoaptă zisă
De lași geamul întredeschis, ciocănind îl auzi precis
De singur ești și trist, Omul Șoaptă te ia precis.*

Am citit-o din nou, camera din față depărtându-se în jurul meu, apoi am examinat încă o dată scrisul pentru a fi sigur. Puteam să jur că era al Rebeccăi. O versiune mai veche decât cea cu care eram familiarizat, dar recunoșteam scrisul de mână al soției mele.

De *aici* știa Jake versurile.

De la mama lui.

Rebecca o știa de când era mai mică și o scrisese. Am făcut socotelile în cap și mi-am dat seama că Rebecca avea treisprezece ani când Frank Carter săvârșise crimele. Poate că era ceva ce a atras atenția unei fetițe de vârsta aceea.

Dar asta nu explica unde o auzise.

Am pus biletul deoparte.

Pachetul conținea o serie de fotografii, toate atât de vechi încât sigur erau surprinse cu un aparat de fotografiat clasic. Mi-am amintit că făceam la fel când eram copil, în vacanțe, mama și cu mine, precum Rebecca și părinții ei, scriind pe spatele fotografiilor data și oferind o descriere.

2 august 1983 – la două zile.

Am întors fotografia și am văzut o femeie așezată pe o canapea, legănând un copil. Mama Rebeccăi. O cunoscusem pasager: o femeie plină

de viață, cu o dorință de aventură moștenită de fiica sa. Aici, părea foarte obosită, dar încântată. Copilul dormea, înfășat într-o pătură de lână galbenă. După dată, știam că trebuie să fie Rebecca, chiar dacă îmi venea greu să cred că ea fusese vreodată atât de mică.

21 aprilie 1987 – s-a jucat cu bastoane ca-n Winnie the Pooh.

Fotografia îl înfățișa pe tatăl Rebeccăi, care stătea pe un pod din lemn cu șipci, cu un frunziș verde luxuriant în fundal, ținând-o pe ea sus, cât să agite cu un băț apa care curgea în sensul opus lor. Era cu fața la aparat, râzând. Nu împlinise încă patru ani, dar întrevedeam deja femeia care va deveni. Chiar și atunci, ea avea zâmbetul pe care-l vedeam cu ochii minții atât de clar.

3 septembrie 1988 – prima zi de școală

Fotografia o arăta pe Rebecca fetiță, îmbrăcată într-un pulover albastru și o fustă gri, plisată, stând cu mândrie în fața...

Școlii Rose Terrace.

Am privit fotografia timp de câteva secunde.

Școala îmi părea cunoscută și sigur era Rebecca în fotografie – dar una nu se pupa cu alta. Și totuși, nu era nimic greșit. Vedeam aceleași balustrade, aceiași pași. Cuvântul FETE fusese sculptat în piatra neagră de deasupra ușii. O aveam în față pe soția mea, copil, care stătea afară.

Prima zi de școală.

Rebecca locuise aici, în Featherbank.

Am rămas uluit de ce descoperisem. Cum de nu știusem asta? Mi-am închipuit că locuise pe coasta de sud. Mersesem în vizită acolo la părinții ei de mai multe ori înainte să moară și, deși eram vag conștient că locuiseră mai departe, la nord, când era Rebecca mică, sigur își petrecuse ultimii ani de adolescență acolo. Dar poate că în locul acela viața ei s-a umplut de culoare, iar prietenii pe care și i-a făcut și poveștile ce trebuiau spuse deveniseră mai interesante pentru ea ca adult. Fiindcă dovezile erau chiar în fața mea. Rebecca *locuise* aici în copilărie – sau cel puțin suficient de aproape pentru a merge la școală.

Destul de aproape ca să audă versurile cu Omul Șoaptă.

M-am gândit la cât de multă atenție *acordase* Jake noii noastre case atunci când a văzut-o pe iPad-ul meu – cum ignorase toate celelalte rezultate de căutare după ce a vizionat fotografiile online. Nu putea fi o coincidență. Am frunzărit repede printre celelalte fotografii pe care le păstrase. Majoritatea erau poze din vacanțe, dar câteva locuri îmi erau

cunoscute: Rebecca mâncând o înghețată pe New Road Side. Sus pe un scrânciob în parcul local. Pedalând la o tricicletă pe trotuarul drumului principal.

Și apoi...

Și apoi casa noastră.

Vederea ei mi se părea la fel de nelalocul ei precum fotografia cu școala. Rebecca, într-un loc în care pur și simplu nu putea fi și nici n-ar trebui să fie. Aici, stătea pe trotuarul din fața noii noastre case, cu un picior înapoi, pe alee. Clădirea din spate, cu unghiurile sale ciudate și geamurile nepotrivite, părea înspăimântătoare, planând asupra fetiței aflate suficient de departe de hotarul proprietății ca să primească laude pentru îndrăzneală.

Casa groazei pe plan local.

Copiii se provocau unii pe alții să se apropie de ea.

Faceți fotografii și alte lucruri.

Acesta a fost motivul pentru care casa îi sărise în ochi lui Jake când o văzuse. Pentru că o știa de dinainte, cu mama lui stând în fața ei.

Apoi m-am uitat mai bine la Rebecca în fotografie. Nu-i dădeai mai mult de șapte sau opt ani și purta o rochie albă cu albastru, în carouri, atât de scurtă încât să i se vadă o julitură pe genunchi. Trebuie să fi fost o zi răcoroasă când a fost făcută fotografia, căci îi flutura vântul părul într-o parte.

Era aceeași fată pe care Jake o desenase pe fereastră, alături de el în desenul lui.

Mi-am înghițit lacrimile căci, în sfârșit, înțelegeam.

Oricât de ridicol ar părea, aproape că am început să cred că prietenul invizibil al fiului meu nu era doar fructul imaginației lui. Și am presupus că așa stăteau lucrurile. Doar că nu vedea fantome sau spirite. Prietenul său imaginar era pur și simplu mama care îi lipsea atât de mult, invocată drept o fetiță de vârsta lui. Cineva care avea să se joace cu el așa cum obișnuia ea mereu. Cineva care l-ar putea ajuta să facă față teribilei lumi noi în care se afla.

Am întors fotografia.

Iunie 1991, scria pe spate. Dăm dovadă de curaj.

Mi-am amintit cum alerga dintr-o cameră în alta când ne-am mutat, ca și cum ar fi căutat pe cineva și mi se rupea inima de el. Îl dezamăgisem atât de tare. I-ar fi venit greu oricum, dar așa fi putut și ar fi trebuit să fac mai mult pentru a-l ajuta să treacă peste asta. Trebuia să fi fost mai atent, mai prezent,

mai puțin înecat în propria suferință. Dar nu o făcusem. Așa că el a fost forțat să găsească mângâiere într-o amintire.

Am pus fotografia jos.

Îmi pare atât de rău, Jake.

Apoi, am căutat prin restul materialului pe care l-a păstrat să văd dacă mai găsesc ceva important. Simțeam durere când priveam fiecare obiect. Pentru că acum eram sigur că îmi pierdusem fiul pentru totdeauna și că mai aproape de el de-atât nu voi mai fi vreodată în toată viața mea, oricât mai rămăsese din ea.

Am despăturit ultima bucată de hârtie pe care o păstrase și când am văzut ce era acolo, am înmărmurit din nou. Mi-a luat o clipă să înțeleg ce vedeam în fața ochilor și ce înseamnă.

Și am înșfăcat telefonul mobil în drum spre ușa de la intrare.

Cincizeci și nouă

— Încet, zise Amanda. Ce-ai găsit?

Lucrase încontinuu toată noaptea, iar acum era aproape nouă dimineața și resimțea fiecare minut care trecea. Corpul ei era epuizat de oboseală. O dureau oasele, iar gândurile smintite îi zburau aiurea. Ultimul lucru de care chiar avea nevoie cu adevărat era ca Tom Kennedy să-i îndruge vrute și nevrute la telefon, mai ales când el părea la fel de confuz și nearticulat ca și ea.

— V-am spus, zise el. Un desen.

— Un desen care reprezintă un fluture.

— Da.

— Puteți să vorbiți mai rar, vă rog, și să-mi explicați ce înseamnă asta?

— Era în Pachetul cu Lucruri Speciale al lui Jake.

— Ce anume?

— Colecționează lucruri – și le păstrează. Lucruri care înseamnă ceva pentru el. Această imagine era acolo. E unul din fluturii care se aflau în garaj.

— Bine.

Amanda a aruncat o privire în jurul camerei de operațiuni ticsite. Totul îi părea la fel de haotic acum ca și ideile din mintea ei. *Concentrează-te*. Era un desen cu un fluture. În mod clar, a însemnat ceva pentru Tom Kennedy, dar încă nu avea habar ce.

— Jake l-a desenat?

— Nu! Asta-i toată chestia. E prea elaborat. A fost făcut de un adult. Îi *desena* totuși seara, după prima zi de școală. Cred că cineva i-a dat desenul să-l copieze. Cum altfel ar fi putut să-i vadă? Erau în garaj, nu?

— Garajul.

— Așa că trebuie să-i fi văzut în altă parte. Adică aici. Cineva a desenat pentru el. Cineva care îi *văzuse*.

— Cineva care a fost în garajul tău?

— Sau în casă. Asta ați spus, nu-i așa – că mai mulți oameni, printre care și Norman Collins, știau de cadavru, că se află acolo. Că bărbatul care credeți că l-a luat pe Jake este unul dintre acești oameni?

Amanda păstră tăcerea pentru o clipă, cântărindu-i spusele. Da, la asta se gândeau. Și, în timp ce descoperirea lui Kennedy nu însemna nimic,

noaptea nu mai adusesese alte noutăți.

— Cine a făcut desenul? întrebă ea.

— Nu știu. Pare recentă imaginea, așa că poate a fost cineva de la școală. Jake trebuie s-o fi adus acasă după prima zi și de aceea a copiat-o.

Școala.

În zilele de după dispariția lui Neil Spencer, au vorbit cu toți cei care intraseră în contact cu băiatul în mod regulat, inclusiv personalul didactic. Dar nu plana nicio suspiciune asupra niciunuia dintre ei. Și, desigur, Jake fusese la școală doar câteva zile. Această imagine ar fi putut veni de oriunde, presupunând că avea vreo relevanță.

— Dar nu sunteți sigur?

— Nu, spuse Tom. Dar mai e și altceva. În seara aceea, Jake vorbea cu cineva care nu era acolo. El face asta, da? Are prieteni imaginari. Numai că de data asta a spus că e *băiatul din podea*. Deci, cum ar fi putut să știe de fluturi, dacă cineva nu i-a vorbit despre asta?

— Nu știu.

Ea rezistă dorinței de a sublinia că poate fi pur și simplu o coincidență și, chiar dacă nu era, nu avea niciun motiv să-și concentreze atenția pe școală. În schimb, se axă pe ceea ce i se părea o problemă a *naibii* de pertinentă în acest moment.

— Nu te-ai gândit să menționezi asta *înainte*?

Bărbatul de la capătul firului tăcu. Poate că îl lovisе sub centură: fiul lui dispăruse, până la urmă, iar unele lucruri aveau sens doar privind retrospectiv. Poze și prieteni imaginari. Monștri care șoptesc la ferestre. Adulții nu și-au ascultat întotdeauna suficient de mult copiii. Dar dacă Tom Kennedy le-ar fi spus despre asta mai devreme și dacă ea l-ar fi ascultat, atunci lucrurile ar putea sta altfel acum. Nu ar fi aici epuizată, cu Pete în spital și Jake Kennedy dispărut. Îi era imposibil să-și stăpânească tonul acuzator.

— Tom? *De ce!*

— Nu știam ce înseamnă, spuse el.

— Păi, poate că nu înseamnă nimic, dar... oh, pentru numele lui Dumnezeu, așteaptă o clipă!

Pe ecranul ei apăru o alertă. Amanda deschise mesajul. Sharon Bamber, ofițerul de legătură cu familia, ajunsese la casa lui Karen Shaw, dar nu răspundea nimeni la ușă. Amanda se încruntă și își puse telefonul strâns la ureche. Acum, că nu mai vorbea cu Tom, auzea traficul pe fundal.

— Unde ești? întrebă ea.
— Sunt în drum spre școală.
Hristoase! Se aplecă înainte rapid.

— Nu fă asta, te rog!
— Dar...
— Niciun dar. Nu te va ajuta cu nimic.

Închise ochii și-și trecu mâna peste frunte de necaz. Ce dracu' o fi în capul lui? Doar că fiul său dispăruse, așa că totul în minte îi era neclar.

— Ascultă-mă, spuse ea. Ascultă-mă *acum*. Vreau să te întorci în casa lui Karen Shaw. Există un ofițer – sergentul Bamber – care te așteaptă acolo. O voi ruga să te aducă la departament. Putem discuta atunci despre desenul cu fluturele. Bine?

Nu răspunse. Și-l putea imagina gândindu-se la asta. Răvășit de hotărârea lui de a-l ajuta pe Jake, dar și de autoritatea din vocea ei.

— Tom? Să nu înrăutățim lucrurile.
— Bine.

Închise telefonul.

La naiba. Nu știa dacă l-a crezut sau nu, dar nu prea avea ce face deocamdată. Între timp, îi răspunse lui Sharon la mesaj, dându-i instrucțiuni, apoi se lăsă pe spate în scaunul ei și își masă fața, ca să pară mai vioaie.

A primit un alt raport pe birou. Deschise din nou ochii și găsi mai multe declarații inutile ale martorilor. Niciunul dintre vecini nu a văzut sau auzit nimic. Într-un fel, Francis Carter – sau David Parker, sau oricum își spunea – a intrat într-o casă, a săvârșit o tentativă de omor asupra unui ofițer cu experiență, a răpit un copil și a dispărut fără să atragă deloc atenția. Noroc chior. *Literalmente.*

Dar nu avusese doar noroc, desigur. În urmă cu douăzeci de ani, el ar fi putut fi un băiețel fragil și vulnerabil, dar era clar că, odată cu trecerea anilor, se transformase într-un bărbat tulburat și periculos. Unul care se pricepea să treacă neobservat și nu putea fi detectat.

Oftă.
Să vedem ce-i și cu școala, atunci.
Să mai aruncăm o privire.

Șaizeci

Întoarce-te acasă la Karen Shaw.

Pentru o clipă, simțeam că aș putea-o face. Comisarul Beck era de la poliție, până la urmă, iar instinctul meu mă ghida să fac ceea ce spunea poliția. Și cuvintele ei mă dureau. În afară de toate felurile în care dădusem greș, mai erau multe alte lucruri pe care nu le-am spus poliției și, dacă acționasem așa la momentul respectiv pentru a-l proteja pe Jake, decizia mea nu schimba cu nimic faptul că aș fi putut preveni această situație.

Ceea ce însemna că lipsea din cauza mea.

N-aș putea s-o învinovățesc pe Beck că nu m-a luat în serios, dar nu văzuse ce desenase Jake. Cineva îi făcuse acel desen ca el să-l copieze și asta se întâmplase recent.

Și de ce-l păstrase Jake?

Ce avea atât de *deosebit*?

Mi-am amintit ce se întâmplase după acea primă zi de școală. Cearta pe care am avut-o. Cuvintele pe care le citise pe ecranul computerului meu. Distanța dintre noi. Îmi venea în minte o singură explicație a motivului pentru care acel desen ajunsese în Pachetul său cu Lucruri Speciale, și anume că Jake decisese să o păstreze pentru că cineva fusese amabil cu el și-i oferise sprijinul pe care nu-l primise de la mine.

Și acest gând a fost cel care a hotărât lucrurile.

Am ajuns la școală la timp. Ușile erau încă deschise și câțiva părinți și copii mișunau la locul de joacă. Mă gândeam să merg la biroul directoarei – și aș fi făcut-o în caz de nevoie –, dar biroul ei avea o intrare de siguranță care îl separa de restul școlii. Aici, aș putea intra direct dacă trebuia.

Am intrat alergând pe poartă, cu inima bătând să-mi sară din piept, chiar pe lângă Karen, care tocmai pleca.

— Tom!

— Un minut.

Doamna Shelley stătea lângă ușa deschisă, iar ultimul copil a intrat în clasă, trecând pe lângă ea. S-a alarmat când m-a văzut. Mi-am închipuit că arăt la fel de surescitat cum mă simțeam.

— Domnule Kennedy!

— Cine a desenat asta?

Am desfăcut foaia de hârtie și i-am arătat imaginea fluturelui.

— Cine a desenat-o?

— Eu nu!

— *Jake a dispărut*, am spus. Înțelegeți? Cineva mi-a răpit fiul. Jake a venit acasă cu această imagine după prima zi de școală. Trebuie să știu cine a desenat-o.

Ea clătină din cap. O copleșisem cu prea multe informații, iar ea era incapabilă să le proceseze și mi-am învins dorința de a o apuca de umeri, de a o zgâlțâi, ca să o fac să *înțeleagă* cât de important era acest lucru. Karen stătea lângă mine, mi-am dat seama, sprijinindu-și ușor mâna de brațul meu.

— Tom. Încearcă să te calmezi.

— Sunt calm. Nu mi-am luat privirea de la doamna Shelley cât pipăiam cu degetele imaginea fluturelui. Cine i-a desenat asta lui Jake? Un alt copil? Un profesor? Dumneata?

— Nu știu!

Era agitată. O speriam.

— Nu sunt sigură. Se poate să fi fost George.

Am strâns hârtia și mai tare.

— George?

— Este unul dintre asistenții noștri. Dar...

— E aici acum?

— Ar trebui să fie.

Ea aruncă o privire înapoi și atât mi-a trebuit să trec pe lângă ea pe coridor, dincolo.

— Doamnule Kennedy!

— Tom!

Le-am ignorat pe amândouă, aruncând o privire spre vestiar, în lateral, unde copiii din clasa lui Jake își agățau lucrurile – unde ar fi trebuit să fie și *Jake* – și apoi am luat-o la fugă făcând colțul înainte și intrând în holul principal, plin de copii ce încercau din toate părțile să intre în sălile de clasă. M-am așezat între ei, apoi m-am oprit în mijloc, holul învârtindu-se în jurul meu în timp ce-l măsuram cu privirea, fără să știu în ce sală de clasă trebuia să fie Jake și unde ar putea fi *George*. Dădusem de belea, știam asta în adâncul meu, dar nu conta pentru că, dacă nu-l găseam pe Jake, viața mea s-ar fi sfârșit oricum, iar dacă George era aici, atunci nu-i putea face rău.

Adam.

L-am recunoscut pe fiul lui Karen punând sticla de apă într-un cărucior

în celălalt capăt al holului, apoi intrând pe o ușă. Am fugit înspre el, observând unul dintre recepționiști și un bărbat mai în vârstă, îngrijitorul, îndreptându-se pe un coridor îndepărtat spre hol. Doamna Shelley trebuie să fi sunat înainte. Am intuit că un intrus în școală ar justifica o asemenea acțiune.

— *Domnule Kennedy!* strigă recepționistul.

Dar am ajuns în sala de clasă înaintea lor și am intrat repede, cu grijă să nu dau buzna peste copiii din fața mea. Încăperea era o explozie cacofonică de culoare, cu pereții zugrăviți în galben și împodobiți cu ceea ce păreau a fi sute de foi laminate: orare; desene cu fructe și numere; mici personaje din desene animate care îndeplinesc sarcini, cu meseriile scrise lângă ele. M-am uitat după un adult peste mulțimea de mese și scaune minuscule. O femeie mai în vârstă stătea în celălalt capăt al camerei, privindu-mă încurcată, atașând un registru de un clipboard; era singurul adult pe care îl vedeam.

Și atunci am simțit o mână pe braț.

M-am întors și l-am văzut pe bătrânul îngrijitor stând lângă mine, cu o expresie fermă pe chip.

— Nu ai ce căuta aici.

— În regulă.

Mi-am stăpânit pornirea de a-i lua mâna de pe mine. N-avea rost – oricine o fi fost George, nu era aici. Dar frustrarea la gândul ăsta m-a făcut să-i înlătur mâna de pe mine.

— În regulă.

Pe hol, îngrijitorul închise ușor ușa sălii de clasă. Doamna Shelley venea spre mine, cu telefonul în mână. M-am întrebat dacă îl folosisese deja pentru a chema poliția. Dacă da, poate că începeau să mă ia în serios acum.

— Domnule Kennedy!

— Știu. Nu ar trebui să fiu aici.

— Ați intrat fără permisiune aici.

— Puneți-mă pe galben.

A început să spună ceva, dar s-a oprit. Părea foarte îngrijorată.

— Spuneți că Jake lipsește?

— Da, am zis eu. Cineva l-a luat aseară.

— Îmi pare rău. Nu pot să-mi imaginez ce... în mod evident, înțeleg de ce sunteți supărat.

Nu eram sigur de asta. Mă străbătea panica precum un fir de curent.

— Trebuie să-l găsesc pe George, am spus.

— Nu este aici.

Recepționista. Stătea cu brațele încrucișate și părea mult mai neîngăduitoare decât doamna Shelley.

— Unde este? am întrebat.

— Ei bine, îmi *închipui* că acasă. A sunat să spună că-i bolnav în urmă cu puțin timp.

Am devenit mai alarmat, căci nu putea fi o coincidență. Și însemna că era cu Jake *chiar acum*.

— Unde locuiește?

— Nu pot da detalii despre personalul instituției.

M-am gândit să trec pe lângă ea și să intru în biroul principal. Îngrijitorul stătea acolo, blocând drumul, dar era un bărbat de șazeci de ani și ieșeam învingător dintr-o bătaie cu el, la o adică. Aș fi răspuns poliției și acuzațiilor în cazul ăsta și ar merita dacă aș avea suficient timp în birou să cercetez dulapurile și să găsesc informațiile dorite. Dar nu mi-ar fi deloc de folos dacă nu puteam să ajung acolo. Și nici nu-l mai puteam ajuta pe Jake dacă mă arestau.

— Veți da poliției informațiile? am întrebat.

— Desigur.

M-am întors și am traversat holul, înapoi pe unde am venit. M-au urmat, asigurându-se că am plecat. Odată ajuns afară, au închis și încuiat ușa în spatele meu. Locul de joacă era aproape gol acum, iar Karen mă aștepta lângă poartă, cu o privire neliniștită pe chip.

— Mulțumesc, la naiba, spuse ea. Știi că ai fi putut fi arestat pentru asta?

— Trebuie să-l găsesc.

— Pe George ăsta? Cine e?

— Asistentul de învățător la clasă. A desenat ceva de copiat pentru Jake – un fluture. Unul dintre cei pe care l-au găsit lângă cadavrul din garaj.

Karen părea sceptică. Și auzindu-mă spunând-o din nou cu voce tare, nu o învinovăteam. Dar la fel ca în cazul lui Beck, era imposibil să îi facem pe ceilalți să înțeleagă despre ce-i vorba. Persoana care-l luase pe Jake știa despre rămășițele umane din garaj, așa că fluturii și băiatul din podea îi erau și ei cunoscuți. Fiul meu nu era medium. Era singur și vulnerabil și aflase de lucrurile astea de la cineva. De la cineva care intrase în contact cu el.

Cineva în contact cu el chiar acum.

— Poliția? întrebă Karen.

— Nici ei nu mă cred.

Oftă.

— Știu, am spus. Dar am *dreptate*, Karen. Și trebuie să-l găsesc pe Jake. Nu pot suporta gândul că ar fi rănit. Că nu e cu mine. Toate astea sunt din vina mea. Trebuie să-l găsesc.

A tăcut o clipă, gândindu-se la asta. Apoi oftă din nou.

— George Saunders, spuse ea. Este singurul George de pe site-ul școlii. Am obținut adresa lui în timp ce erai înăuntru.

— Hristoase!

— Ți-am spus, zise ea. Mă pricep să aflu lucruri.

Șaizeci și unu

— Nu cred că ar trebui să desenezi asta.

Se simțea emoția fetei în glas. Făcea pași înainte și înapoi în micul dormitor al mansardei. Din când în când, se oprea și se uita în jos la ce desena el. Înainte de asta, ea nu mai zisese nimic, dar atunci desenase așa cum trebuia casa și grădina ei dichisită, copiind scena complicată pe care George o desenase pentru el. Înainte să renunțe și să înceapă să deseneze o scenă de luptă în loc de ce trebuia.

Trasa cercuri rotunde, unele după altele.

Câmpuri de forță. Sau portaluri. Nu se putea hotărî și nici nu prea conta. Ceva care să-l protejeze sau unde să evadeze: una din două. Orice l-ar face să se simtă în siguranță sau l-ar scăpa de aici, de George, de prezența îngrozitoare care îi dădea palpitații la gândul că se afla în josul scărilor. Nu era sigur că George chiar încuiase ușa când plecase mai devreme și a crezut că fetița dorea ca el să se strecoare jos și să încerce yala. În niciun caz. Chiar de avea calea liberă către ușa de la intrare, nu era...

— Te rog, oprește-te, Jake.

Și a făcut-o. Mâna îi tremura atât de tare că abia putea ține pixul. Îl apăsa atât de puternic, încât portalul desenat începea să se rupă o dată cu hârtia.

— Am făcut cât de bine am putut, spuse el. N-o pot face.

George îi oferise patru coli pe care să lucreze, iar el încercase deja să reproducă imaginea casei și a grădinii. Dar era prea complicat. O parte din el bănuia că George făcuse asta în mod deliberat, că era un test, la fel ca micul dejun dezgustător. În legătură cu testele de la școală, se putea spune că profesorii *voiau* să te treacă, dar el nu credea că George dorea asta. Când doamna Shelley l-a pus pe culoarea galbenă încă din prima zi, Jake a crezut că probabil a făcut-o din greșală. Dar când venea vorba de George, simțea că ar fi căutat orice scuză să-l penalizeze.

Încercase, totuși. Făcuse tot posibilul. Și mai rămăsese o foaie, așa că desenă o luptă. E bine să fii creativ, nu-i așa?

Lui tati i-au plăcut întotdeauna desenele lui.

Dar nu voia să se gândească acum la tati. Începu să deseneze din nou. În cerc. Și poate fetița avea dreptate, dar acum nu se mai putea opri. Atât putea face să-și mai stăpânească panica, chiar dacă mâna lui părea să-i fi scăpat cu totul de sub control, așa că poate *intrase* în panică până la urmă.

Se deschise ușa în josul scării.

Tot în cerc.

Se auzeau urme de pași urcând la etaj.

Și atunci scăpă atât de multă cerneală pe foaie, că se rupse hârtia. Imaginea se sparse.

Ești în siguranță acum, gândi Jake.

Și apoi George intră în cameră.

Zâmbea, dar totul era straniu. Jake se simțea de parcă George ar fi îmbrăcat un costum de părinte, doar că nu i se potrivea și îl deranja, iar ceea ce voia cu adevărat să facă era să scape de el cât mai repede. Jake nu voia să vadă ce era dedesubtul hainelor. Se ridică și inima îi tremura la fel de tare ca trupul.

— Și acum, zise George venind spre el, să vedem cum te-ai descurcat!

Se opri aproape de el. Putea vedea poza.

Zâmbetul îi dispăru.

— Ce dracu' e asta?

Jake clipi la auzul înjurăturii, dându-și seama că avea lacrimi în ochi. Începuse să plângă fără să-și dea seama, iar dorința de a se lăsa în voia lor – să cedeze și să suspine – era irezistibilă. Numai că privirea de pe chipul lui George l-a oprit. George nu și-ar dori emoții adevărate. Dacă Jake ceda, George ar aștepta pur și simplu până când termina, apoi i-ar da motive să plângă cu adevărat.

— Nu asta ți-am spus să desenezi.

— Arată-le pe celelalte, spuse repede fetița.

Jake își frecă ochii și apoi îi arătă desenele pe care trebuia să le facă. *Vreau la tati.* Cuvintele îi stăteau pe buze, așteptând să fie rostite.

— Am făcut tot posibilul, zise el. N-am reușit.

George privi în jos, examinând imaginile absent. Camera se cufundă în tăcere timp de câteva secunde, amenințarea plutind în aer.

— Nu sunt suficient de bune.

Replica l-a zguduit pe Jake, deși nu se aștepta. Știa că nu se pricepe la desenat, dar tati spunea întotdeauna că îi plac desenele lui, indiferent cum ieșeau, pentru că...

— Am făcut tot ce mi-a stat în puteri.

— Nu, Jake. E evident că *nu*. Pentru că te-ai dat bătut, nu-i așa? Aveai o altă foaie pe care să exersezi și ai decis să faci... *asta* în loc.

George își flutură mâna disprețuitor la scena bătăliei.

— Lucrurile din casa asta costă bani. Nu le irosim.

— *Cere-ți scuze*, îl îndemnă fetița.

— Îmi pare rău, domnule.

— Nu ajung scuzele, Jake. Chiar deloc.

George îl privea pătrunzător. Părea că se sforța să nu-și piardă cumpătul, căci mâinile îi tremurau. Și Jake știa că desenul era doar o scuză. În adâncul lui, George *voia* să-și verse mânia asupra lui. Mâinile îi tremurau pentru că încerca să decidă dacă acest desen provocase destule daune ca el să acționeze.

Se hotărî.

— Trebuie să fii pedepsit pentru ce-ai făcut.

George rămase nemișcat. Își părăsea costumul. Jake putea vedea toată bunătatea și bunăvoința dispărând, de parcă s-ar fi prefăcut dintotdeauna și erau lucruri la fel de ușor de lepădat ca dezbrăcarea unui tricou. Se afla în fața unui monstru. Și era singur aici cu el. Și urma să-i facă rău.

Jake se retrase până când gambele îi ajunseră la pātuț.

— Vreau la tăticol meu.

— Ce?

— Tati! Vreau la tati!

George se apropia, iar Jake sări la sunetul unei alarme undeva, jos, în casă și George se opri. Întoarse capul foarte ușor înspre scară. Restul corpului rămase înclinat spre Jake.

Nu e o alarmă, realiză Jake.

Cineva suna la soneria ușii.

Șaizeci și doi

La primul etaj, întunecat de furie, Francis o zbughi în dormitor și trase pe el un halat alb. La urma urmei, se presupunea că e bolnav. De asemenea, se strădui să își păstreze calmul suficient cât să mascheze furia pe care o simțea. Cu toate acestea, era bine s-o țină la suprafață. Accesibilă. I-ar putea fi de folos.

Naiba s-o ia de sonerie!

Încă suna. Se îndreptă spre parter. Se gândi că nu putea fi poliția. Dacă ceva i-ar fi adus vreodată la ușa lui, sosirea lor s-ar fi lăsat cu mult mai puțină curtoazie. Privi prin vizorul de la ușa din față, în timp ce soneria îi răsuna tare și neîncetat în urechi. Prin sticlă, vedea ca un pește treptele și grădina și dădu cu ochii de Tom Kennedy sprijinit de sonerie, cu o privire hotărâtă și sălbatică pe față. Francis se trase ușor înapoi. Cum dracu' îl găsisse Kennedy? Ce l-ar fi putut aduce aici, fără poliție?

Și de ce și-ar mai dori fiul înapoi?

Francis se dădu înapoi din ușă. Nu era nevoie să-i răspundă – cu siguranță Kennedy va dispărea curând. Era o nebunie să-și închipuie că bărbatul ar mai putea zăbovi mult pe-acolo.

Și totuși, soneria suna în continuare.

Lui Francis îi veni din nou în minte privirea de pe chipul bărbatului și se întrebă dacă Kennedy nu cumva era nebun. Dacă așa ajungea un bărbat după pierderea unui copil, chiar și unul teribil de neîngrijit, ca Jake.

Sau, dacă, poate, el a fost cel care a judecat greșit lucrurile.

Își rezemă fruntea de ușă, la câțiva centimetri de bărbatul de-afară, simțind prezența lui Kennedy ca pe o furnicătură pe creier. Să fi fost Jake iubit, până la urmă? Să-i fi păsat tatălui său atât de mult de el încât răpirea îl dusesse în astfel de extreme? Ideea îi transmise lui Francis un mare sentiment de pierdere și neajutorate. Nu era *drept* dacă așa ar sta lucrurile. Nimic din toate astea nu era drept. Băieții nu însemnau atât de mult pentru nimeni. El o știa în adâncului sufletului, dar acum era sigur. Nu însemnau nimic. Nu meritau nimic altceva decât...

Continua să se audă soneria.

— În *regulă!* strigă el cu voce tare.

Kennedy trebuie să-l fi auzit, dar nu renunță. Francis intră repede în bucătărie, alege un cuțit mic și ascuțit din uscătorul de vase și îl vârî în

buzunarul halatului. În cele din urmă, soneria se opri. Francis încercă să scape de senzația de înfrângere din interiorul lui și îi reveni furia, pe care o ascundea de pe chip.

Scapă de el.

Ocupă-te de băiat.

Apoi afișă cel mai bun chip cu puțință și se întoarse spre ușă.

Șaizeci și trei

— În regulă!

Am rămas atât de surprins când am auzit vocea din dosul ușii, încât am uitat să-mi iau degetul de pe sonerie.

Renunțasem să aștept să răspundă cineva. Ajunsesem într-un punct în care nu prea mai aveam nicăieri unde să mă duc și nimic altceva de făcut. Nici nu eram sigur de cât timp mă aflam acolo. Eram pornit să sun la ușă, de parcă așa, prin sunetul soneriei, îl puteam salva cumva pe Jake.

Am făcut un pas înapoi, apoi m-am întors și m-am uitat la Karen. Ea aștepta în mașină, mă privea neliniștită, ținând telefonul la ureche. A insistat să sune la poliție, așa că am lăsat-o să-i ofere informații comisarului Beck. Acum se uita la mine clătinând din cap.

M-am întors spre ușă, fără să știu ce avea să se întâmple în continuare. Eram cu adrenalina la maximum de când analizasem Pachetul cu Lucruri Speciale al lui Jake, iar acum, că ajunsesem aici, habar nu aveam ce naiba să-i spun lui George Saunders sau ce aveam de gând să fac.

O cheie în yală.

Mi-a revenit amintirea tatălui meu, de aseară. Rănile care i-au fost provocate. Era un om în formă, capabil și totuși cel care îl atacase îl pusese la pământ cu ușurință. Fusese neînarmat și poate luat prin surprindere, dar chiar și așa. Cu ce puteam fi de folos?

Nu cântărisem lucrurile destul de bine.

Ușa se deschise.

M-am așteptat să fie și un lanț la ușă, să-l văd pe Saunders doar pe jumătate, cu o privire vinovată pe chip. Dar el deschisese ușa larg și încrezător, iar eu am rămas surprins la vederea lui. Părea un om obișnuit în toate privințele și, deși bănuiam că are vreo douăzeci de ani, părea mult mai tânăr. Îți dădea un sentiment delicat, copilăresc. Nu credeam să fi văzut vreodată pe cineva care să pară atât de inofensiv.

— George Saunders? am întrebat.

El încuviință din cap somnoros, apoi își trase halatul alb pe care îl purta strâns în jurul lui. Părul negru îi era ciufulit și neîngrijit, iar expresia de pe fața lui sugera că tocmai se trezise și părea amărât și ușor iritat.

— Lucrezi la școala Rose Terrace, nu-i așa?

Se uită la mine pieziș.

— Da. Așa e.

— Fiul meu merge acolo. E posibil să-ți fie elev.

— Oh! Ei bine, nu, nu predau. Sunt doar asistent.

— Clasa a treia. Jake Kennedy.

— Corect. Da, cred că este la mine în clasă. Dar ceea ce am vrut să spun este că trebuie să vorbiți cu învățătoarea.

Se încruntă, mai mult chior de somn decât suspicios, de parcă gândul abia îi venise în minte.

— Și asta la *școala*. Chiar, cum ați făcut rost de adresa mea?

M-am uitat la el. Era palid la față și tremura ușor, în ciuda căldurii dimineții. Chiar părea *bolnav*. Și da, ușor deranjat de prezența mea, dar nu de faptul că eram eu, în special.

Pur și simplu, se simțea nelalocul lui că un părinte îi apăruse la ușă.

— Nu-i vorba de activitatea sa școlară, am spus.

— Despre ce este vorba atunci?

— Jake a dispărut.

Saunders clătină din cap, fără să înțeleagă.

— Cineva *l-a răpit*, am spus. La fel ca pe Neil Spencer.

— Dumnezeu!

Părea cu adevărat îngrozit de idee.

— Îmi pare tare rău. Când s-a întâmplat?...

— Noaptea trecută.

— O, Doamne, spuse el din nou, apoi închise ochii și își trecu mâna peste frunte. Este îngrozitor. Îngrozitor. N-am prea avut de-a face cu Jake, dar pare un copil tare simpatic.

El e, mi-am zis. Dar am remarcat și utilizarea prezentului de către Saunders și am început să mă îndoiesc și mai mult de mine. Dovada care m-a condus aici era subțire ca hârtia și, în carne și oase, Saunders părea un om care n-ar fi făcut rău nici unei muște. Și nici n-ar fi *putut*. Și se arată cu adevărat surprins de vestea că Jake fusese răpit – supărat chiar.

I-am arătat imaginea cu fluturele.

— Ai desenat tu asta pentru el?

Saunders se holbă la ea.

— Nu. Nu am mai văzut-o până acum.

— Nu ai desenat-o tu?

— Nu.

Făcu un pas înapoi. Țineam foaia de hârtie în sus, mâna îmi tremura, iar

el răspunse exact așa cum ar face-o oricine confruntat cu un bărbat ca mine, în pragul ușii.

— Și cum rămâne cu băiatul din podea? am întrebat.

— Ce?

— *Băiatul din podea.*

Se holbă la mine, cu groază, de data asta. Era genul de oroare care venea din înțelegerea treptată a faptului că e acuzat de ceva și, dacă se prefăcea, era un actor fenomenal.

E o greșeală, mi-am spus.

Dar chiar și așa.

— Jake! am strigat pe lângă el.

— Ce faci?

M-am sprijinit de rama ușii, aproape să dau piept în piept cu Saunders și am strigat din nou.

— *Jake!*

Niciun răspuns.

După câteva secunde de tăcere, Saunders înghiți în sec. Zgomotul produs se auzi suficient de tare cât să-l percep și eu.

— Domnule... Kennedy?

— Da.

— Înțeleg că sunteți supărat. Înțeleg *cu adevărat*. Dar mă speriați. Nu știu ce se întâmplă, dar cred că ar trebui să plecați acum.

M-am uitat la el. I se vedea frica în ochi și o simțeam și eu. Întregul corp îi tresărea ca înghețat. Era genul de om timid pe care îl doborai doar ridicând vocea și se părea că ajunsese la jumătatea drumului.

Saunders spunea adevărul.

Jake nu era aici și eu...

Și eu...

Am scuturat din cap, făcând un pas înapoi.

Eram pierdut. Complet pierdut. A fost o greșeală să vin aici. Trebuia să fac ceea ce mi se spusese și să mă întorc acasă la Karen înainte să mai fac rău. Înainte să stric treaba mai mult decât reușisem deja.

— Îmi pare rău, am spus.

— Domnule Kennedy...

— Îmi pare rău. Plec acum.

Șaizeci și patru

Așteptați aici.

Ce-i mai rămânea de făcut? Nimic.

Jake stătea în pat, cu mâinile încleștate de margini. Când George plecase, încuiase ușa din josul scărilor. Soneria încă răsuna atunci. Sunetul continuase încă un minut înainte de a se opri și astfel Jake presupuse că George trebuia să fi răspuns și probabil că vorbea cu cel care se afla la ușă. Altfel, cu siguranță s-ar fi întors aici. Făcând ceea ce plănuse să facă înainte să fie vizitat de oricine era jos.

Poate nu, dacă sunt băiat cuminte, se gândi el.

Poate că dacă îl aștepta aici, George îl va simpatiza din nou.

— Știi că nu este adevărat, Jake.

Întoarse capul. Fetița era așezată pe pat, lângă el și avea din nou o față serioasă. Dar era altfel acum. Arăta speriată, dar și plină de hotărâre netulburată.

— E un om rău, spuse ea, și vrea să te rănească. Și o să-ți facă rău dacă îl lași.

Jake mai să izbucnească în plâns.

— Și cum să-l opresc *eu*?

Zâmbi ușor, de parcă amândoi știau răspunsul la această întrebare. *Nu, nu, NU*. Jake privi spre colțul camerei, la coridorul scurt care ducea spre scări. Nu putea să coboare acolo. Nu putea înfrunța ceea ce l-ar putea aștepta la capăt.

— Nu pot face asta!

— Și dacă-i tati la ușă?

Jake se gândise și el la asta, deși abia îndrăznise. Poate că tati *voia* să-l găsească până la urmă și că, într-un fel, o făcuse și se afla jos acum.

Nu-și făcea atâtea speranțe.

— Tati ar veni să mă ia.

— Numai dacă știe că ești aici. S-ar putea să nu fie sigur. Poate că-i cazul să vă întâlniți la jumătatea drumului.

Jake scutură din cap. Era prea mult pentru el.

— Nu pot să mă duc acolo jos.

Fetița tăcu o clipă.

— Povestește-mi coșmarul, spuse ea liniștită.

Jake închise ochii.

— Este vorba despre clipa în care ai găsit-o pe mami, nu-i așa?

— Da.

— Și n-ai mai spus *nimănui* despre asta, nici măcar lui tati. Pentru că te sperie tare. Dar îmi poți spune mie acum.

— Nu pot.

— Ba poți, șopti ea. Te ajut eu. Intri în camera din față și casa pare goală. Tati nu este acolo, nu-i așa? El e încă afară. Deci treci prin camera din față.

— Nu, spuse Jake.

— Afară e soare.

Închise ochii strâns, dar nu-l ajuta cu nimic. Își amintea raza de lumină naturală pătrunzând prin vechea lor fereastră din spate.

— Mergi atât de încet, pentru că simți că ceva nu e în regulă. Ceva lipsește. Cumva, știi deja asta.

Acum putea vedea ușa din spate, peretele, balustrada. Toate dezvăluite în etape.

Și apoi...

— Și atunci o vezi, spuse fetița. Nu-i așa?

Ăsta nu era un coșmar, așa că nu avea cum să se trezească și să oprească apariția imaginii. Da, a văzut-o pe mami. Stătea întinsă în josul scării, cu capul înclinat într-o parte și cu obrazul lipit de covor. Fața ei era palidă, chiar ușor albăstruie, iar ochii, închiși. Făcuse un atac de cord, i-a spus tati după aceea, dar nu avea sens, deoarece asta păteau persoanele în vârstă. Dar tati a spus că uneori li se întâmplă și celor mai tineri, dacă inimile lor sunt prea... și atunci se puse jos și începu să plângă. Plângeau amândoi.

Dar asta a fost mai încolo. În acel moment, doar stătea acolo, înțelegând ceea ce vedea într-un mod în care mintea lui nu putea percepe, deoarece sentimentele erau prea puternice.

— Am văzut-o, spuse el.

— Și?

— Și era mami.

Doar mami. Nu un monstru. Monstruos era cum îl făcuse să se simtă și ce însemna evenimentul. În acel moment, părea că o parte din *el* era acolo și că nu va avea niciodată cuvinte să descrie lumea emoțiilor care explodau în el, la fel de tare ca Big Bang-ul la crearea Universului.

Dar fusese doar mami. Nu trebuia să se sperie de ea.

— Trebuie să coborâm acum.

Fetița și-a pus mâna pe umărul lui.

— N-ai de ce să te sperii.

Jake deschise ochii și se uită la ea. Era încă acolo și, într-un fel, mai adevărată ca niciodată și nu credea că văzuse vreodată pe cineva care să-l iubească atât de mult.

— Vii cu mine? întrebă el.

Ea zâmbi.

— Bineînțeles că vin. *Întotdeauna*, băiatul meu minunat.

Apoi se ridică, se întinse și-l luă de mână, ajutându-l să se ridice în picioare.

— Și cum suntem noi? întrebă ea.

Șaizeci și cinci

— Îmi pare rău. Plec acum.

Nici nu eram sigur cui îi ceream scuze. Lui Saunders, am presupus, că ajunsese la ușa lui și-l acuzasem, înspăimântându-l, fără nicio dovadă reală. Dar și scuzele au mers mai departe de-atât. I le adresam lui Jake. Rebeccăi. Mie însumi. Într-un fel sau altul, dezamăgisem pe toată lumea.

M-am uitat înapoi spre Karen. Încă ținea telefonul la ureche, dar clătina din cap spre mine din nou.

— Uite, spuse Saunders prudent. E în regulă. Cum spuneam, știu că sunteți supărat. Și nu-mi pot imagina prin ce treceți acum. Dar...

— Știu, am spus.

— Voi vorbi cu poliția dacă e *nevoie*. Și sper să-l găsiți. Pe fiul dumneavoastră. Sper să fie totul o mare încurcătură.

— Mulțumesc.

Am încuviințat din cap și, chiar când voiam să mă întorc la mașină, am auzit un zgomot venind de undeva din casă, în spatele meu. M-am oprit. Apoi m-am întors spre Saunders. Era un sunet îndepărtat și cineva striga, dar atât de nedeșluit încât abia se auzea.

Saunders îl auzise și el. Expresia de pe chipul lui se schimbase în timp ce eram cu spatele la el și nu mai părea atât de bolnav și nici moale sau inofensiv. Era ca și cum umanitatea din el nu fusese decât o mască și acum se debarasase de ea, iar eu mă confruntam cu ceva complet străin.

Închise ușa repede.

— Jake!

Am apucat să pășesc pragul și să opresc ușa cu piciorul. Fu trântită agonizant pe părțile laterale ale genunchiului meu, dar am ignorat durerea și am blocat ușa, punând o mână pe toc, împingând apoi cu spatele și opintindu-mă cât de tare puteam. Saunders mormăia de cealaltă parte, opunându-mi-se. Dar eram mai voinic decât el și zvâcnirea bruscă a adrenalinei se adăuga la greutatea mea. Jake era undeva în casa asta și, dacă nu ajungeam la el, Saunders avea să-l omoare. Nu putea scăpa de asta. N-ar încerca. Dar dacă reușea să mă țină afară, tot ar putea să-l rănească pe fiul meu.

— *Jake!*

Deodată, rezistența dispăru.

Saunders trebuie să se fi îndepărtat. Ușa se deschise, iar eu m-am năpustit în camera din față și am sărit la el, mai să mă prăbușesc. M-a lovit fără vlagă într-o parte, în timp ce m-am ciocnit de el, iar apoi s-a rostogolit spre mine și am căzut amândoi, eu, deasupra lui, el, cu capul într-o parte de podeaua de lemn, eu, cu antebrațul drept peste maxilarul lui. Mâna mea stângă îi immobiliză brațul drept de podea la nivelul cotului. Se zvârcolea cu tot trupul, se lupta cu mine să scape, dar eram mai greu decât el și eram sigur că îl pot ține.

Dar se năpusti din nou împotriva mea și i-am simțit mâna în partea în care mă lovisese atât de ineficient și mă durea. Nu era o durere copleșitoare în sine, dar îmi făcea rău și mă simțeam îngrozitor. O durere adâncă, interioară, nedreaptă. Am aruncat o privire în jos și am văzut cum își apăsa pumnul în mine, sângele pătând apoi halatul alb pe care îl purta.

Ținea cuțitul undeva înăuntrul meu, iar când s-a prăbușit pe mine, urlând de furie, am țipat din toți rărunchii.

Jake!

Nu eram sigur dacă îl strigasem sau totul a fost în mintea mea. Saunders se apropia cu dinții de fața mea, scuipând și încercând să mă muște. Încercam să-l țin la distanță în timp ce vederea mi se încețoșa la margini. Și apoi, când s-a ridicat din nou, zvârcolindu-se, lama cuțitului s-a mișcat în mine, iar vederea mi s-a încețoșat de tot. Dacă îl lăsam să se ridice, m-ar ucide acum și apoi l-ar omorî și pe Jake, așa că l-am țintuit și mai tare la podea și a învărtit iar cuțitul în rană, iar privirea încețoșată mi s-a transformat în lumină albă care îmi umplea treptat vederea. Dar nu-l puteam lăsa să se ridice. Îl țineam jos și-l lăsam să mă omoare.

Jake!

Auzeam un ciocănit și strigăte de undeva de deasupra mea. Puteam distinge cuvintele acum. Fiul meu era acolo și mă chema.

Jake.

Ceața dispăruse, iar lumina mă copleșea.

Îmi pare rău.

Șaizeci și șase

Adrenalina te trezea cum nimic altceva n-o făcea.

Francis Carter, își zise Amanda.

Sau David Parker, sau cum își mai spunea.

În departament, anchetase angajații școlii, căutând un bărbat spre 30 de ani. Lucrau patru bărbați acolo, inclusiv îngrijitorul și doar unul dintre ei se potrivea ca vârstă, aproximativ. George Saunders avea douăzeci și patru de ani, în timp ce Francis Carter trebuia să fi făcut douăzeci și șapte de-acum, dar când venea vorba de a dobândi o identitate falsă, era suficientă o vârstă similară.

Saunders a fost interogat după ce Neil Spencer dispăruse, iar răspunsurile primite n-au dat niciun motiv de îngrijorare. Citise transcrierea. Saunders se dovedise cult și convingător. Nu a avut niciun alibi pentru perioada exactă a răpirii, dar nu era ceva atât de surprinzător. Nu avea cazier. Nu emisese niciun semn de avertizare. Nimic de urmărit.

Cu excepția faptului că o nouă căutare a dezvăluit acum că adevăratul George Saunders murise acum trei ani.

În timp ce intră cu mașina pe stradă, Amanda simți că situația devine periculoasă. Parcase în vârful dealului, lângă o proprietate care părea a fi abandonată, un pic mai în jos de casa vizată, mașina sa fiind urmată de o furgonetă care trase în spatele ei și de alte două mașini care se apropiau din direcția opusă și care opriră la o distanță mică în josul dealului. Toate rămăseseră ascunse, astfel încât, dacă Saunders privea pe fereastra lui chiar acum, nu vedea nimic. Asta era important. Ultimul lucru care le mai lipsea era ca el să se baricadeze înăuntru, iar ei să aibă de-a face cu o situație care implica ostatici.

Nu că s-ar ajunge la asta, se gândi ea. Dacă ar fi încolțit, Saunders pur și simplu l-ar ucide pe Jake Kennedy.

Telefonul ei vibrase toată ziua. Se uită acum la el. Patru apeluri ratate. Primele trei proveneau de la un număr necunoscut. Al patrulea era de la spital. Ceea ce însemna că aveau noutăți despre Pete.

Se mai liniști puțin. Își aminti cât de hotărâtă fusese aseară – că nu-l va pierde pe Pete, că-l va găsi pe Jake Kennedy. Ce prostie, să gândească așa! Dar lăsa deoparte acele sentimente deocamdată, adunându-se, pentru că putea rezolva doar unul dintre acele lucruri în acest moment.

Nu se va mai prăpădi niciun alt copil cât sunt eu la datorie.

Coborî din mașină.

Era liniște pe stradă. Locul părea complet părăsit, o zonă a orașului care a murit încet, în somn. Auzi când se deschiseră ușile dubei din spatele ei și apoi târșâitul papucilor pe asfalt. În josul dealului, ofițerii se adunau pe trotuar. Planul era ca ea să intre mai întâi, să pară că a venit singură și să încerce să-l determine pe Francis să deschidă ușa și s-o lase înăuntru. În acel moment, poliția va acționa rapid și va fi pus la pământ în câteva secunde.

Însă Amanda văzu mașina lui Karen Shaw parcată în față. Și, în timp ce mergea pe stradă, își dădu seama că ușa casei lui George Saunders era deschisă și începu să alerge.

— *Toată lumea să vină aici!*

Prin grădina din față, urcă pe potecă și apoi intră pe ușa deschisă, care dădea în ceea ce s-a dovedit a fi o cameră de zi. Trupuri zăceau în dezordine pe podea, cu sânge peste tot, dar nu-ți puteai da seama cine era rănit și cine nu.

— Ajută-mă, te rog.

Era Karen Shaw. Amanda se dădu la o parte. Shaw își ținea genunchiul pe unul din brațele lui Francis Carter, încercând să-l țină nemișcat. Între ei, Tom Kennedy se împingea în Francis Carter. La rândul lui, Carter era imobilizat, cu ochii închiși, sforțându-se să se miște, chiar dacă greutatea celor doi adunată era suficientă pentru a-l ține pe loc.

De undeva de deasupra lor, Amanda auzea un zgomot ca de ciocăneală și strigăte.

Tati! Tati!

Ofițerii intrară val-vârtej pe lângă ea, o duzină acaparând scena.

— Nu-l mișca! strigă Karen. A fost înjunghiat.

Amanda putea vedea sângele care se răspândise și pătase halatul lui Carter. Tom Kennedy nu se mișca deloc. Era greu de spus dacă mai trăia sau nu – dacă l-a pierdut azi și pe el.

Tati! Tati!

Poate mai putea face ceva.

Alergă spre scări.

Partea a șasea

Șaizeci și șapte

Pete își aminti că a auzit că îți trece viața prin fața ochilor când mori.

Acum își dădea seama că-i adevărat, dar se întâmpla și când trăiai. Când de *repede* a trecut, se gândi el. În copilărie, se minunase de durata vieții fluturilor și musculițelor, cum unele mureau în doar câteva zile sau chiar ore și părea ceva de neimaginat. Dar înțelese acum că e valabil pentru toată lumea – că era doar o chestiune de perspectivă. Anii se scurgeau din ce în ce mai repede, ca prietenii care se țin de mână într-un cerc mereu în expansiune, învârtindu-se tot mai tare pe măsură ce se apropie miezul nopții. Și apoi, deodată, totul se termină.

Desfășurându-se înapoi.

Trecând prin fața ochilor tăi, așa cum i se întâmpla acum lui.

Se uită în jos la un copil care dormea liniștit într-o cameră abia luminată de becul slab din hol. Băiețelul avea părul pieptănat după urechi, cu o mână strângând-o pe cealaltă dinaintea feței, nemișcat și departe de plapuma blândă care îl învelea. Era o atmosferă calmă. Un copil, cald și iubit, dormea în siguranță, fără teamă. O carte veche, cu paginile deschise stătea pe podea, lângă pat.

Lui tati îi plăceau cărțile astea când era copil.

Și atunci văzu o străduță liniștită de țară. Era vară și totul era în floare. Se uită în jur, clipind. Gardurile de o parte și de alta a asfaltului cald erau lucioase și pline de viață, în timp ce copacii se întâlneau deasupra capului lui, frunzele lor formând un umbrar ce colora lumea în nuanțe de lămâi și limete. Fluturii zburau pe câmpuri. Ce frumos era aici! Fusese prea concentrat să observe asta înainte – prea ocupat să privească fără să vadă cu adevărat. I se arăta atât de clar acum încât se întreba cum de-a putut să fie atât de distras încât să-i scape atunci.

Aici – o licărire – era o scenă atât de odioasă încât mintea lui refuză să o accepte. Auzea bâzâitul muștelor care zburau prin aerul pătat de vin și văzu un soare supărat privind în jos spre copiii de pe podea, care nu mai erau copii și apoi, printr-un fel de milostenie, timpul curgea invers mai repede. Făcu un pas înapoi. O ușă se închise. Un lacăt zăngăni.

Nimeni n-ar trebui să vadă iadul vreodată.

Nu mai era nevoie să se uite la el niciodată.

Apoi apăru o plajă. Nisipul de sub picioare era la fel de moale și fin ca mătasea, înfierbântat de un soare alb, strălucitor, care domnea sus, pe cer. În

fața lui, marea era o spumă cu pene de argint. O femeie stătea atât de aproape de el încât putea să-i simtă părul scurt de pe braț gădilându-i propria piele. Cu cealaltă mână ținea o cameră foto, îndreptată spre amândoi. Făcea tot posibilul să zâmbească și închidea ochii strâns de la lumină. Fusese atât de fericit atunci – nu și-a dat seama la vremea respectivă, dar așa a fost. O iubea atât de mult, dar, din cine știe ce motiv, nu știa niciodată cum să-și exprime dragostea. O făcea acum; era atât de simplu privind retrospectiv. Când a fost făcută fotografia, a întors capul pentru a se uita la femeie și și-a dat voie să simtă cuvintele și să le și rostească.

Te iubesc.

Ea îi zâmbi.

Se vedea și o casă. Era urâtă, înghesuită și plină de ură, la fel ca omul de care știa că locuiește acolo și, deși nu voia să intre, nu avea de ales. Era mic – din nou copil – și asta era casa lui. Ușa din față huruia și covorul mustea de praf sub picioarele lui. Aerul era gros și cenușiu de atâtea resentimente. În camera din față, un bătrân ursuz stătea într-un fotoliu lângă foc, cu o burtă atât de mare sub puloverul murdar că i se sprijinea pe pulpe. Fața bărbatului era toată un rânjet. Îl avea pe chip întotdeauna, indiferent de motiv.

Îl dezamăgise tare. Știa bine cât de inutil era, că nimic din ce făcea nu se ridica niciodată la nivelul așteptărilor.

Dar nu era adevărat.

Nu mă cunoști, gândi el.

Nu m-ai cunoscut niciodată.

În copilărie, tatăl său fusese ca o limbă străină pe care nu a putut s-o învețe, dar pe care o vorbea fluent acum. Bărbatul voia ca el să fie altcineva și asta îl derutase. Dar putea să-l citească pe tatăl său ca pe-o carte deschisă acum și știa că nu fusese nimic niciodată despre *el* acolo. Existența lui era separată și așa fusese dintotdeauna. Nu trebuia decât să fie el însuși, dar îi luase ceva timp – prea mult timp – să înțeleagă treaba asta.

Dădu de dormitorul unui copil, mic și fără fereastră, lat cât două paturi de-o persoană.

Se întinse, respirând profund mirosul brusc familiar al cearșafurilor și al pernei. Pătura confortabilă din pătuțul lui sta ascunsă între saltea și lemn. Instinctiv, întinse mâna spre ea, împături un colț al pânzei moi în mână, îl duse la față, închise ochii și trase aer în piept.

Și-a dat seama că i-a venit sfârșitul. Încurcăturile din viața sa au fost lăsate neatînse și se întindeau ca o tapiserie înaintea lui, le vedea și le înțelegea clar acum – atât de evidente privind în urmă.

Își dorea să poată avea totul din nou.

Se deschise o ușă. Un con de lumină de pe culoarul învechit căzu peste Pete, apoi un alt bărbat intră timid în dormitor, mișcându-se încet și cu grijă, schiopătând ușor, de parcă ar fi fost rănit și corpul lui îl durea într-un fel. Bărbatul s-a apropiat de pat și, cu greu, a îngenuncheat lângă el.

După ce l-a urmărit pe Pete cum dormea o vreme, nesigur de ce avea să facă, bărbatul luă, în sfârșit, o decizie. Se aplecă și îl îmbrățișă cât putu de tare.

Și, deși Pete se pierdea în vise mai adânci de-acum, a simțit îmbrățișarea sau cel puțin și-a imaginat-o și, pentru o clipă, s-a simțit înțeles și iertat. De parcă un ciclu s-ar fi încheiat sau s-a găsit ceva.

Ca și cum o bucată lipsă din el fusese în cele din urmă pusă la loc.

Șaizeci și opt

Pe Amanda o aștepta o scrisoare, când ajunse acasă, dar nu o deschise imediat.

Evident, după ștampila închisorii Whitrow, știa de la cine venea și nu voia să se confrunte cu asta chiar acum. Frank Carter îl bântuise pe Pete timp de douăzeci de ani – își bătușe joc de el, se jucase cu el – și doar n-avea să citească, să afle cum jubilase la gândul ăsta în ziua morții lui Pete. Nu că ar fi avut Carter de unde să știe când trimise scrisoarea, desigur, dar bărbatul părea să știe cumva *totul*.

Naiba să-l ia! Avea lucruri mai bune și mai importante de făcut.

Lăsă scrisoarea pe masa din sufragerie și-și turnă serios vin în pahar, apoi îl ridică.

— În cinstea ta, Pete, spuse ea încet. Drum bun!

Și apoi, fără să vrea, i-au dat lacrimile – ceea ce era ridicol. De felul ei, nu plângea niciodată. Se mândrise dintotdeauna cu stăpânirea de sine și calmul ei. Dar ancheta o schimbase. Și cum nu era nimeni aici să vadă asta, se decise că-i mai bine să-și lase frâu liber sentimentelor. Îi dădea o senzație de bine. După un timp, și-a dat seama că nici măcar nu plângea pentru Pete, ci doar manifestarea emoțiilor din ultimele luni. Da, Pete. Dar și Neil Spencer. Tom și Jake Kennedy. Tot. Era ca și cum își ținuse respirația săptămâni întregi, iar suspinele veneau acum ca o expirație profundă, de care avea nevoie cu disperare.

A băut vinul și și-a turnat alt pahar.

Știind ce făcea acum, după ce-a vorbit cu Tom, își închipui că Pete nu ar fi dorit ca ea să se îmbete. Dar ar fi înțeles-o oricum. De fapt, își putea imagina privirea înțelegătoare pe care i-ar arunca-o dacă ar putea s-o vadă – ar semăna cu cele de dinainte. O privire care spunea: am trecut și eu prin asta și înțeleg, dar nu putem deschide subiectul, nu-i așa?

Ar fi înțeles și încă cum. Cazul Omului Șoaptă îi ocupase ultimii douăzeci de ani din viață. După tot ceea ce s-a întâmplat, își imaginează că ar putea avea și ea aceeași soartă dacă nu era atentă. Poate că era în regulă, poate chiar așa a fost *menit* să fie. Unele investigații îți rămâneau în sânge, înfigându-și ghearele și stând agățate de tine, ca să fii mereu nevoit să le tragi în urma ta, oricât de mult ai încerca să scapi de ele. Înainte de asta, nici nu-și închipuia că va fi afectată în vreun fel, ci că va depăși orice

obstacol, ca alpinistul Lyons, și nu se va lăsa doborâtă, ca Pete – dar ajunse să se cunoască mai bine de-atât. Era ceva ce n-o va părăsi mult timp. Se părea că era făcută dintr-un aluat tare, nu de genul sensibil.

Așa să fie.

Dădu vinul pe gât și-și turnă al treilea pahar.

Desigur, au existat și lucruri bune, în ciuda a tot ce s-a întâmplat, iar ele trebuie reținute. Jake Kennedy fusese găsit la timp. Francis Carter era la închisoare. Și ea va rămâne femeia care l-a prins. Muncise pe brânci, făcuse tot ce se putea și nimeni n-avea nimic să-i reproșeze. Nu pierduse timpul de pomană.

În cele din urmă, își făcu curaj și deschise scrisoarea. Era suficient de beată acum încât să nu-i mai pese de ce spune Frank Carter. Ce mai conta? Să scrie ce voia, nenorocitul. Chiar s-o scoată din sărite cuvintele lui, el tot ar fi putrezit în continuare unde era, iar ea va fi tot aici. Cu Pete a fost altceva. Asupra ei, Carter n-avea nicio influență. N-o putea răni nicicum.

O singură foaie de hârtie, aproape goală.

Dacă Peter mai poate auzi, scrise Carter, spune-i că-i mulțumesc.

★★★

Francis stătea în celula lui, așteptând.

Petrecuse aceste două săptămâni în închisoare în expectativă, dar ceva parcă se declanșase astăzi și știa că, în sfârșit, venise timpul. După ce se stinseră luminile, stătea răbdător pe patul lui suprapus, în întuneric, complet îmbrăcat, cu mâinile în șolduri. Ascultă cum ecourile metalice și șuierăturile celorlalți condamnați se stingeau treptat în jurul său. Se uita prostește la peretele opus din cărămidă nefinisată.

Așteptând.

Era om în toată firea și fără frică.

S-a făcut tot posibilul ca el să ajungă așa, desigur. Când a fost adus pentru prima dată la închisoare, arestat preventiv și încă necondamnat, gardienii dovediseră profesionalism, dar, de asemenea, nu au putut sau nu au dorit să-și ascundă ura față de el. La urma urmei, Francis ucisese un băiețel și – poate și mai rău în ochii lor – un ofițer de poliție. Strașnic l-au perchiziționat! I s-a permis să-și păstreze propriile haine, dar stătea închis singur în celulă și nu avea voie să se amestece cu ceilalți prizonieri. Cea din urmă dispoziție ar fi fost pentru propria protecție, dar a auzit deseori lovituri și zăngănituri la ușa lui, amenințări șuierate și șoptite de pe pasajul de-afară, pe care gardienii le reprimau din când în când, în rest, s-au arătat plictisiți și

nu se prea sinchiseau. Francis se gândi că se bucurau de situație.

Așa să fie.

Așteptă. Era cald în celulă, dar pielea i se făcu de găină, corpul îi tremura ușor. Nu de frică.

Pentru că era bărbat în toată firea. Și nu-i era teamă.

Prima dată, îl văzuse pe tatăl său cu o săptămână în urmă, la cantina închisorii. Chiar și la orele de masă, Francis era ținut separat de ceilalți deținuți; fusese așezat singur la o masă, cu un paznic care îl urmărea în timp ce mânca lăturile primite. Francis credea că i-au dat cele mai dezgustătoare porții posibile, dar dacă așa stăteau lucrurile, se păcăleau singuri. Mâncase mult mai prost de-atât. Și supraviețuise unui tratament mult mai dur ca ăsta. Ducând la gură o lingură de piure de cartofi rece, își zise pentru a suta oară că totul era doar un test. Oricât de tare l-ar lovi, el avea să îndure tot. Va câștiga ce...

Apoi întoarse capul și-și văzu tatăl.

Frank Carter intră pe ușa cantinei de parcă întreaga închisoare era a lui, ușor crăcănat, acaparând holul cu imensa sa prezență. Un munte de om. Gărzile, majoritatea mai scunde decât el c-un cap, păstrau o distanță respectuoasă. Îl flanca un grup de deținuți, toți purtând uniforme portocalii de închisoare, dar tatăl său ieșea în evidență printre aceștia ca lider al grupului. Nu părea să fi îmbătrânit. Lui Francis, i se părea aproape nefiresc de mare și puternic, ca și cum, dacă ar fi vrut, putea să treacă prin zidurile închisorii și să rămână neatins, doar plin de praf.

De parcă putea face orice.

— Grăbește-te, Carter.

Paznicul îl îmbrânci din spate. Francis mănca lăturile, închipuindu-și că bărbatul s-ar putea să regrete în curând că l-a provocat. Pentru că tatăl său era rege aici și asta îl făcea pe Francis un fel de prinț. În timp ce mânca, aruncă o privire spre masa unde tatăl lui era în centrul atenției. Prizonierii de acolo râdeau, dar erau prea departe ca Francis să audă celelalte zgomote și să distingă ce spuneau. Dar tatăl lui nu râdea. Și, în timp ce Francis vedea că unii dintre ei se mai uitau la el din când în când, tatăl său nu a făcut-o niciodată. Nu, Frank Carter doar mănca repede, ștergându-și din când în când barba cu un șervețel și privind direct în fața lui în timp ce mesteca, de parcă se gândea la treburi serioase.

— Am spus să vă grăbiți.

În zilele următoare, Francis îl văzu pe Carter și cu alte ocazii și, de

fiecare dată, era la fel. De fiecare dată rămânea impresionat de statura bărbatului – mereu dominând figurile din jurul său, ca un tată înconjurat de copii. Și de fiecare dată părea să nu fie conștient de existența lui Francis. Spre deosebire de adunătura de slugarnici din jurul său, nu i-au alunecat ochii niciodată în direcția lui. Dar Francis îl *simțea* constant. Singur în celulă, noaptea, tatăl său era o prezență solidă, de neatins, vibrând undeva dincolo de ușa groasă și pasajele din oțel.

Anticipase treptat momentul până azi, când știa că va veni.

Sunt un om în toată firea, își spunea Francis acum.

Și nu mi-e frică.

În închisoare era mai liniște ca niciodată. Se mai auzeau zgomote în depărtare, dar propria lui celulă era atât de cufundată în tăcere încât își auzea răsuflarea.

El a așteptat.

Și a așteptat.

Până când, în cele din urmă, a auzit urme de pași apropiindu-se de pasajul de afară, cu un zgomot pe cât de prudent, pe atât de emoționat. Cu speranță în inimă, Francis se ridică, ascultând acum mai atent. Erau mai multe persoane. Au urmat râsete ușoare, apoi șâșâiri care cereau liniște. Zornăitul cheilor în broască. Era logic – tatăl său avea acces la orice își dorea aici.

Dar zgomotul îl deranja cumva.

Dincolo de celulă, cineva îi șopti numele.

Fraaaaaancis.

O cheie se întoarse în broască.

Apoi ușa se deschise.

Frank Carter intră în celulă, iar statura sa impunătoare umplea ușa. Era suficientă lumină cât Francis să poată vedea chipul tatălui său, expresia lui și...

Și...

Era din nou copil.

Și era îngrozit.

Căci își amintea expresia de pe fața tatălui său prea bine, înfățișarea pe care o avea întotdeauna când venea noaptea în dormitorul lui și-i ordona să *se ridice, să coboare de la etaj* pentru că trebuia să vadă ceva. În acel moment, ura pe care o vedea venea din necesitate și era îndreptată spre alții, nu spre el. Dar, în sfârșit, aici și acum, nu se mai simțea constrâns.

Ajutor!

Dar nu era nimeni care să-l ajute aici. Cum nu fusese nimeni cu atâția ani în urmă. Nu avea pe cine suna să vină.

Nu existase nimeni la care să poată apela vreodată.

Omul Șoaptă se îndrepta încet spre el. Cu mâinile tremurând, Francis întinse mâna și apucă de poalele cămășii.

Apoi își trase cămașa peste față.

Șaizeci și noua

— Ești bine, tati?

— Poftim?

Am clătinat din cap. Stăteam lângă patul lui Jake, cu cartea *Puterea celor trei* în mână, deschisă la ultima pagină, privind în gol. Tocmai terminasem de citit și eram cufundat în gânduri.

— Sunt bine, am spus.

Din expresia de pe fața lui Jake se vedea clar că nu mă credea – și, desigur, avea dreptate: nu mă simțeam bine deloc. Dar nu voiam să-i spun adevărul, că în acea zi mi-am văzut tatăl la spital pentru ultima dată. Poate îi voi povesti la un moment dat, dar erau atâtea lucruri pe care nu le știa și nu eram sigur că voi găsi cuvintele potrivite ca să-i explic totul sau ca să-l fac să înțeleagă.

Nu se schimbase nimic din acest punct de vedere.

— E doar din cauza cărții ăsteia.

Am închis-o și am mângâiat ușor coperta cu mâna.

— Nu am mai citit-o de când eram copil și cred că mi-a trezit amintiri uitate de mult timp. M-a făcut să mă simt copil din nou.

— Nu cred că ai fost copil vreodată.

Am râs.

— Greu de crezut, nu? Îmbrățișare?

Jake își trase cearșaful deoparte și se cațără pe mine. Am pus cartea pe genunchi.

— *Cu grijă! Încet!*

— Scuze, tati!

— E în regulă. Îți amintesc, doar.

Trecuseră aproape două săptămâni de când fusesem rănit în acel atac de George Saunders, bărbatul despre care aflasem că se numise odinioară Francis Carter. Încă nu știam sigur cât de aproape fusesem de moarte în acea zi. Nici nu-mi mai aminteam multe. Vedeam ca prin ceață tot ce se întâmplase în acea dimineață, ca și cum panica pe care o resimțisem aruncase niște pete negre pe întâmplările trăite și nu mi le puteam aduce aminte. Prima zi petrecută în spital trecuse monoton; reveneam încet la viață. Jumătate din cap îmi era bandajat. Și o parte din corp. Nu puteam să mă sprijin bine pe un picior și îmi treceau prin minte o grămadă de scene ca

într-un coșmar: Jake mă striga; disperarea pe care o simțeam; *nevoia* de a ajunge la el.

Fusesem gata să mor pentru el.

Acum mă îmbrățișa ușor. Chiar și așa, trebuia să mă abțin să nu strig de durere. Am fost recunoscător că nu voia să-l iau în brațe să-l car pe scări în sus și în jos sau prin casă. După tot ce i se întâmplase, mă temeam să nu fie teribil de speriat și să nu-și reia vechile obiceiuri; însă adevărul era că făcuse față ororilor din acea zi mai bine decât îmi imaginasem. Poate se descurcase chiar mai bine decât mine.

L-am strâns și eu tare în brațe. Doar atât puteam face. Și după ce s-a dus înapoi în pat, l-am privit un moment din pragul ușii. Părea atât de liniștit întins în pat, în siguranță, la căldură, cu Pachetul cu Lucruri Speciale pe podea, alături de el. Nu i-am spus că verificasem pachetul dimineață, nici nu am vorbit despre ce găsisem acolo, nu i-am spus nici adevărul despre fetiță. Cel puțin pentru moment, nu-mi găseam cuvintele potrivite.

— Noapte bună, amice! Te iubesc!

Am căscat.

— Și eu te iubesc, tati!

Coboram și urcam greu scările acum, așa că, după ce am stins lumina, m-am dus în dormitor și am rămas acolo o vreme, așteptând ca el să adoarmă. M-am întins în pat și am deschis laptopul, concentrându-mă pe fișierul recent creat și citind ce am scris acolo.

Rebecca.

Știu, exact ce crezi despre asta, deoarece ai fost întotdeauna mult mai practică decât mine. Vrei să-mi vad de viața mea. Vrei să fii fericit.

Și așa mai departe. Mi-a luat un moment să înțeleg ce scrisesem, deoarece nu mă atinsesem de document din acea seară petrecută în casa conspirativă, care acum mi se părea că era dintr-o altă viață. Era vorba despre Karen – mă simțeam vinovat că țineam la ea. Și asta mi se părea din altă viață. Venise la spital să mă vadă. Îl luase pe Jake de la școală și mă ajutase la treburile casei în timp ce mă recuperam încet. Ne apropiasem mult unul de celălalt. Ceea ce se întâmplase ne apropia, dar ne și îndepărtase de la cursul firesc al evenimentelor, iar acel sărut nu mai avusese loc. Însă simțeam că era acolo, aștepta.

Vrei să fii fericit.

Da.

Am șters tot, cu excepția numelui Rebeccăi.

Intenționasem să scriu despre viața mea cu Rebecca, despre durerea pe care mi-o provocase moartea ei și despre cum mă afectase pierderea ei. Aveam în continuare această intenție, deoarece simțeam că este o parte importantă din ceea ce scriam. Nu-și încheiase existența când i se curmase firul vieții. Și, chiar dacă nu cred în existența fantomelor, așa stăteau lucrurile. Dar mi-am dat seama acum că era mult mai mult, că doream să pun totul pe hârtie. Adevărul despre tot ce se întâmplase. Domnul Noapte. Băiatul din podea. Fluturii. Fetița cu rochița ciudată.

Și, desigur, despre Omul Șoaptă.

Era un proiect dificil, deoarece totul era un talmeș-balmeș în mintea mea, cu multe necunoscute pe care, poate, nu le voi descifra niciodată. Dar, din nou, nu știam care era problema în sine. Adevărul despre un lucru poate fi perceput și prin simțuri, nu doar prin fapte.

Mă holbam la ecran.

Rebecca.

Doar un cuvânt și nici acela nu era potrivit. M-am mutat cu Jake în această casă ca să o luăm de la capăt și, cu toate că Rebecca făcea parte din narațiune, mi-am dat seama că povestea nu era despre ea. Asta era ideea. Trebuia să mă concentrez pe altceva.

I-am șters numele.

Jake, am tastat.

Am atâtea să îți spun, dar dintotdeauna ne-a venit greu să stăm de vorbă, nu-i așa?

Am ezitat.

Deci va trebui să îți scriu.

Atunci l-am auzit pe Jake vorbind în șoaptă.

Am rămas complet nemișcat, ascultând liniștea care se așezase în urma șoaptelor sale, care păreau că umplu casa acum mai mult ca înainte, ca o prevestire rea. S-au scurs câteva secunde – destul de lungi ca să cred că mi s-a părut că am auzit ceva. Dar șoaptele se auziră din nou.

În dormitorul său, în celălalt capăt al holului, Jake vorbea în șoaptă cu cineva.

Am pus laptopul deoparte și m-am ridicat cu grijă, croindu-mi drumul prin hol spre camera lui fără să fac zgomot. Îmi sărise inima din loc. În ultimele două săptămâni, fetița sau băiatul din podea nu mai dăduseră niciun semn și cu toate că mă bucuram să-l las pe Jake să fie el însuși, mă simțeam ușurat că nu mai vorbea singur. Nu mă încânta perspectiva

întoarcerii lor acum.

Am stat pe hol în fața ușii, ascultând.

— Bine, șopti Jake. Noapte bună!

Apoi nimic.

Am mai așteptat puțin, dar era clar că se sfârșise conversația. După câteva secunde, am intrat în cameră. Era destulă lumină ca să văd că Jake stătea întins în pat, complet nemișcat, singur în cameră.

M-am apropiat.

— Jake, am șoptit.

— Da, tati.

Părea departe.

— Cu cine vorbeai acum?

Dar nu veni niciun răspuns, de sub cearșafurile care se ridicau și coborau în timp ce respira, în afară de sunetul răsufării sale nu se auzea nimic. Poate era pe jumătate adormit, m-am gândit, și vorbea în somn.

L-am învelit mai bine și voiam să plec când îl auzii vorbind din nou.

— Tăticul tău îți citea din cartea aia când erai mic, spuse el.

Am tăcut un moment. M-am uitat în jos la Jake, întins în pat cu spatele la mine. Liniștea îmi răsuna în urechi. Deodată, camera mi s-a părut mai rece și m-a cuprins un fior. *Da*, m-am gândit. *Probabil mi-a citit*. Totuși, nu a fost o întrebare, iar Jake nu avea de unde să știe. Nici măcar eu nu-mi aminteam. Dar, îi spuseseam, bineînțeles că acea carte era una dintre preferatele mele în copilărie, deci mi s-a părut că a fost o presupunere firească. Nu însemna nimic.

— Așa e, i-am răspuns încet lui Jake. De ce spui asta?

Dar fiul meu adormise deja.

Alex North, pseudonimul sub care autorul a publicat *Omul Șoaptă*, s-a născut în Leeds, Anglia, unde locuiește cu soția și fiul său. A studiat filosofia la Universitatea din Leeds, unde a și lucrat în cadrul Departamentului de Sociologie.

Omul Șoaptă, romanul de debut, a fost inspirat de fiul său, pe atunci în vârstă de patru ani, care a menționat într-o zi că îi place să se joace cu o fetiță (care este invizibilă) și că se teme de „băiatul sub podea”.

Omul Șoaptă a fost desemnat bestseller de publicațiile *Sunday Times* și *New York Times*, a fost tradus în peste 30 de limbi străine, iar drepturile pentru ecranizare au fost cumpărate înainte de publicare.

Omul șoaptă este cel mai răvășitor thriller pe care l-am citit de la *Omul de zăpadă* al lui Jo Nesbo. Mult mai mult decât suma părților sale, romanul este de coșmar și tulburător; în același timp, este emoționant fiindcă se bazează pe relațiile firești dintre tați și fiți, e despre durere, pierdere și recuperare.

Alex Michaelides, autor al *The Silent Patient*,
bestsellerul anului 2019 desemnat de *New York Times*

Mai întâi este bizar. Apoi este infricoșător. Apoi este terifiant. Și apoi... ei bine, dragă cititorule, continuă pe propriul tău risc. Un thriller ambițios, profund satisfăcător - un amestec fără sudură între Harlan Coben, Stephen King și Thomas Harris.

A.J. Finn, autor al *The Woman in the Window*,
bestsellerul anului 2018 desemnat de *New York Times*

 **LEBĂDA
NEAGRĂ**
the publishing house

www.blackswanpublishing.ro

ISBN 978-606-9682-07-4

TITLU DISPONIBIL SI IN
FORMAT ELECTRONIC

{1} Canal de televiziune al BBC-ului pentru copii (n. tr.).

{2} Joc de cuvinte intraductibil între *boy* – băiat și *body* — cadavru (n. tr.).

black spot

ALEX NORTH

OMUL ȘOAPTĂ

virtual-project.eu